

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

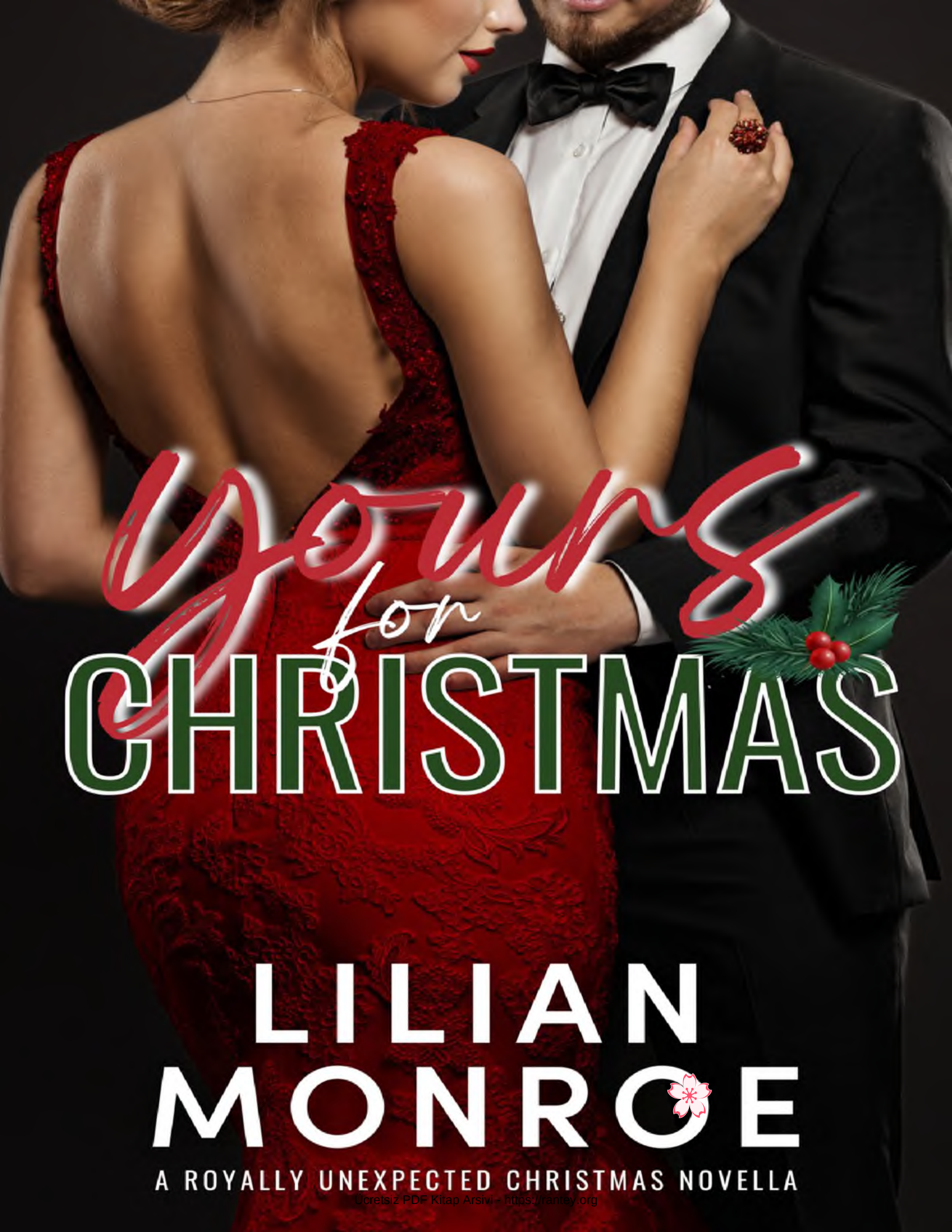
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man and a woman in formal attire. The woman is seen from the back, wearing a red lace dress. The man is in a black tuxedo with a bow tie. They are embracing. The background is dark.

Yours *for* CHRISTMAS

LILIAN
MONROE

A ROYALLY UNEXPECTED CHRISTMAS NOVELLA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

NOEL İÇİN SİZİN

BEKLENMEDİK BİR NOVELLA

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

1. [Ada](#)
2. [Ada](#)
3. [Heath](#)
4. [Ada](#)
5. [Ada](#)
6. [Heath](#)
7. [Ada](#)
8. [Ada](#)
9. [Ada](#)
10. [Ada](#)
11. [Heath](#)
12. [Ada](#)
13. [Ada](#)
14. [Ada](#)
15. [Ada](#)
16. [Heath](#)
17. [Ada](#)
18. [Heath](#)
19. [Ada](#)
20. [Ada](#)

Epilog

Kötü Prens

1. [Elle](#)

Yazar Hakkında Lilian

Monroe'nun Diğer Eserleri

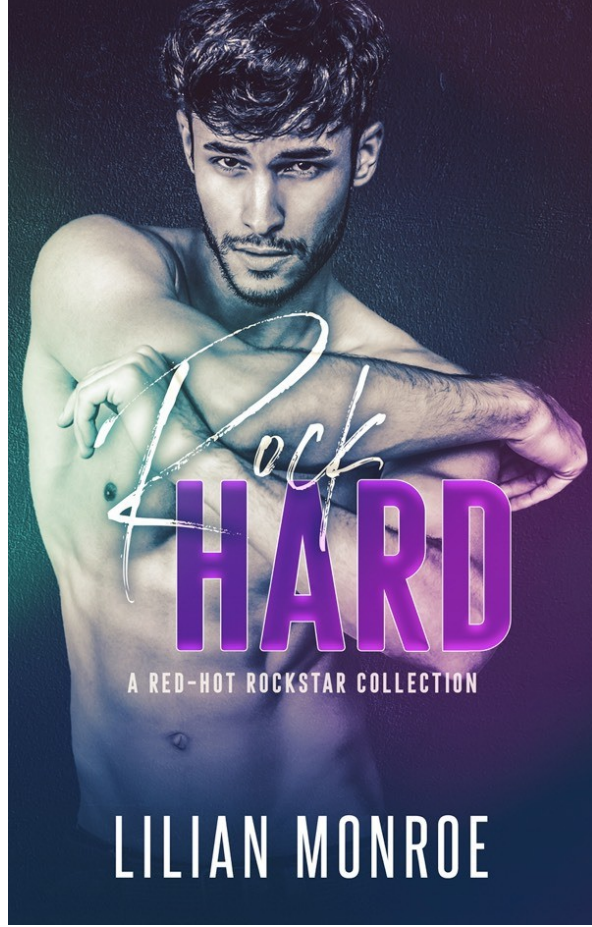
Copyright © 2020 Lilian Monroe Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarının önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Ancak, incelemelerin amacı için kullanılan kısa alıntılar bu kuralın dışındadır.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

ÜÇ KİTABIN DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GELMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILMAYA ÇOK SICAK OLAN ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI ALIN:
WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

BİR ADA

ELBİSEM sıvı gümüş gibi tenimin üzerinde akıyor. Oturma odasına girerken kız kardeşlerime bakıp avuçlarımı açıyorum. "Ne düşünüyorsunuz?" Onlara garip bir gülümsemeyle, parmaklarımı ipeksi kumaşın üzerinde gezdiriyorum.

"Ne zaman bu kadar güzelleştin?" diye soruyor küçük kardeşim Kiera. Kalın çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru itiyor, diğer eli ise hala dizlerinin üzerindeki dizüstü bilgisayarın üzerinde duruyor. "Piyano konserleri için giyindiğinde bile bu kadar güzel görünmüyorsun."

"Bu bir iltifat mı olmalı?" Gözlerimi devirerek sııttım.

"Çok güzelsin Ada," diyor Maggie. Ablamın gözleri yumuşak, koyu renk saçları ise ensesinde düzgün ve şık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Yarısı baldırına kadar uzanan gri bir alçıya bağlı ve kırık ayak bileği önündeki kanepede yukarı kaldırılmış olsa da, yine de bakımlı görünmeyi başarıyor. Omuzlarına örülmüş kaşmir hırka ve boynuna takmış basit inci kolyeyle, tam bir düşes gibi görünüyor.

Bu elbiseyi giymesi gereken kişi ben değil, o olmalı.

"Keşke ayak bileğini kırmasaydın." Diye iç geçiriyorum. "Daha önce dans ederken hiç kaza geçirmemiştin."

Şezlongda zarifçe uzanmış olan kardeşim bana yumuşak bir gülümseme atıyor. Sadece gözlerinin etrafındaki hafif gerginlik, yarasının onu ne kadar rahatsız ettiğini ele veriyor. "Kısa sürede tekrar dans etmeye başlayacağım. Farcliff Bale Topluluğu, iyileşmem için ne kadar süre gerekiyorsa destek olacaklarını söylediler. Ayrıca, sen de yıllardır kraliyet etkinliğine katılmadın. Sıra sende."

"Sıkıcı işlere katlanma sırası bende mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Maggie'nin gülümsemesi gerilir, asil görünüşü bir an için parlar. "Eğlenmenin sırası sende," diye düzeltir.

Başımı sallayarak, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum. Dudaklarımı ısıyorum, ancak bir an sonra dudaklarımın parlak kırmızı rujla boyandığını ve muhtemelen rujumu dişlerime bulaştırdığımı hatırlıyorum.

Ben zarif bir düşes değilim.

Vücut dilimi okuyan Maggie gülümser. "Harika olacaksın Ada. Benim yerime kalede olmaya hakkın var ve Kral ile Kraliçe üzerinde harika bir izlenim bırakacaksın."

"Öyle mi? Benim o ayak-ağız sendromum var, en kötü zamanda yanlış şeyi pat diye söylüyorum."

Maggie başını sallayarak gülümser. "Hepsi kafanda. Herkes seni seviyor. Kont Gregory'ye benim için selam söyle."

Dudaklarım aşağı doğru kıvrılır. "Hâlâ onunla evlenmek istediğinden emin misin?" diye sorarım. "O senin iki katın yaşında."

"Bu iyi bir evlilik," diye cevaplar Maggie. Burnunu bilgisayar ekranına sıkıca dayamış olan Kiera'ya bakar.

Maggie'nin Kont Gregory ile yaklaşan nişanı iyi bir evlilik çünkü ailemizin itibarını artıracak. Kont Gregory'nin, özellikle krallıktaki üniversiteler ve kolejlerle iyi bağlantıları var. Birçok araştırma kurumunun başışçısı ve kıtadaki çoğu dekan ve üniversite müdürünün sözünü dinliyor.

Dolayısıyla, Maggie Kont Gregory ile evlenirse, Kiera on beş yaşında Farcliff Krallığı'nın en iyi üniversitesine gitme fırsatı yakalayacak. Küçük kız kardeşim gerçek bir dahi ve en iyisini hak ediyor.

Ancak, ailemizin konumu son yirmi yılda biraz geriledi ve bu evlilik olmadan *en iyisine* ulaşması pek mümkün değil.

Büyükbabam bazı kötü iş kararları aldı ve ailem paradan çok sanata önem veriyor. Basitçe söylemek gerekirse, onu üniversiteye gönderecek kadar paramız yok. Bunu yapmak için Belcourt Malikanesi'ni satmamız gerekir, bu da unvanlarımızı ve konumumuzu kaybetmemize neden olur.

Maggie'nin Kont Gregory ile evlenmesi birçok sorunu çözecektir. Ama —*ugh*. O *yaşlı*. Gördüğüm fotoğraflara bakılırsa, Maggie'nin ilk tercih edeceği koca o olmazdı. Benim son tercihim bile olmazdı. Listeye bile giremezdi.

Biz, tabloid veya dergilere çıkarsak, isimlerimizin arkasına bir açıklama eklemek zorunda kalan türden kraliyet mensuplarıyız. Tam olarak A listesindeki ünlüler değiliz, ama haberlerin az olduğu günlerde dikkat çekmemizi sağlayacak kadar kraliyet kanı taşıyoruz.

Büyükbabam eski kralın küçük kardeşıydı. Büyükbabamın yedi çocuğu vardı, en küçüğü babamdı. Yani sanırım şu anki kral benim ikinci kuzenim. Yoksa birinci kuzenim mi? Bilmiyorum. Aile ağacı çok geniş ve hüküm süren monarş ile ben zıt taraflardayız. Şu anda Maggie'den sonra tahtın 112. sıradaki varisiyim.

Sokakta tanınmıyorum, demek istediğim bu, ama resmi etkinliklere gittiğimde *Lady Belcourt* olarak anılıyorum. Bu arada, bu çok nadiren oluyor.

Bizler çalışmak zorunda olan kraliyet ailesi üyeleriyiz, ancak burjuva ve aristokrat işlerimiz var. Ailem Farcliff City'de bir sanat galerisi işletiyor, Maggie balerin, ben ise konser piyanistiyim. Geçimimizi duvar sıvayarak sağlamıyoruz, ama tüm zamanımızı hayır işlerine de ayırmıyoruz. Kraliyet ailelerinin hiyerarşisinde Belcourtlar en alt basamakta yer alıyor.

Tahtta oturma şansımı beklerken nefesimi tutmuyorum. Kraliyet sorumluluklarından başarıyla kaçındım.

Şimdiye kadar.

Karnımdaki heyecanı bastırmaya çalışırken, annem ve babamın oturma odasının kapısından içeri girdiklerini görüyorum. Annem en güzel elbisesini giymiş, sade ve zarif siyah tafta bir elbise. Babam ise ütülü smokinini giymiş, yeni traş olmuş yüzünü eliyle okşuyor. Artık tamamen gri olan saçları, şık ama doğal bir tarzda geriye taranmış.

Belcourt Dükü ve Düşesi.

Onlar, topraklarına ve unvanlarına zayıf bir bağla tutunan kraliyet ailesinin üyeleri gibi görünmüyorlar. Kendileriyle ve bu akşamki varış noktamızla tamamen rahat görünüyorlar.

Gideceğimiz yer, yıllık Kraliyet Noel Balosu için Farcliff Kalesi.

Bu yıl, tüm Krallık geliyor. Yeni varisin ilk Noel'i. Prens Charlie Hazretleri, yeni Kral ve Kraliçe'nin ilk çocuğu.

Kral ve Kraliçe'nin ilk çocuğu. Kral Charlie'nin bir sıradan vatandaş olan Kraliçe Elle ile birlikte tahta çıkması bazı tartışmalara neden oldu, ama ben şahsen onları çok seviyorum. Geleneklere aldırış etmediler ve aşkın peşinden gittiler. Maggie'nin aksine, o huysuz yaşlı Kont Gregory ile evlenmek zorunda kalacak

Gregory ile evlenmek zorunda olan Maggie'nin aksine.

Önemli olan herkes, genç varisi dünyaya hoş geldin demek için baloya gidiyor. Ben ve ailem de dahil olmak üzere herkes, ama bizim önemli insanlar olarak kabul edilip edilmediğimizden emin değilim.

Gerginliğimi gizlemek için boğazımı temizliyorum. Son on yılda kaleye sadece bir kez gittim ve o zaman eski krala bıyığını beğendiğimi, ama saç rengiyle uyumlu olması için boyamayı hiç düşündüğünü sormuştum.

Ağzımdan kaçırmıştım, hatırladınız mı?

Maggie aklımdan geçenleri okuyarak bana gülümser ve düşüncelerimden koparır. Sanki "*Merak etme, her şey yolunda gidecek*" der gibi çenesini aşağıya doğru eğirir.

Kiera, dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp nefesini tutar. "Blythe Dükü de katılıyor." Parmakları klavyede uçar, muhtemelen balonun tüm fotoğraflarını ve canlı yayını bulmak için. Yanakları pembeleşir, gözleri fal taşı gibi açılır. "Çok *yakışıklı* görünüyor."

"Kiera," diye azarladı annem, dudaklarını büzerek. "Bir hanımefendinin konuşması böyle olmaz."

"Bu gerçek," diye cevaplar küçük kardeşim, dizüstü bilgisayarı bana doğru çevirir. İnsandan uzak yaşayan Blythe Dükü'nün fotoğrafı bana bakar ve dizlerim titrer. Poz verilmemiş, düzenlenmemiş bir paparazzi fotoğrafında bile Kiera haklı. O, gerçek olamayacak kadar mükemmel yaratılmış, insan ötesi birine benziyor. Gözleri, yaz ortasında bir orman örtüsünün rengi gibi, inanılmaz derecede karmaşık bir yeşil tonunda. Güçlü, keskin çenesi, dizüstü bilgisayarın ekranını kesip açacak kadar keskin görünüyor.

Babamın aksine, Dük yüzünün alt kısmında hafif bir sakal bırakmayı tercih etmiş. Bunun neden midemi burktuğunu bilmiyorum.

Dük, dört yıl önce anne babası vefat ettiğinde her şeyi miras aldı, ama herkes onun kendini ve mal varlığını mahvettiğini söylüyor. Anne babası, dünyanın en iyi piyano üreticilerinden birini kuran tanınmış müzisyenlerdi.

En iyi zanaatkarları işe aldılar ve Blythe Piyanoları dünya çapında ünlü hale getirdiler. Hayatımda sadece bir kez Blythe piyano çaldım, ama hala o hissi ve sesi hatırlıyorum — inanılmazdı.

Her şeyden önce, Blythe Dükü son dört yılını aile işini batırmakla geçirdi. Çenesindeki hafif sakal, onun en küçük derdi.

Boğazımı temizleyip ekrandan uzaklaşarak anneme zoraki bir gülümseme attım. "Hazır mısın?"

Eldivenli elini bana doğru uzatarak, bana yumuşak bir gülümsemeye bakıyor. "Çok güzelsin, Ada."

"Ada!" Kiera arkamdan seslendi. Dönüp baktığımda yüzünde alaycı, küstah bir gülümseme gördüm. "Blythe Dükü ile bir selfie çek ve bana fotoğrafta olduğu kadar gerçekte de mükemmel olup olmadığını söyle. Eminim harika kokuyordur."

Kiera'nın yanakları kızarmış, gözleri genç bir gencin enerjisiyle parlıyor. Annem onaylamayan bir ses çıkarırken, o bana umutla bakıyor, ama ben gülümsememi saklayamıyorum.

"Elimden geleni yaparım," diye cevap veriyorum ve annemden daha da yüksek bir onaylamayan ses geliyor.

Küçük kardeşim çılgık atarak dizüstü bilgisayarını bir kenara atar ve bana sarılmak için zıplar. Son anda durur ve ellerini kaldırır. "Elbiseni mahvetmek istemem."

Ona bir öpücük gönderiyorum. "Sana bir fotoğrafını getireceğim."

Kiera daha da geniş gülümser. "Teşekkürler. Okuldaki kızlar ona çok aşık. Bir yıldan fazladır Blythe Malikanesi'nden çıkmadığını biliyor muydun? Kadınları, yiyecekleriyle birlikte oraya getirttiğini söylüyorlar."

"Kiera, yeter artık," diye annem sertçe çıkar. "Blythe Dükü mahremiyetine çok değer verir ve onun hakkında kötü dedikodular yayman tamamen uygunsuz ve yakışıksız. Hepimiz onun neler yaşadığını biliyoruz. Ben de kaleminden çıkmak istemezdim."

Kiera dudaklarını büküyor. "Kardeşinin..."

"Yeter." Annemin sesi itirazlara yer bırakmıyor.

Kiera çenesini indirir, ama gözlerini bana diker. Gözlerinde pişmanlık yoktur, sadece derin, kaynayan bir merak vardır.

Gülümsüyorum. Sanırım on beş yaşında olsaydım, Blythe Dükü gibi bir adama ben de ilgi duyardım.

Dük, tartışmalarla çevrilidir. Küçük kardeşi dört yıl önce vefat etmiş ve ailesi de kısa bir süre sonra kalp kırıklığından ölmüş. Altı ay içinde, Dük kardeşi ve anne babasını kaybetmiş ve toprakları, unvanları, işleri ve dükaliğin sorumluluklarını miras almıştır.

Bu olay Farcliff yüksek sosyetesinde dalgalanmalara neden oldu.

Zavallı anne babası. Kimse çocuğunun ölümünü görmemeli, diye fısıldıyor yaşlı hanımlar. Sonra, *bunun aşırı dozdan olduğunu duydum.*

Yargı ve sempati, o kadar iç içe geçmiş ki ikisi arasındaki farkı ayırt etmek imkansız. Kardeşi aşırı dozda uyuşturucu alan bir bağımlıydı ve anne babası bu acıyı kaldıramadı. Ya da belki de utancını.

Peki ya yeni Blythe Dükü?

O geri çekildi. Düşünceli, ulaşılmaz ve onu ilginç kılacak kadar çekici. Farcliff'teki tüm kız öğrenciler ona takıntılı, Kiera da onlardan biri.

Şu anda, onu sadece sıkıcı ve gösterişli Kraliyet Noel Balosu'nda bana yapacak bir şey vereceği için takdir ediyorum.

Operasyon: Gizemli Dük ile Selfie Çekmek başladı.

Kız kardeşime gülümsedim, sonra yüz hatlarımı düzeltmeye çalıştım ve arkamı dönüp anne babama başımı salladım. "Gidelim."

İKİ ADA

AİLEM ve ben bizi kaleye götürecek arabaya binerken, uzun bir nefes veriyorum.

Annem uzanıp bacağıma hafifçe vurur ve bana sıkı bir gülümseme atar. "Her şey yolunda gidecek, Ada. Sadece kendin ol. Baban ve ben, bu gece kız kardeşinin yerine geçmene minnettarız."

Babam ön koltuktan bana bakıyor, buz gibi mavi gözleri ölümcül bir ciddiyetle. "Kont Gregory, Maggie ile konuşamayacağı için şüphesiz hayal kırıklığına uğrayacaktır, ama senin iyi bir izlenim bırakmak için elinden geleni yapacağına inanıyorum."

Ona hızlıca bir bakış atarım. "Elbette."

"Maggie ile evliliği önemli," diye ekler annem.

Suni kürk şalımı omuzlarıma daha sıkı sararak başımı sallarım. "Anlıyorum."

İçim rahatsız bir şekilde kıpır kıpır ediyor. Maggie'nin Kont Gregory gibi bir adamla evlenmesi adil değil. Aşık olamıyor ya da sevdiği birini seçemiyor. Ailemiz için, sevgi dolu bir ilişki kurma şansını feda etmek zorunda.

Kont Gregory'nin onu asla sevmeyeceği ya da onun da onu sevmeyeceği anlamına gelmez. Bu adamla hiç tanışmadım. Çok hoş biri olabilir. Ama beni rahatsız eden şey *prensip meselesi*. Kız kardeşim bir prima balerin, güzel, narin ve zeki, ama ailesinin servetiyle geçinen bir adamla evlenmek zorunda. Elbette üniversitelere bağış yapıyor ve krallıktaki hemen hemen tüm eğitim kurumlarıyla iyi bağlantıları var, ama yine de. Bu onu sevgi dolu bir koca yapmaz.

Bu bir Jane Austen romanı değil. Yirmi birinci yüzyıldayız. Böyle şeyler olmamalı.

Pencereden dışarı bakarken, dikkatimi karla kaplı kırsal alana çeviriyorum. Belcourt Estate'ten şehre arabayla gitmek yaklaşık kırk beş dakika sürüyor

Bu süreyi Krallığı hayranlıkla seyretmek için kullanıyorum. Farcliff, Kanada ve Amerika Birleşik Devletleri arasında, Büyük Göller'in doğusunda yer alıyor. Yılın bu zamanında, Kasım ayının son hafta sonu, hava soğuk ve karlı, ama inanılmaz derecede güzel. Sanki tüm dünya beyaz bir örtüyle kaplanmış, sadece siyah arabamız sessiz kırsalda bir yol açıyor.

Taze karla kaplı dalları olan çam ormanından geçiyoruz. Dikenli, yapraksız ağaçlar aralarında göze çarpıyor, her bir ince dalın üstünde kendi beyaz tabakası var. Şehir önümüzde belirip ağaçlar yerini binalara bıraktığında, gerginliğim artıyor.

Aslında bu çok saçma. Gergin olmamalıyım. Ben bir sanatçıyım. Dolu konser salonlarında piyano çaldım. Sahnede, parlak bir enstrümanın önünde oturup, saatlerce çalıştığım müziği çalarken hiçbir sorunum yok.

Ama bu? Kale içinde, zenginlik ve prestijle, dükler ve düşeslerle, hatta *kral ve kraliçeyle* çevrili olmak?

Ya reverans yapmayı unutursam? Ayağım takılıp kraliçenin elbisesine kırmızı şarap dökebilirim. Kraliçeye "Majesteleri" mi demeliyim, yoksa sadece "Majesteleri" mi? Dans olacak mı? Ailemizde dansçı olan Maggie. Benim ayaklarım sadece koşmak ve piyanonun pedallarına basmak için uygun.

Derin nefes al, Ada.

Rahatlamam lazım, ama kalbim, telefonumun çantamda titrediğini hissedene kadar güm güm atıyor. Telefonumu çıkarıp kız kardeşlerimin fotoğrafını ve... Blythe Dükü'nün basılı fotoğrafını görüyorum. Kiera, Dük'ün dudaklarını öpüyormuş gibi yapıyor, kağıt yüzüne yapışmış. Maggie yanında gülüyor.

Bir mesaj geliyor: *Selfie'yi unutma.*

Sinirlerim yatışır ve dudaklarım hafif bir gülümsemeye bükülür. Cevap veririm: *Hemen yapıyorum.*

Telefonum tekrar titrediğinde, Kiera'dan başka bir mesaj bekliyorum. Bunun yerine, doğum kontrol hapımı almam için günlük hatırlatma mesajı çıkıyor. Neyse ki her çantamda yedek bulunduruyorum. Küçük hapi ağzıma atıp, mümkün olduğunca dikkat çekmeden yutuyorum.

Bu tanıdık hareket sinirlerimi biraz olsun yatıştırır. Sadece bir akşam, her şey yoluna girecek.
Değil mi?

Farcliff Kalesi'ne giden uzun, ferforje kapılar vardığımızda açıktı, her bir kuleye binlerce parıldayan Noel ışığı sarılmış, gümüş ve altın renkli süslemelerle kaplıydı. Girişe giden uzun yol, her biri bir öncekinden daha lüks olan arabalarla doluydu. Önümüzde bir Bentley, arkamızda bir Rolls Royce vardı ve birdenbire bizim arabamız biraz fazla sıradan göründü.

Buraya ait olmadığımızı bir kez daha hatırlatıyor.

Farcliff Kalesi rüyadan çıkmış gibi görünüyor. Tüm kuleleri ve taşları ile gökyüzüne doğru yükseliyor ve binlerce penceresi altın ışık saçıyor. Dairesel yolun ortasında, en az otuz metre yüksekliğinde devasa bir Noel ağacı duruyor. Şimdiye kadar gördüğüm en karmaşık süslemelerle kaplı ve tepesinde parlak bir yıldız parlıyor.

Ağaçtan yolun etrafındaki sokak lambalarına uzanan ışık zincirleri, sanki yıldızlar etrafımıza yağmur gibi yağıyormuş gibi hissettiriyor. Nefesim kesiliyor ve birdenbire tüm bu güzelliğin içinde kendimi kaybediyorum. Şu anda kendimi bir yabancı gibi hissetmiyorum, sadece Noel Baba ile tanışmak üzere olan küçük bir kız gibi hissediyorum.

Bir uşak kapıyı açıp arabadan inmeme yardım ederken, bana diğer herkese davrandığı gibi aynı saygıyla davranıyor. "Lady Belcourt," diyor ve selam vererek eğiliyor. Bu geceki davetlilerin fotoğraflarını kaç saat incelediklerini merak ediyorum. "Lütfen," diyor ve beni merdivenlere doğru yönlendiriyor.

Diğer iki uşak annemle babamı arabadan indirirken, ben geniş mermer merdivenlerden kapıya doğru ilk adımı atıyorum. Altın ipliklerle süslenmiş kenarları olan zengin kırmızı bir halı serilmiş.

Her şey zarafet, zenginlik ve bayram havası yayıyor. Kapının üzerinde devasa bir çelenk asılı ve onun altından geçerken içimi başka bir heyecan kaplıyor.

Farcliff Kalesi'ndeyim. Uzun gümüş bir elbise giyiyorum ve simsiyah saçlarım mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Kendimi sahtekar gibi hissetsem bile,

Bunu nasıl sevmem ki?

Kraliyet personelinden bir başka üye beni selamlayarak, ceketimi isterken hafifçe reverans yapıyor. Omuzlarımdan beyaz suni kürkü çıkarıp, uzun eldivenlerimin uçlarını çekerek ona uzatıyorum. El çantamı karnıma sıkıca tutarak, annemle babamı beklemek için dönüp bakıyorum.

Üçümüz, uzun bir insan seleriyle ana balo salonuna doğru yönlendiriliriz. Orada, klasik bir Noel şarkısının zarif bir yorumu çalınmaktadır. Keman, çello ve sanırım flüt ve piyanonun da sesleri ile sinirlerim biraz olsun gevşer.

Bunu yapabilirim. Bu baloya katılabilir, bir hanımefendi gibi davranabilir ve Kont Gregory üzerinde iyi bir izlenim bırakabilirim. Ailemi gururlandırabilir ve kız kardeşim burada olmasa bile ona karşı doğru olanı yapabilirim.

Güvensizliğim sadece güvensizlikten ibaret. Ailemin soyadı hala Belcourt ve Kral hala benim ikinci kuzenim (ya da birinci kuzenim... ya da her neyse). Rolls Royce ile gelmemiş olsam da, burada olmak için diğer herkes kadar hakkım var.

Ama yüksek kemerli geçitten balo salonuna adım attığımda, nefesim kesildi. Burası zenginlikten öte. Güzellikten öte. Yüksek topuklu ayakkabılarımda, cilalı zemin yarı değerli taşlardan yapılmış karmaşık desenlerle süslenmiş. Uzun sütunlar kemerli tavanı destekliyor ve dört devasa avize, başımızın üzerinde kristaller ve ışıklarla parıldıyor.

Odanın etrafına çam ve tinsel çelenkler asılmış, dallar altın, kırmızı ve gümüş rengi ile sarılmış.

Ve insanlar.

Aman Tanrım. İpek ve payetler. İnce, özel dikim smokinler. Her kulak memesinde, boyunda ve parmakta elmaslar, inciler ve zümrütler. Kelimenin tam anlamıyla her şey parıldıyor.

Bir garson bana şampanya dolu bir tepsi getirir ve ben başımı sallayarak bir kadeh alırım. "Teşekkür ederim," diye fısıldarım, sesim kısık. Normalde içki içmem, ama ellerimle bir şeyler yapma ihtiyacı hissediyorum. Bir şey tutmak. Buraya ait olduğum yanılsamasını desteklemek için. Annem ve babam arkamdan gelirken, içkimi çoktan bitirmiştir. Oops. Garson, ben istemeden kadehi alır.

Annemin eli dirseğime dokunur. "Kont orada," der ve odanın diğer ucundaki uzun boylu yaşlı adama başını sallar. "Merhaba demeliyiz."

Başımı sallıyorum ve annemle babamın yanıma gelmesine izin veriyorum. Gözlerim odadaki ısıltılı mücevherlere ve zenginliklere hala alışmaya çalışırken, ensemden bir karıncalanma hissediyorum. Bu his, omurgamdan aşağıya doğru yayılan ve vücudumu sıcaklıkla kaplayan sıcak bir akıntıya dönüşüyor.

Kont Gregory'nin durduğu balo salonunun karşı köşesinde Blythe Dükü var...

...ve o da bana bakıyor.

ÜÇ HEATH

Burada olmak istemiyorum.

Ya da daha doğrusu, iki saniye öncesine kadar istemiyordum. Kim...?

Siyah saçlı bir güzelliğin odaya girmesini izliyorum, gözleri büyümüş. Tavana bakıyor, kırmızı, dolgun dudakları açılmış.

Pantolonumda bir hareketlenme hissediyorum ve bir erkek olduğumu hatırlıyorum. Tabloid gazeteleri hakkımda ne yazarsa yazsın, çok uzun zamandır kimseyle yatmamış bir erkek.

Gözlerim kadının ince vücudunu tarıyor, mükemmel vücuduna boyanmış gibi kıvrımlarını saran parlak gümüş elbisesini içime çekiyorum. Kadın dönüyor ve çıplak sırtını görünce nefesimi tutuyorum. Elbisesi omurgasını ortaya çıkarmak için aşağıya doğru açılıyor, elbisenin iki tarafını bir arada tutan tek bir parlak kristal şerit var.

Parmaklarımı yumruk yapıp dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Ağzım kurumuş. Kadının başını sallayarak bir kadeh şampanya aldığını ve birkaç yudumda içtiğini izliyorum. Yaşlı bir kadının konuşmasını dinlemek için dönüyor.

Parmaklarımın altında onun ipeksi tenini hissetmek istiyorum. Başımı onun yumuşak siyah saçlarına gömmek ve kokusunu içime çekmek istiyorum. Dilimi teninin her santimetresinde gezdirmek ve o elbisenin sakladığı tüm sırları ortaya çıkarmak istiyorum.

Gözlerimi başka yere çevirmeye çalışıyorum, ama bedenim yıllardır ilk kez canlanmış gibi hissediyorum. Annesi'ne doğru eğildiğinde, uzun boynu ortaya çıktığında içimden bir sıcaklık yükseliyor.

Buraya kimseyle tanışmak için gelmedim. Sadece hükümdarlara tebriklerimi sunmak ve kimse fark etmeden sıvışmak için buradayım. Kral, babasının desteklediği tüm yozlaşmış, zehirli saraylıları Farcliff Sarayı'ndan uzaklaştırmaya çalışırken,

, babasının desteklediği tüm yozlaşmış, zehirli saraylıları Farcliff Sarayı'ndan uzaklaştırmaya çalışıyor. Kardeşim öldüğünden beri, ben de aynısını yapmak istiyorum.

Ama bu gece işle ilgili değil. Kraliyet ailesini tebrik etmek ve görünmekle ilgili, sonra da işkenceye dönüşmeden, kardeşim gibi mezara girmek istemeden ayrılmakla ilgili.

Gözlerimi odanın karşı köşesine çevirdiğimde, ağızımda acı bir tat hissediyorum. Gregory adındaki o yılanın, birinin şakasına gülüyor gibi yapmasını izlerken dudaklarımı sıkı sıkı kapatıyorum.

Onunla aynı odada bulunamam. Hapishaneye ait değilmiş gibi odada dolaşmasını izleyemem. Gazetelerde adını her gördüğümde, erdemlerini öven ve tıbbi araştırmalara yaptığı bağışlar için tebrik eden yazıları okuduğumda, bir şeyleri ya da birilerini mahvetmek istiyorum. Çoğunlukla onu.

Kont gözlerini kaldırıyor ve kanım donuyor. Onu görmüş. Dudakları korkunç bir gülümsemeye bükülüyor ve elinin bilinçsizce beline doğru kaymasını izliyorum.

İğrenç. Onun ayakkabılarını öpmek için bile layık değil, onu gördüğünde kendini tatmin etmekten bahsetmiyorum bile.

Kadına tekrar bakıyorum, göğsümün ortasında bir sızı hissediyorum. Annesi - en azından, birbirlerine ne kadar benzediğine bakılırsa annesi olduğunu varsayıyorum - kızın dirseğini tutuyor ve kulağına bir şey fısıldıyor. Yürümeye başlıyorlar. Kont Gregory kızımın her hareketini izliyor ve onun ona doğru gittiğini fark ediyorum.

Hayır.

Hayatta

olmaz.

Asla

olmaz.

Öfke damarlarımdan fışkırıyor. Her şey yanıyor. Gömleğimin yakasını çekiştiriyorum, papyonumu bu kadar sıkı bağlamamış olmayı diliyorum.

Sonra, sanki beni hissetmiş gibi, gözlerini benimkilere dikti. Ben bu noktada, yere çivilenmiş gibiydim. Hareket edemiyordum. Gözlerini benimkilere diktiği birkaç saniye boyunca, içimdeki acı biraz olsun hafifledi. Ailem öldüğünden beri, kulaklarımda tiz bir uğultu vardı. O uğultu sustu ve neredeyse kendime geldim.

Tanrım, ona dokunmak istiyorum. Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Kollarımı ona dolamak ve onu sıkıca sarılmak istiyorum.

Ama o gözlerini benden ayırıyor ve o mükemmel dudaklarına bir gülümseme konduruyor, konuklar ona yol açarak Kont Gregory'nin yanına doğru yürüyor.

DÖRT ADA

Vücudumdaki HER HÜCRE, Blythe Dükü'nün frekansına ayarlanmış durumda. Odanın diğer ucundan bile gözleri manyetik gibi. Rengini göremiyorum ama içlerindeki değişen yeşil rengi hayal edebiliyorum. Kalbim çarpıyor, tüm vücudum ısıyor, ailem beni odanın diğer ucuna sürüklerken yürümekle tökezlemek arasında bir yerde kalıyorum.

İsteksizce, yüzüstü düşmemek için Dük'ten gözlerimi ayırıyorum. Nefesim kesiliyor.

Odanın diğer ucuna bir bakış attığımda, onun gitmiş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım. Az önce bulunduğu yer boş ve göğsümün ortasında bir ağrı hissediyorum.

Aptalca. Ben buyum işte. Aç karnına bir kadeh şampanya içtim ve şimdiden biraz çakırkeyif oldum. Başımın dönmesi ve dilimin kurşundan yapılmış gibi hissetmem için tek açıklaması bu. Annem durur ve Kont Gregory'ye sıcak bir selam verir.

Gregory'ye sıcak bir selam verdi.

İnce dudakları soğuk bir gülümsemeye kıvrılır ve annemin uzattığı parmaklarına dokunmak için dudaklarını indirir. "Belcourt Düşesi," der, gözleri karanlık kalırken gülümser. "Her zamanki gibi büyüleyici." Sonra babamı selamlar ve sonunda bana döner.

Blythe Dükü bana baktığında omurgamdan aşağı akan sıcaklık buharlaşır. Onun yerine, cildimde, gözeneklerimde sürünen, yapışkan, soğuk bir his yayılır. Titrerim.

"İyi akşamlar, Leydi Belcourt. Kız kardeşinizin kazasını duyduğuma çok üzüldüm, ama onun yerini alabildiğiniz için çok mutluyum."

Dudakları daha da kıvrılır, ama buna gülümseme diyemem. Kartal burnu ve koyu renkli gözleriyle Kont, dostça olmaktan çok tehlikeli görünür. Elini bana uzatır ve ben titremeyi engellemeye çalışarak parmaklarımı onun parmaklarına kaydırırım.

Dudakları parmaklarıma değdiğinde, kusmak istiyorum. Kız kardeşim bu adamla evlenemez. Olmaz.

Hayır, hayır,
hayır.

Kont doğrulurken, gözleri yüzümden vücudumun her yerine kayarken içimde panik yükseliyor. O yapışkan, soğuk his onun bakışlarını takip ediyor. Ne kadar zengin, ne kadar iyi bağlantıları ve unvanları olduğu umurumda değil. Kız kardeşime söz vermişken kimseye öyle bakmamalı. Özellikle de bana.

Bakışları göğüslerimde takılıyor ve birden bu elbisenin sırtı açık olmasından nefret etmeye başlıyorum. Sütyen giymiyorum ve kendimi inanılmaz derecede çıplak hissediyorum. Açıkta. Keşke kendimi örtmek için binlerce kat giysi giyseydim! Ellerim göğüslerimi kapatmak için kaşınıyor ama onları yanlarımda düz tutuyorum, çantamı uyluğuma sıkıca tutuyorum.

Nefesimi çekip boğazımı temizliyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye yalan söylüyorum. "Maggie avlanmayı sevdiğini söyledi."

Küçük bir çocuk olduğumdan beri, bir hanımefendi gibi davranmak için eğitildim. Şu anda işe yarayan tek şey bu. Omurgamı dik tutuyor ve gülümsememin kaybolmasını engelliyor. Kont bana av gezilerini ve birçok tüfeğini anlatırken, başımı sallamama, gülümsememe ve takip soruları sormama yardımcı oluyor.

Nefesim gittikçe kısılırken içimde panik dalgaları yükseliyor.

Bu adamı sevmiyorum. Maggie'nin onunla evlenmesine izin veremem. Başka bir çözüm buluruz. Onun ya da benim için başka bir koca buluruz. Kiera burs alabilir. Kredi alabilir.

O adam dışında her şey olabilir. Kont Gregory olmaz.

Bir trompet sesi duyulur ve odadaki herkes bir anda sessizleşir. Beklemede fısıldamalar yayılırken hepimiz girişe doğru döneriz.

Kral, Kraliçe ve yeni doğan Prens geliyor.

Midem hala bulanıyor, ama bunu bir kenara itiyorum. Gözlerim seyircilerin üzerinde dolaşıyor, Blythe Dükü'nü arıyorum. Belki onu görmek beni sakinleştirir. Ama balo salonundaki kalabalığı tararken onu hiçbir yerde göremiyorum.

Odadaki tüm konuklar, muhtemelen Kral ve Kraliçe'nin hepimizi tek tek selamlayabilmesi için odanın karşısına uzun bir sıra halinde yönlendiriliyor.

. Annem bana onaylamayan bir bakış atsa da, Kont ile aramıza olabildiğince mesafe koymaya çalışıyorum.

Onun yaydığı yırtıcı enerjiyi hissetmiyor mu? Onun yakınlığı yüzünden kafasında alarm zilleri çalmıyor mu?

Gözlerimi kapatıp babamın yanına geçiyorum. Böylece annem ve babam Kont ile benim aramda kalıyor, ama bu yine de yeterli değil. Kral ve Kraliçe yaklaşırken konuklar arasında gerginlik dalgalanıyor, adımları balo salonuna giden uzun koridorda yankılanıyor.

Ama gergin olmamın sebebi bu değil. Yanaklarım kızarıyor. Kalbim deli gibi çarpıyor. Ağzımda metal tadı var ve buradan çıkmak istiyorum.

"Kont Gregory'yi hiç sevmedim," diyor bir erkek sesi kulağımda. "Bu tepkin için seni suçlamıyorum."

Sesi, baharatlı sıcak bal gibi geliyor. Kenarlarında çakıl sesleri var, derinliği ve yankısı *erkekliğini* haykırıyor.

Gözlerimi açıyorum, ama kim olduğunu zaten biliyorum. Blythe Dükü bana bakıyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta.

Fotoğraflar ona haksızlık etmiş.

Binlerce yeşil tonu ve küçük altın benekleri. İnce, uzun bir burun ve asil bir kaş. Gözlerim dudaklarına düştüğünde nefesim kesildi. Dolgun ve pembe dudakları, eğilip kendi dudaklarımla hissetmek istememe neden oluyor.

"Ekselansları," diye kekeleyorum, doğru unvanı bulmak için beynimi zorluyorum. Ekselansları mı? Yoksa sadece Lord Blythe mi? Efendim? Bayım? Aniden, eğitimim o kadar da kusursuz görünmüyor.

"Yüzün kızardı." Kaşları yukarı kalkarken dudaklarında bir gülümseme belirir. Yüzüm daha da kızarır, bu da onun dudaklarını daha da yukarı çeker.

"Bana adını söylemeyecek misin?"

Tanrım, onun sesini bir şişeye koyup satabilseydim, milyonlar kazanırdım. Sesini duyduğumda damarlarımdan küçük bir heyecan dalgası geçiyor ve beni baştan aşağı ısıtıyor. Bana yemek tarifi kitabını okusa bile bayılırım.

"Ada," diye cevap veriyorum basitçe.

O bir şey söylemeden önce, tüm dikkatler girişe çevrilir. Kral ve Kraliçe gelmiştir. Kral tören üniforması giymiş, saçında altın bir taç vardır. Geniş, kaslı omuzları ince bir bele doğru daralır ve bir elini kraliçesinin beline koyar.

Kraliçe Elle kısa bir süre önce sıradan bir vatandaştı, ama şimdi bunu asla tahmin edemezsiniz. Kısa, koyu saçlarında ışıltılı bir taçla zümrüt yeşili bir elbise giymiş, öncekiler kadar asil görünüyor. Bir personel, Kraliçe'ye katılımcıların isimlerini fısıldıyor ve o da herkese sıcak bir gülümsemeyle selam veriyor.

Kollarında, ilk çocuğu derin bir uykuda. Üçü birlikte — kral, kraliçe ve varisleri — o kadar mükemmel bir görüntü oluşturuyorlar ki, kalbim sızlıyor. Aralarında yayılan sevgiyi neredeyse hissedebiliyorum.

Kız kardeşim asla buna sahip olamayacak. Peki ya ben? Yoksa ailemizin itibarını artırabilecek zengin bir yaşlı adamla mı evlendirileceğim?

Kraliçe Majesteleri Kont Gregory'yi selamlıyor ve ağzım ekşiyor. Kız kardeşim Kraliçe gibi sonsuz bir aşka sahip olamayacak. Kont ile evlenmek zorunda kalırsa olmaz.

Yaşlı adamın hükümdarlara derin bir reverans yapmasını izlerken, tiksintimi gizleyemeden kaskatı kesiliyorum.

Sonra, sıcak bir el belimin alt kısmına kayıyor. "Tiksintini bu kadar belli etme, Ada," diyor Dük kulağıma fısıldayarak. "Herkes senin onlar hakkında ne hissettiğini bilirse, burada bir sürü düşman edinarsın."

Elini çekiyor, ama o anda tüm vücudum alev alıyor. Elinin belimde bıraktığı izi ve başparmağının çıplak tenime değdiği yeri hissedebiliyorum. Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yükseliyor.

Ona bakma. Ona bakma. Ona bakma.

Dük'e bakıyorum, ama kendimi dinlemeli ve bu dürtüye direnmeliydim. Gözleri gözlerime delici bir şekilde bakıyor ve sıcaklık kuru otların arasında yayılan bir yangın gibi vücudumu sarıyor. Omurgamdan aşağı geniş bir yol açıyor ve vücudumun her yerini daha da yakıyor. Göğüs uçlarım elbisenin gümüş rengi kumaşına baskı yapıyor ve dudaklarımı dişlerimle ısıırıyorum, Dük'ün bakışlarını üzerime çekiyorum.

Gözleri ağzımı görünce kararır ve içimdeki sıcaklık daha da artar. Hiçbir erkek bana daha önce *böyle* bakmamıştı. Sanki beni görmek için yaşıyormuş gibi. Sanki beni yemek istiyormuş gibi.

"Lady Belcourt," diyor Kraliçe ve ben başımı geriye atarak onun bakışlarına karşılık veriyorum. Karşımda duran Kraliçe, benden en az on beş santim daha uzun. Anlaşılan Farcliff Üniversitesi'nde kürekçiymiş. Bir atlet.

Selam vererek mırıldanıyorum ve reverans yaparak eğiliyorum, tekrar ayağa kalkarken başımı eğiyorum.

"Geçen ay Farcliff Jubilee Konser Salonu'nda sizi gördüm," diyor Kraliçe. "Çok güzel çaldınız."

"Sen... sen oradaydın mı? Ve benim oynadığımı gördün mü?" Babam yanımda kaskatı kesilir ve ben bu işi mahvettiğimi anlarım. Yutkunurum. "Yani, teşekkür ederim, Majesteleri."

Kraliçe, çocuğu uyanıp gözlerini kırptığı anda gülümser. Bebek yumuşak bir ses çıkarır, dudaklarından salya akar. Oğlu ona uzanırken Kraliçe'nin gözleri yumuşar. Bebek başını bana çevirir ve kıkırdar, minik, kapalı yumruğunu bana doğru uzatır.

"Sanırım bebek Charlie seni seviyor." Kraliçe güldü ve Kral eğilip oğlunun yanağına öpücük kondurdu.

Kral gözlerime bakar. "Üç hafta sonra vereceğiniz Noel konserine gelmeyi sabırsızlıkla bekliyoruz." Bana gülümser, sanki Farcliff'in gerçek kralı değilmiş gibi.

Konserimi mi bekliyorlar? Ne?

Bir kez daha reverans yaparım ve Kraliçe, Dük ile konuşmak için yanına gider. Kralın Dük ile çok samimi olduğunu fark ederim, hatta elini sıkar ve Dük'ü ilk adıyla çağırır. *Heath*. Nefis.

Monarşiler bir sonraki konuğa geçtiklerinde, Blythe Dükü'ne bir bakış atıyorum. O da benim bakışımı karşılıyor, gözlerinden ne düşündüğünü anlamak imkansız. Selamlaşmalar bittiğinde ve Kral ile Kraliçe balonun resmi olarak başladığını duyurduklarında, tekrar nefes almayı hatırlıyorum.

Kendime geldiğimde, Dük yanımdan kaybolmuştu.

BEŞ ADA

KAFAM KARMAŞIK. Kont Gregory bana sürekli sorular soruyor ve ailem sanki beynim kulaklarımdan akıyormuş gibi bana bakıp duruyor. Cümleler kuramıyorum. Vücudum hala yanıyor ve gözlerim her yerde Dük'ü arıyor. Bütün bu insanlardan uzaklaşmam lazım.

Annemin onaylamayan bakışlarını görmezden gelip bir kadeh şampanya daha içiyorum. Bu sadece kendimi daha kötü hissetmemeneden oluyor. Alkol mideme çarptığında midem bulanıyor ve... oh, kahretsin. O kadar çabuk içmemeliydim. Ağzım salya ile doluyor ve boğazımda o korkunç his yükseliyor...

Hayır, hayır, hayır.

Tuvalete doğru sendeleyerek giderim, bir kabinin kapısını açarım ve tuvalete kusarım. Gözlerim yaşarır ve kusmuğumu klozete tükürürken, tuvaletin sifonunun altın düğmelerle süslendiğini fark ederim. Ne hoş. Ne güzel bir ayrıntı. Bir düşesin kusması için en iyisi.

Tuvaletten çıktığımda, tuvalet görevlisi beni lavaboya yönlendirir ve lavabonun yanına yepyeni bir diş fırçası ve seyahat boyu diş macunu koyar. Dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak ona teşekkür ederim, utanç göğsümü parçalar.

Kendimi temizledikten ve ağzımı nane ferahlığıyla temizledikten sonra, köşede bir kanepede buluyorum — evet, tuvalette — ve telefonumu çıkarıyorum. Bir dakikaya ihtiyacım var.

Ada: Dük'ü gördüm. Henüz selfie yok.

Kiera: mesajı görür, ekranda anında üç nokta belirir.

Kiera: İŞE BAŞLA.

Gülümseyerek omuzlarımı gevşettim. Makyajımı düzeltmek için pudra kutumu çıkardım, derin bir nefes aldım ve dışarıdaki kalabalığa kendimi hazırladım.

Kalabalıklar beni rahatsız etmiyor, tam olarak öyle değil. Sadece buraya ait olmadığımı hissediyorum. Elbette, ailem kraliyet soyundan geliyor. Arazilerimiz, unvanlarımız ve Noel Balosu'na resmi kraliyet davetiyemiz var.

Ama benim elbisem kiralık. Boynumda safir kolye yok ve buradaki çoğu kişinin adını sadece fotoğraflarını inceleyerek öğrendim. Tıpkı personel gibi.

Ama en kötüsü, Kont Gregory her konuştuğunda, gözleri beni rahatsız edecek şekilde vücudumu baştan aşağı süzerken, tek yapabildiğim kız kardeşimi düşünmek.

O, onunla evleniyor.

Güzel, zarif balerin, gözlerini kendine saklayamayan ürkütücü yaşlı bir kontla evleniyor.

Bu beni... Midemi bulandırıyor. Açıkça.

Tuvaletin kapısı açılır ve çocukluk arkadaşım içeri girer. Rhoda uzun boylu ve zariftir, saçları altın gibi parlak. Derin mavi gözlerini daha da parlak gösteren kobalt mavisi bir elbise giymektedir.

"Ada." Gülümsüyor ve kollarını açıyor. "Birkaç dakika önce buraya koştuğunu gördüm. Nasılsın?"

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum ve ayağa kalkıp arkadaşına hızlıca sarılmak için. Rhoda'yı yaklaşık bir yıldır görmemiştim. Üniversiteden mezun olduğumuzdan beri iletişimde kalmaya çalıştık, ama hayat buna engel oldu. Birbirimizden uzaklaştık.

Geri çekilirken başımı sallıyorum. "Harika görünüyorsun."

"Üniversiteden mezun olduktan sonra salakça estetik anlayışımdan kurtuldum," diyor gülerek, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Parmağında kocaman bir elmas nişan yüzüğü parlıyor. Bir dakika... Rhoda *nişanlanmış mı?*

Nefesim kesildi. "Rhoda!"

"Oh, bu mu?" Parmağına bakarak gülümsüyor. "O kim?"

Ben yüzüğüne eğilip ışığın taşın her kesimine nasıl yansıdığını izlerken, o elini uzatır. Kafamı kaldırdığımda Rhoda gülümser. "Harbor Dükü. Haftaya nişan partisi vereceğiz. Davetiyeyi çoktan almış olmalısın."

"Harbor Dükü mü?" Kaşlarımı çatarak geri çekildim. "O neredeyse yetmiş yaşında."

"Yaş sadece bir sayıdır," diyor gülerek, ama ışık gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Altmış iki," diye ekliyor. "*Neredeyse yetmiş değil.*"

Göğsüm sıkışır. Boğazımda bir yumru oluşur. Yutkunmak acı verir. "Tebrikler."

Rhoda bana sıkı bir gülümsemeye başını salladı. "Teşekkürler. İyi bir eşleşme. Ailem çok memnun."

İyi bir eşleşme.

Başımı

sallıyorum. "Peki

ya sen?" "Ben

ne?"

"Sen memnun musun?" diye soruyorum, başımı eğerek.

Rhoda'nın yanakları kızarır ve başını yana eğerek çantasından bir ruj çıkarır. "Bana karşı nazik. Ve hayvanları seviyor."

"Doktora eğitimini bitirebilecek misin? O başka bir nesilden, Rhoda. Evlendikten sonra okula devam etmeni onaylamayabilir."

Rhoda omuz silkiyor. "Zorunda kalacak. Tezimi savunmam için sadece bir yılım kaldı."

Zoraki bir gülümsemeye, kolumu Rhoda'nın beline doluyorum. "Senin adına sevindim," diye yalan söylüyorum.

Gerçekte, onun adına mutlu değilim. Midem bulanıyor. O tıpkı kardeşim gibi, ailesini mutlu etmek için yaşlı bir adamla evleniyor. Dünyamız bu hale mi geldi? Saray hayatı eylemlerimizin çoğunu belirliyor, ama biz Orta Çağ'da yaşamıyoruz. Aile tarafından ayarlanan evlilikler ve *uygun eşler* dönemini geride bıraktığımızı sanıyordum.

Safra kusmayı yutarak—bir *daha kusmayacağım*—saçımı . "Kız kardeşim Kont Gregory ile evlenecek."

Rhoda'nın eli durur, ruj dudaklarının yanında asılı kalır. Gözleri aynada benimkilerle buluşur ve yüzünü bir hüznün perdesi kaplar. "Oh."

Acı bir gülümseme takındım. "Evet."

"O..." Başını sallar. "Onun öfkesi hakkında söylentiler duydum."

"Ama o zengin ve unvanlı, Belcourtlar ise düşüşte. Kiera'nın iyi bir üniversiteye girmesi gerekiyor ve Gregory'nin tüm

bağlantıları var. İyi bir eşleşme." Sesimdeki tiksintiyi gizleyemiyorum ve Rhoda rujunu düşürüyor.

Beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılır. "Her şey yoluna girecek. Kont, kıtadaki tüm büyük üniversitelere bağış yapıyor. Kazancının yarısını tıbbi araştırmalara harcamıyor mu? Bu, birinin önemseyişinin işaretidir."

"Ya da belirli bir sektörde kişisel çıkarı olan birinin işareti." Başımı sallayarak iç çekiyorum. "Ne dediğimi bile bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla o bir aziz bile olabilir. Sadece bana bakışını sevmiyorum." Rhoda'ya bakıp zorla gülümsüyorum. "En azından Harbor Dükü, yaşlı bir erkek gibi yakışıklı."

Rhoda gülerek başını sallar. "Sanırım onu sevmeye başlayabilirim."

Göğsümde bir hüznün kabarıyor, kaburgalarımın baskı uyguluyor, neredeyse çatlayacaklar. Hayal dünyasında yaşıyordum, istediğim kişiyle evlenip istediğim hayatı yaşayabileceğimi sanıyordum. Kız kardeşlerimle birlikte eşlerimizi seçip kendi yolumuzu çizebileceğimize inanıyordum.

Ama Maggie ve Rhoda'nın durumunu görünce bunun doğru olmadığını anlamaya başladım. Bana uygun bir eş bulunana kadar ne kadar zaman geçecek? Ailem evlenmem gerektiğine karar verdiğinde kaç yaşında olacağım?

Kral benim ikinci kuzenim. Ben sıradan biri değilim ve kötü bir evlilik aileme utanç getirir, Maggie kiminle evlenirse evlensin.

Rhoda makyajını tamamlarken, parmağında parıldayan büyük elmas yüzüğüyle, geleceğimi görebiliyorum. O benim geleceğim. Maggie benim geleceğim.

Kendi hayatımı yaşamıyorum. Konser piyanisti olabilirim, kraliçenin övgüsünü kazanabilirim. Güzel bir elbise giyip Farcliff Kalesi'ndeki Noel Balosu'na katılabilirim. Gülümsüyor ve şampanya içiyor olabilirim, ama bu hayat benim değil.

Yakında benim için de bir koca seçilecek ve onu sevmeyi ya da ona tahammül etmeyi, en azından onu kabul etmeyi öğrenmek zorunda kalacağım.

Yüzüme sahte bir gülümseme takınıp, Rhoda ile birlikte kapıya yöneliyorum, kapıyı açıp elmasların, safirlerin ve beklentilerin ağırlığına karşı kendimi hazırlıyorum. Hepsi lüksten çok pranga ve zincir gibi gelmeye başlıyor.

Kafamı sallayarak bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum.

Bu aileye doğduğum için şanslıyım. Pek çok insan böyle bir kaleye gelme şansına sahip değil. Hayatım rahat.

Ama rahatlığın bir bedeli var ve bu bedeli er ya da geç ödemek zorunda kalacağımı yeni yeni fark ediyorum.

Kont Gregory yanıma gelince omuzlarıma bir gölge düşüyor. Uzun kanca burnunun üzerinden bana bakıyor, gözleri göğsüme kayıyor.

Omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti hissediyorum ve aramıza biraz mesafe koymak için yarım adım geri çekiliyorum.

"Bana dans etme şerefini bahşeder misiniz?" diye sorar Kont, ince dudakları yukarı doğru kıvrılır.

İçimdeki paniği bastırmaya çalışarak, ona kısa bir baş sallama ile cevap veriyorum. "Elbette."

Kontun eli belimin alt kısmına dokunduğunda, irkilmemeye çalışıyorum. Az önce midemi boşaltmamış olsaydım, şimdi yapmak isterdim. Dudaklarımı sıkıca kapatıp yüzümü olabildiğince rahat tutuyorum, ama adımlarımın sertliği neredeyse beni ele veriyor.

Beni dans pistinin ortasına götüren Kont, kolunu geniş bir hareketle açar. "Melek gibi görünüyorsunuz, Leydi Belcourt." Dişlerini göstererek, özür dilercesine bir gülümseme yapar.

Göz teması kurmamak için reverans yapıyorum.

Avuç içim onun elinin üzerinde kayarken, içimi bir titreme kaplar. Kont elini kalçama koyduğunda boğazıma acı bir safra gelir, ama yıllarca süren eğitimim sayesinde yüzümde sakin bir gülümseme tutmayı başarırım. Müzisyenler vals çalmaya başlar ve dans başlar.

Bir dans ne kadar sürer?

Sonsuzluk kadar.

Kendimi çıplak hissediyorum. Açığa çıkmış gibi. Kontun bakışları şehvet dolu, dudakları iğrenç bir sırıtişla kıvrılmış.

Kız kardeşimle evleniyor ve bana öyle bakıyor. *Kız kardeşimle evleniyor.* Bunun olmasına izin veremem! Ama ne yapabilirim ki? Maggie'nin ayağı halka açık yerlerde görünmeye yetecek kadar iyileştiğinde, birkaç hafta içinde duyurulacak.

"Kız kardeşinizin bu gece gelemeyeceğini duyduğumda hayal kırıklığına uğradım, ama sizin eşlik etmenizden bu kadar keyif alacağımı hiç tahmin edemezdim," diyor Kont, sesini alçak ve kısık bir tona indirerek. Bu ses, tırnakların kara tahta üzerinde çizilme sesi gibi tüylerimi diken diken ediyor.

Boynundaki bir benine bakıyorum. Ondan çıkan iki uzun, sert kılına bakıyorum.

Yutkunarak başımı salladım. "Teşekkür ederim, Ekselansları."

"Lütfen bana Chester de," der, bana yaklaşıyor. Naftalin ve bayat kırmızı şarap kokuyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp ayaklarımın hareketine odaklanıyorum.

"Çok zarif hareket ediyorsun," diye tekrar başlıyor, açıkça benden daha fazla tepki almaya çalışıyor.

"Ailenin balerini senin olduğunu tahmin ederdim."

Bu sözlerimden bir kahkaha kopar. Dansım en azından yapmacık. Elbette müzik çalabilirim. Piyanonun başına oturduğumda kendimi bırakıp ritmi hissedebilirim.

Ama dans etmek? Vücudumu kullanarak duygularımı ifade etmek? Bu konuda umutsuz vakayım.

"Seni burada görmek, neredeyse yanlış Lady Belcourt'u seçtiğimi hissettiriyor," diyor Kont Gregory, sesi fısıltıdan başka bir şey değil. Sözleri cildimde kayıyor, gözlerimi açmama neden oluyor.

Başım dönüyor. Kont beni dans pistine götürmeye çalışırken, yanlış adım atıp ayağım takılıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki müziği duyamıyorum.

Kaçmam lazım. Koş, koş, *koş*.

Her içgüdüm bana bağılıyor. Her kasım gergin.

Beynimin her parçası *tehlike diye* bağılıyor!

Savaş ya da kaç seçeneği var, ama ben donup kalıyorum. Kontun önderliğinde vals devam ederken, bedenim mekanik olarak hareket etmeye devam ediyor ve dans pistinde daireler çiziyoruz. Ondan uzaklaşamıyorum. Onu kendimden uzaklaştıramıyorum. Sanki içimdeki her şey durmuş, zihnim ise aşırı hızda çalışıyor.

"Araya girebilir miyim?" Sıcak bir ses zihnimdeki paniği kesiyor.

Dük.

Kont Gregory'nin yüzü düşüyor, gözlerinde saf nefret parlıyor. Valsin bittiğini ve benim, Dük ve Kont Gregory'nin etrafında bir boşluk açıldığını fark ediyorum. İnsanlar izliyor.

Nasıl izlemesinler ki?

Blythe Dükü balolara katılmaz. Katıldığında ise bir köşede oturur ve bir saat sonra ortadan kaybolur.

Dans etmez.

Ama...

"Elbette," diyor Kont Gregory, çenesini o kadar sıkıyor ki, bir çatırtı duyduğumu sanıyorum. Benden bir adım uzaklaştığında, nefesimi bırakıyorum.

Dük, Kont Gregory'nin gözlerindeki ölümcül bakışı görmezden gelerek bana döner. Bana bakar, gözleri yeşil cam parçaları gibidir. Elini uzatır ve benim ona doğru adım atmamı bekler.

O küçük an bile... bana gelmemi beklemesi, vücuduma dokunma kontrolünü bana vermesi, iznimi istemesi —bunu fark ettim. Bu benim için bir şey ifade ediyor. Vücudumdaki gerginlik biraz olsun azalıyor.

Konuklar arasında sessiz bir mırıldanma duyulurken kolumu onun omzuna kaldırıyorum, ama yüzünden gözlerimi ayıramıyorum. "Dans ediyorsun," diyorum, ağzım hala sert ve pamukla dolu.

"Henüz değil," diyor Dük, dolgun dudakları kenarlarından yukarı doğru kıvrılıyor.

Yavaş yavaş, vücudumdaki rahatsızlık azalır. Damarlarım, içlerinde oluşmaya başlayan buz parçalarını silkeler ve mide boşluğumda yumuşak bir sıcaklık hissedirim.

Müzik başlar. Bir vals daha.

Bu sefer kendimi tahta ve mekanik hissetmiyorum. Dük'ün yüzüne bakıyorum, kollarının güvenliği beni rahatlatmaya başladıkça uzun bir nefes veriyorum.

"Teşekkür ederim," diye başımı sallayarak sonunda söylemeyi başardım. "Bu çok rahatsız ediciydi. Beni kurtardınız."

Dük gülümser. "Benim daha iyi olduğumdan emin misin?"

Gözlerinde tehlike var. Kont Gregory'nin gözlerinin ifade ettiği türden bir tehlike değil. Dükün bakışları omurgamdan soğuk bir akıntı geçiyor.

. Tam tersi oluyor. Karnımın derinliklerinde ateş yanıyor, uyluklarıma sıcaklık dalgaları gönderiyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Öylesin."

"Ya ondan daha kötüyse? Kuzu kılığına girmiş bir kurt." "İyi dikilmiş bir smokin giymiş bir kurt."

Bu sözüm ona güldürdü ve ah, onu tekrar güldürmek istiyorum. Gözlerinin kırışmasını görmek istiyorum. Yanaklarında gamzelerin belirmesini. Dudaklarının mükemmel, beyaz dişlerinin üzerinde gerilmesini ve sıcak kahkahasının sesinin göğsüme bir sıcaklık dalgası daha göndermesini.

Beni dans pistinde döndürüyor ve çoğu insanın bizi izlemek için kenara çekildiğini fark ediyorum. Dük'ün gözleri benimkilere odaklanmış, eli sırtımın ortasına uzanmış. Ten tenime değişiyor. Beni destekliyor. Beni işaretliyor. Vücuduma dalgalar halinde sıcaklık yayıyor.

"Bu tür bir etkinliğe katıldığını bilmiyordum."

"Katılmıyorum," diye cevaplar. "Ama bu, genç Prens Charles'ın ilk Noel'i ve bunu kaçırmak hoş karşılanmaz. Benim için bile." Gülümser ve bir başka sıcaklık dalgası uyluklarıma üzerine çöker.

Bir gülümsemenin bana bu kadar etki etmesi nasıl mümkün olabilir? Sanki bir sırrı biliyormuş ve bunu sadece benimle paylaşıyormuş gibi. Vücudumun her santimetresi daha duyarlı hale geldikçe nabzım hızlanıyor. Elinin her parmağını sırtımda hissedebiliyorum. İşaret parmağının hafifçe kıvrılıp tenime bastırışını. Kollarımızın birbirine kenetlendiği yerde, kolunun manşetinin bileğime değişini. Diğer elimle ceketinin yakasını parmak uçlarımla hissetmeyi.

"Benim hakkımda ne duydun?" diye sorar Dük, ama cevabı umursamadığını hissediyorum. Sanki sadece konuşmamı duymak için bir şey soruyormuş gibi gözleri dudaklarıma düşer.

"Kadınları malikanenize getirdiğinizi duydum," diyorum, hemen ardından yanaklarıma kızardığını ve kanın yüzüme hücum ettiğini hissediyorum.

Kaşları seğirir, gözlerinde neşe parlar. "Öyle mi?" Kafamı sallarım. "Özür dilerim. Yapmamalıydım..."

"Özür dileme." Dükün sesi alçalır ve damarlarımdan bir heyecan dalgası geçer. Beni kendine doğru çeker ve kokusunu alırım

Güçlü, baş döndürücü, baharatlı. Vücudumdaki her hücre beklentiyle gerilirken gözlerimi kapatırım. Elbisenin altında sertleşen meme uçlarımı görebiliyor mu acaba?

Görse de umurumda olur mu? Onun benim heyecanımı görmesi düşüncesi vücudumu daha da gerginleştirir.

"Kadınların yatağıma getirilmesini seviyor musun?" diye sorar, sözlerindeki mizahı gizlemeye çalışmadan.

"Hayır," diye cevap veriyorum, daha da kızarak. "Neden olmasın?"

Cevap vermiyorum. Bunun yerine, sadece zümrüt yeşili gözlerine bakıyorum. Odanın içindeki herhangi bir mücevherden daha parlaklar. Karmaşık, okunamaz ve tamamen bana odaklanmışlar.

Müzik biter ve Dük elini sırtımdan çeker. Diğer elini, hala benim elimde olan elini kaldırır ve seyircilere selam verir. Herkes bakıyor. Alkışlıyor. Ellerini kaldırarak birbirlerine fısıldaşıyorlar.

Kont Gregory orada, kollarını kavuşturmuş, cinayet işler gibi bakıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, Dük'ün parmaklarını o kadar sıkı sıkıyorum ki yüzünü buruşturuyor.

Elimi dirseğinin kıvrımına takarak kulağıma eğilir. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Herkes izliyor. Onu takip etmemeliyim. Özür dileyip Rhoda'yı, ailemi ya da konuşmak için daha uygun birini bulmalıyım.

Ama vücudum işbirliği yapmıyor. Dük'ün beni odanın diğer tarafına götürmesine izin veriyorum, konuklar bir köpekbalığının etrafındaki balık sürüsü gibi önümüzden ayrılıyorlar. Gözlerini hissedebiliyorum, ama bakışlarının sıcaklığı Dük'ün içimde yaktığı ateşin yanında sönük kalıyor.

ALT HEATH

KONT GREGORY'NİN gözleri kafamın yan tarafını delip geçiyor ve ben bunun her saniyesini seviyorum.

Senin ağzının suyunu akıtan kadını alıp gittiğimi izle. Tıpkı senin bana yaptığın gibi, sevdiğin her şeyi yok ettiğimi izle. Birkaç hafta içinde, senin için değerli olan her şeyi yok ettiğimi izle. Servetini. İtibarını. Hayatını.

Nefret yakıcıdır, ama başka bir şey daha var. Öfke, acı ve nefretin ardında, daha derin bir yerden fışkıran bir şey.

Neden Kont ve Ada'nın dansını bölme ihtiyacı hissettim? Neden onları birlikte görmek, kalbine bir bıçak saplamak istememe neden oldu?

Elimi Ada'nın sırtında gezdirirken, avucumun altında cildinin ipeksi dokusunu hissedince, içimi bir sükunet kapladı.

O Ada Belcourt.

Belki Gregory parmaklarını öptüğünde ağzının aşağı doğru kıvrılmasından hoşlandım. Belki onu dans pistine götürdüğünde sertleşmesini izlemekten zevk aldım. Ona karşı bariz nefretini görmek, beni anlayan birini bulmuşum gibi hissettiriyor. Zenginlik ve unvanların ötesini gören biri. Onun gerçekte ne kadar canavar olduğunu gören biri.

Ama ona bakarken, boynundaki nabzın atışını izlerken, daha fazlası olduğunu hissediyorum. Vücudu bana karşı çok duyarlı. Çok esnek. İnanılmaz derecede karşı konulmaz.

Onu sevmiyorum çünkü Kont'tan açıkça hoşlanmıyor. İçimde uzun zaman önce öldüğünü sandığım bir şeyi uyandırdı. İçimi yakıp kavuruyor. Onun varlığına şimdiden bağımlı oldum.

Noel'den nefret ediyorum. Bana ölümü hatırlatıyor. Dört yıldır Noel'i kutlamadım ve bu yıl da farklı olmayacaktı.

Noel Balosuna katılmak, bana her zaman nazik davranan Kral ve Kraliçeye destek gösterisiydi. Krala, onun tarafında olduğumu gösteren bir mesajdı. Daha fazlası değil.

Bu gece burada kalmamam gerekiyor. Kraliyet selamlamasından hemen sonra ayrılmam gerekiyordu, ki bu çoktan gerçekleşti. Avukatlarım, Kont ile vakit geçirmemem konusunda beni uyardı. Risk çok büyük.

Onunla ilgilendiği bir kadının arasına kesinlikle girmemeliyim.

Ama ben... umursamıyorum. Kendimi durduramıyorum. Onun yanında olmak istiyorum.

Pantolonum dar geliyor, kanım kaynıyor ve onunla yalnız kalmak istiyorum. Saçını kulağının arkasına atmasını ve bana utangaç bir gülümsemeyle karşılık vermesini izlemek istiyorum.

Daha fazlasını da istiyorum, ama bunu hak ettiğimden emin değilim.

YEDİ ADA

"Beni nereye götürüyorsun?" Sesim alçak. "Meraklı gözlerden uzak bir yere," diye cevaplar Dük.

Bir heyecan omurgamdan aşağıya doğru yayılır ve rahmimin derinliklerine yerleşir. Bacaklarımla arasındaki boşluğu sıkıca kapatır, göz kapaklarımla bir anlığına kapatırım.

Sesinin bana ne yaptığının farkında mı acaba? Sırtımdaki eli başımı nasıl döndürüyor? Üniversiteden bu yana ilk kez, kendimi sadece bir insan değil, isteyen, ihtiyaç duyan ve arzulayan bir kadın gibi hissediyorum.

Uzun bir süre yürüdük, ama muhtemelen sadece birkaç dakikaydı. Koridorda ayak seslerimiz yankılanırken, balodan gelen sesler uzaklaşıyor.

"Burası," diyor Dük, sesi alçak. Ağır ahşap kapıyı benim için açıyor ve ben içeri giriyorum, gözlerimin karanlığa alışması için bir dakika bekliyorum.

Farcliff Gölü'ne bakan, tavandan tabana uzanan yüksek pencereleri olan orta büyüklükte bir odadayız. Gece gökyüzü karanlık, büyük, sarı bir ay gökyüzünde alçakta asılı duruyor. Pencerelerin önünde, ay ışığıyla parıltı veren bronz bir kuyruklu piyano var.

Karanlıkta bile piyanoyu tanıyarak nefesimi tutuyorum. Bu, önceki kraliyet ailesi için özel olarak yapılmış Blythe marka bir grand piyano.

Bu piyano efsanevi bir şeydir. Kral Charlie'nin annesi eskiden bu piyanoyu çalardı ve söylentilere göre bu piyanonun yapımı iki milyon dolardan fazla tutmuş. Enstrümana yaklaşıyorum, neredeyse dokunmaya korkuyorum. Farklı türdeki ahşaplar o kadar mükemmel bir şekilde işlenmiş ki, enstrüman suluboya tablosu gibi görünüyor. Parlak ahşap yüzeyi parmaklarımla okşuyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, kalbim küt küt atıyor.

"Çalmalısın," diyor Dük, smokin ceketini çıkarıp koltuğun koluna asıyor. Beyaz gömleği gerginleşiyor.

Göğsü ve kolları, altında kıvrılan kasların ham gücünü ele veriyor. Geniş omuzları ince kalçalarına doğru daralıyor ve kalçalarının arasında derin bir V şekli olup olmadığını merak ediyorum.

Yanaklarım yanıyor. Kafamı sallayıp, yutkunuyorum. "Yapamazdım."

"Neden?" Kanepeye oturur, kolunu deri kanepenin arkasına sarkıtır. Diğer dirseği ceketinin üzerinde, başı başparmağı ve işaret parmağı arasında durur. Gözleri aşağıya doğru bakarak beni izler.

Piyanenin yanında duruyorum, elim tuşları koruyan kapağa kayıyor. Kafamı sallıyorum. "O benim çalabileceğim bir şey değil."

"Yıllardır kimse dokunmadı. Kraliçe Anne öldüğünden beri.

Enstrümanlar çalınmak içindir."

Dük'e bir göz attım. Burada tamamen rahat görünüyordu, ayak bileği karşı dizinin üzerindeydi. Başı hala parmaklarının arasında. Kolu kanepenin arkasına atılmıştı.

Bu piyanonun burada olduğunu nereden biliyordu ki?

"Ada," diyor ve damarlarımdan bir titreme geçiyor. *Lütfen tekrar söyle. Adımı söyle.* Gözlerimi genişleterek ona bakıyorum. Enstrümana doğru başını sallıyor. "Benim için çal."

Bu emir vücudumda bir heyecan dalgası yaratır. Vücudum gerilir, cildim elbisenin ipeksi kumaşına karşı çok hassaslaşır.

"Ne çalayım?" Sesim bir nefes gibidir. Bir fısıltı.

"Hüzünlü bir şey," diye cevaplar Dük. "Noel müziği dışında herhangi bir şey."

Kanepede oturan adama bakıyorum ve onun kardeşinin Noel'den hemen önce bulunduğunu hatırlıyorum. Ölümünün yıldönümü önümüzdeki hafta ya da ondan sonraki hafta olacak. Tam tarihi bilmiyorum.

Ay ışığı, keskin hatlı yüzünü kesiyor ve yüzünün yarısını karanlığa gömüyor. Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum ve bir anlığına gözlerinde acı parıldadığını görüyorum.

Dört yıl önce tüm ailesini kaybetmişti. O zamandan beri dükalığı omuzlarında taşıyordu. Herkes onun kapısına kadınlar ve içki getirilen bir münzevi olduğunu düşünüyordu, ama bir an için onu gördüm. Gerçek onu. Derinden yaralanmış,

kendi başına acı çeken adam. Topraklarının sorumluluğunu üstlenen ve her açıdan aile işini batıran adam.

Ama bu doğru mu?

Bu piyanonun yerini nasıl biliyordu? Kral Charlie'nin onunla tanıdık bir şekilde konuştuğunu gördüm. Sanki arkadaşarmış gibi. Muhtemelen sürekli kalede kalıyordur.

Sonra yüzü taş gibi sertleşir ve ifadesi yine kapanır.

Boğazımdaki dikenli karışıklığı yutkunarak piyano taburesine oturdum, kapağı kaldırarak siyah ve beyaz tuşları ortaya çıkardım. Parmaklarım tuşların üzerinde dolaştı. Pürüzsüz, cilalı ve tanıdık.

Kanepenin arkamda olmasına sevindim; Duke'u yan gözümle görebilseydim çalmaya devam edemezdim. Çıplak sırtımda hissettiğim bakışlarının karıncalanması bile tüm duyularımı keskinleştiriyor.

Gözlerimi kapatıp onun burada olduğunu unutmaya çalışıyorum. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp, ayağımın altında en sağdaki pedalı hissediyorum. Sonra, nefes alıp, çalmaya başlıyorum.

Chopin'i her zaman sevmişimdir. Onun noktürnleri trajedi ve karmaşık duygularla doludur, ama hiçbir şeyin kalmadığı olumlu anlarla da iç içedir. Dük için en sevdiğim parçayı çalıyorum. 19 numaralı, Opus 72, E minör.

Ailemin tüm mal varlığı kadar değerli olan kraliyet grand piyanoda en sevdiğim parçalardan birini çalmak beni derin bir yere götürüyor. Nerede olduğumu unutuyorum. Kiminle olduğumu. Neden burada olduğumu.

Dük'ün kalktığını hissedene kadar sadece ben ve müzik varız. Piyanonun yanına gelir, parmaklarımın tuşların üzerinde dans etmesini izler. Onun varlığı bu anı daha da yoğunlaştırır. Melodiyi içlerine çekerek bana bakar. Beni hisseder.

Tüm vücudum elektrikleniyor. Göğüslerim ağırlaşıyor. Kollarım hafifliyor. Dük benim çalmamı dinlerken, mide boşluğumda bir sıcaklık tomurcuğu açıyor. Nefesi kısılırken piyanonun kenarını daha sıkı kavırıyor. Neredeyse cildimde fısıldadığını hissedebiliyorum, ama çalmaya devam ediyorum.

Bir saç teli yüzüme düşüyor. Onu görmezden geliyorum.

Müzik bitene kadar ellerimi tuşlardan çekmiyorum, kucağıma koyuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Gözlerimi Dük'e kaldırıyorum, göreceğim şeyden neredeyse korkuyorum.

Yüzü çatlamış, her bir özelliğinde acı, arzu ve şaşkınlık kazanmış. Dudaklarının her kıvrımı. Her kirpik ve tarif edilemez yeşil tonu.

"Ayağa kalk," diyor

boğuk bir sesle.

Ayağa kalkıyorum.

Bana uzanır, kolunu belime dolayarak beni kendine çeker. Göğsüne çarparak, gömleğinin ince beyaz kumaşına tutunurum. Gözlerim büyür, onun yakınlığı başımı döndürür.

"Seni öpmek istiyorum," diyor, sesi gergin. Gözleri bana doğru dönüyor, dudaklarına iniyor. Sanki büyük bir acı çekiyormuş gibi kaşları birbirine yaklaşıyor. "Seni öpebileceğimi söyle."

Sesim kısılır. Nefesim boğazımda takılır, vücudum bana itaat etmem için çığlık atar. Parmaklarım boynunun arkasına dolanır, koyu renkli saçlarının yumuşaklığını hissederim ve sonunda dudaklarımı aralarım.

"Beni öpebilirsin," diye fısıldıyorum.

Onun dudaklarını benim dudaklarıma bastırmasını bekliyorum. İçimdeki ateşi daha da alevlendirmek için. Beni kesip kanamamı izlemek için.

Ama tereddüt ediyor, gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Ada," diyor boğuk bir sesle. "Bunu istediğini söyle."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, onun da hissedebileceğini biliyorum. Göğüslerim onun gömleğinin ince kumaşına bastırılmış, meme uçlarım onun göğsüne karşı hassas tomurcuklar gibi. İçim o kadar sıcak yanıyor ki, acaba o da hissedebiliyor mu diye merak ediyorum. Bacaklarımın arasında ne kadar ıslak olduğumu biliyor mu? Daha önce hiç böyle hissetmediğimi anlıyor mu? Hiç bu kadar çok istememiştim.

"Öp beni, Ekselansları. Lütfen." Yalvarıyor muyum? Bu acınası bir şey mi? Umurumda değil.

Kollarını belime dolamış, göğsünü göğsüme bastırıyor. Her yer onun kokusuyla dolu. Onu içime çekiyorum. Vücudunda atan nabzını hissedebiliyorum ve bacaklarının arasında sert bir şey zonkluyor.

Gözlerini kapatarak düşük bir inilti çıkarıyor. Beni tutuşu gevşemiyor. Aksine, eli yan tarafıma kayıyor, belimi okşuyor ve göğsümün kenarını okşuyor. Parmakları çenemin üzerinden kayarken, başparmağı dudaklarımdaki parlaticıyı okşuyor ve başını sallıyor.

"O balo salonuna girdiğin anda, bu gece benim olacağını biliyordum."

Gözleri kararmış. Aç.

Vücudum onu istiyor. Tırnaklarımın boynuna batmasına aldırmadan ona sarıldım.

Ve Dük dinliyor. Ağzını ağızıma yaklaştırıyor ve beni öpüyor, dudakları aralanırken yumuşak bir inilti çıkıyor.

Eriyorum. Yanıyorum. İhtiyacım var.

O öpücüğümüzü derinleştirirken kollarım boynuna dolanıyor, eli hala yanağımla okşarken diğer eli aşağı kayarak belimdeki çukurlara dayanıyor. Beni vücuduna bastırıyor, kalçalarını bana doğru sürüyor.

Sertleşmiş.

Aman Tanrım, o çok sert. Benim için. Şu anda. Kraliyet balosunda.

Dili alt dudağımın üzerinde kayıyor ve sonra ağızımın içine dalıyor, onu ilk kez tadıyorum. Sıcak, baharatlı ve çok lezzetli bir erkek tadı. Beni piyanonun kenarına doğru ittiğinde, elleri belime inip beni yerinde tutarken, tüm vücudum onun için titriyor.

"Seni bu piyanonun önünde alırım," diye inliyor, alt dudağımı ısırtıyor. Çenemi, boynumu, kulak mememi öpüyor.

Yaramaz, yaramaz Duke.

Nasıl yine buraya geldim? Umurumda mı ki?

Nefes nefese, geniş omuzlarına yapışıyorum. "Bu kadar yeter," diyorum, başımı geriye yaslayarak göğüslerimin arasındaki boşluğu öperken. Elleriyle göğüslerimi kavrayıp nazikçe sıkarken, başparmağıyla geceliğimin kumaşını okşuyor, bütün gece onun için sertleşmiş olan meme uçlarımı hissediyor.

"Benimle yatmayacak mısın?" Başını kaldırıp bana bakıyor, dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülüyor. Sanki bu bir meydan okuma gibi. Sanki fikrimi değiştirebilecekmiş gibi.

"Bu piyanoyu bu şekilde kirletmeyeceğim," diyorum, içimden ateşler çıkıyor. Gözlerimin arzusuyla dolu olduğunu biliyorum. Bir öpücükten biraz daha fazlasıyla beni nasıl çözdüğünü gördüğünü biliyorum.

Umurumda değil.

İçimdeki tüm gerginliğin serbest bırakılması gerekiyor. Akşamın tüm stresi bir kaçışa ihtiyaç duyuyor.

Ve lanet olsun, o mükemmel. Geniş, güçlü ve otoriter, ve külotumu o kadar ıslatıyor ki bana yapışıyor.

Bir gece yaşayabilirim, değil mi? Yakında Maggie veya Rhoda gibi olacağım. Benim için seçilmiş biri olacak. Onur veya unvan için evlenmek zorunda kalacağım. Hayatım benim için planlanacak ve bunu yapamayacağım. Bu benim son şansım olabilir. Tek gecelik tutkum.

Neden Blythe Dükü ile olmasın?

Onu tekrar görme şansım çok az. O bir münzevi. Konser salonunda ona rastlamayacağım. İşler garipleşirse, bu sadece bu gece için olacak.

Dudakları sert ama yumuşaktır. Elleri geniş, uzun ve ince parmakları nabzımı hızlandırır. Ve o sert. Benim için. Şu anda.

Dük düşük bir homurtu çıkarır. O dik durup vücudunu bana bastırırken, bu ses göğsümde yankılanır. Arkamda piyanonun soğuk, cilalı ahşabı, önümde ise Dük'ün sıcak vücudu vardır. Gözlerimi ona kaldırıyorum, parmaklarını kalçalarımın batırışını seviyorum.

"Bilgin olsun," diyor gülümseyerek, "benim malikâneme kadınlar getirilmez."

"Öyle mi?"

Kafasını sallar ve parmaklarını elbisenin yanındaki fermuara doğru hareket ettirir. "İki yıldır bir kadınla sevişmedim."

Fermuarın dişleri takılır, o çekince, benim nabzım hızlanırken yavaşça aşağı indirir.

"Yok mu?" diye tekrar ediyorum, nefes nefese. O başını sallar.

"Neden?"

Elini fermuarımı aşağı doğru çekmeye devam ederken, kocaman omuzları hafifçe kalkar. "İçimdeki boşluğu doldurmadı. Beni daha da boş hissettirdi. Bu yüzden bıraktım."

"Peki ya bu gece? Ben?"

Cevap vermez. Fermuar açılır ve Duke ellerini omuzlarıma koyar. Gümüş rengi kumaşı tenimden kaydırır ve ayaklarımın dibine bırakır.

Bacaklarımın arasındaki alanı kapatan küçük bir tanga dışında çıplak kalırım. O ise çıplak değildir.

Gözleri kararır, vücudumun her santimini içlerine çeker. Parmaklarının arkası çıplak karnıma dokunur, içimi titretir. Elini daha yukarıya doğru kaydırır, avucunu çevirip göğsümün üst kısmını okşar. Başparmağı meme ucumu okşar.

Titriyorum, ama soğuktan değil.

Sonunda Dük konuşur. Sesi alçaktır. Gözleri kararmıştır. "Bu gece," der, "sen benimsin."

SEKİZ ADA

Dükün papyonuna uzanıp, uzun, yavaş hareketlerle onu çözdüm. O, hareketsiz bir şekilde önümde durup beni izliyordu.

"Şu anda biri içeri girerse..."

"Girmezler," diye cevaplar, kendinden tamamen emin bir şekilde.

Dudaklarımı ısııyorum, dük bir inilti çıkarıyor. Papyonunu çıkarıp piyano bankına nazikçe koyuyorum, sonra gömleğine geçiyorum. Ancak ellerim oraya ulaşmadan, dük düğmelerini açıyor.

Onun o küçük beyaz düğmeleri açarkenki görüntüsünün beni neden bu kadar heyecanlandırıldığını bilmiyorum, ama içimi bir sıcaklık kaplıyor. Geniş avuç içleri. Elinin arkasında gerilen tendonlar ve kaslar. Giderek genişleyen, genişleyen, genişleyen göğüs kası.

Gömleğini pantolonundan çıkardığında, derin bir nefes alıyorum.

Bir V var ve muhteşem. Karın kaslarına derinlemesine oyulmuş, gözlerimi iyi bir şeyin vaadine doğru çekiyor. Bakışlarımı tekrar yukarı kaydırarak, önümdeki her sert yüzeyi ve geniş kasları içime çekiyorum.

Dük bir erkekten daha fazlası. O, insan olmayan bir şeyden yaratılmış, bir tür üstün varlık. Kimse bu kadar mükemmel olamaz. Bu diğer erkeklere haksızlık. Benim zavallı, mahvolmuş külotuma da haksızlık.

Göğsüne uzanıp, parmaklarımı derisinden bir santim uzakta tutuyorum. Gözlerimi ona çevirince, gülümsediğini görüyorum.

"Dokunabilirsin. Isırmam. Tabii sen istemedikçe."

Yanaklarım kızarır, parmaklarım hala onun cildinin sıcaklığını hissedebilecek kadar yakın, ama dokunamayacak kadar uzaktadır. O parmaklarımı eline alır, parmak uçlarımı ağzına götürür

ağızına götürdü. Her parmak ucuma yumuşak bir öpücük kondurdu ve dizlerim titredi. Kendimi güçsüz hissettim.

Gözleri beni içiyor. Göz bebekleri büyümüş, çok yeşil ve derinler ve ben kendimi inanılmaz derecede çıplak ve inanılmaz derecede iyi hissediyorum.

Sonra Dük dudaklarını açar ve parmak uçlarımı ağızına alır.

Eriyorum. Göz kapaklarım titrerken, dudaklarım aralanır ve nefesim kaar. Seksin vücut bulmuş hali gibi görünen birinin yakınlığını neredeyse kaldıramıyorum. "Ekselansları..."

"Heath," diyor. "Bana Heath de."

"Heath," diye fısıldayarak tekrar ediyorum, küçük kız kardeşimin gevezeliklerinden onun kimseye adıyla hitap etmediğini biliyorum. Dük — Heath — avucumu açıp ortasına yumuşak bir öpücük kondurduğunda içimi bir heyecan kaplıyor.

Bana doğru bir adım atarak göğsü benimkine değıyor. Ona doğru eğilip, göğüslerimin yumuşaklığının onun sert kaslarına bastırıldığını hissederek başımı ona doğru eğiyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Onun öpücüğüne ihtiyacım var. Ellerine. Penisine. Bana vermek istediğı her şeye ihtiyacım var.

Bu, böyle hissettiğim son an olabilir. Tek an! Dünyanın yok olduğunu hissettiren onun gibi bir adamla tek şansım olabilir. Beni kraliyet piyanosunu çalmaya ikna eden ve sonra piyanonun yanında beni soyan adam. Parmaklarımı ağızına alan ve cildimin tadını beğenmiş gibi görünen adam.

Heath'in elleri kalçalarımın üzerinde kayarken, cildinin sıcaklığı nefesimi kesiyor. Başını boynuma eğiyor ve yanan tenime bir öpücük konduruyor.

Başımı yana eğip gözlerimi kapatıyorum.

Başım dönüyor. Bu çok fazla. Yeterli değıl.

Kendi ellerim onun kaslarının her bir çıkıntısını ve çukurunu okşayarak hepsini hafızama kazıyorum. İhtiyacım olduğunda onun vücudunun görüntüsünü zihnimde canlandırabilmek istiyorum. Her tadı hatırlamak istiyorum. Her kokuyu. Her dokunuşu. Dudaklarından yumuşak bir inilti çıktığında kalbimin nasıl atışının hızlandığını hatırlamak istiyorum. Avucunun dokunuşunun cildimde nasıl kıvılcımlar patlattığını.

Ellerini sırtıma kaydırırken, başparmaklarını kıkımın üstündeki çukurlara soktuğunu hissediyorum. Sanki onun için yapılmış gibi, tam uyuyorlar. Elleri kıkımın üzerinde kayıyor, beni kendine doğru çekerken nazikçe sıkıyor.

Ve onu hissediyorum. Smokin pantolonu, güçlü bacaklarının arasında büyüyen şişkinliği gizleyemiyor. Dük boynumu, omzumu, çenemi öperken, ben de elimi uzatıp sertleşen penisini avuçlarım.

O inliyor ve ben bu sestən zevk alıyorum.

Onu bu şekilde hissettiren benim. O sesleri çıkarmasının sebebi benim. Onu çelikten daha sert yapan benim. Penisini şimdiden ıslanmaya başladı mı acaba? İç çamaşırının kumaşına mı sızıyor? Dudaklarımı onun tenine her bastırduğımda zonkluyor mu?

Parmaklarımla penisini kavriyorum, aramızda kumaş olmasaydı keşke diyorum.

Dük inliyor. Başını boynumdan çekip gözlerime bakıyor. "Bunu yapmaya devam edersen, pantolonuma boşalacağım."

Dudaklarımdan kötücül bir gülümseme süzülüyor ve Dük'ün gözleri kararıyor. Kötü olduğumda hoşuna gidiyor.

Penisini bir kez daha okşuyorum, dudaklarımı aralıyorum. Heath yüzüme bakıyor, elim hareket ettikçe göz kapakları düşüyor. Yukarı aşağı. Yukarı aşağı. Sert penisinin verdiği his, midemde her türlü baskıyı oluşturuyor.

Sonra, bir kükreyle, Dük elimi çekip alır. Kollarını bana dolayarak, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni omzuna atar ve kanepeye doğru yürür. Beni yumuşak minderlerin üzerine atar, ben de düşmeden önce kendimi tutarım. Dük önümde diz çöker ve bacaklarımı genişçe açar.

"Benim için ısladın mı?" diye sorar Heath, kalın siyah kirpiklerinin arasından bana bakarak. Bacaklarımı çekerek kıkımın kanepenin kenarından sarkmasını sağlar, sonra dizlerimin içini yumuşak deriye yapışana kadar genişçe bastırır.

Göğsüm inip kalkıyor. Cevap veremedim dudağımı ısırıyorum. Kafası benim en hassas noktama o kadar yakın ki, tangamdan sızan ıslaklığı görebiliyor olmalı. Benden sızan tahrik kokusunu alabiliyor olmalı.

Dük, büyük omzunu kullanarak bacağımı kanepeye sabitlerken, elini uyluk içime kaydırır ve nazikçe, çok nazikçe külotumu yana doğru çeker. Memnuniyet dolu bir inilti kulağıma ulaşır ve beni ne kadar ıslattığını gördüğünü anlarım.

Aşağıya baktığımda, Heath'in dudaklarında bir gülümseme var. Başparmağı kalçamın kıvrımını okşuyor, dış dudaklarıma çok yakın. Yeterince yakın değil. O beni genişçe açarken, kanepeye yaslanıp iç çekiyorum. Beni ortaya çıkarıyor. Kimsenin daha önce yapmadığı gibi bana bakıyor.

"Çok güzelsin Ada," diye homurdanıyor, başparmağını ağlayan yarıklarımın biraz daha yakınına getirerek beni tahrik ediyor. Dudakları uyluklarımın içini öpmek için aşağı iniyor ve nefesim kesiliyor. Sakalları cildimi gıdıklıyor, zevk titremeleri içimi kaplıyor.

Bir eliyle dizimi genişçe itip diğer eliyle diğer dizimi kanepeye sabitleyen Dük, beni hareket edemez hale getiriyor. Zaten hareket etmek de istemiyorum. Dük başını benim merkezime çok yaklaştırmış ve tek istediğim onun dilini hissetmek. Onun öpücüğünü. O dolgun dudakların beni orada öptüğünü hissetmek istiyorum.

Bu düşünceyle yanaklarım kızarıyor ve yanıyor.

Ben bakire değilim. İnsanlarla oynadım. Üniversitedeyken üç yıl boyunca biriyle çıktım.

Ama hiç böyle hissetmemiştim. Genişçe açılmış, açıkta, daha fazlasını isteyen.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, artık gerçekten yalvarıyorum. Umurumda değil.

Başparmağı yine dış dudaklarımın üzerinde geziyor, nazikçe çekerek beni açıyor. Nefes nefeseyim, kendi bedenimin kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışırken göğsüm inip kalkıyor. İçimden ıslaklığın sızdığını hissedebiliyorum ve onun gördüğünü biliyorum. Her şeyi görüyor.

Dük, kalçamın iç kısmına yumuşak bir öpücük kondurur, sonra bir santim daha yakına. Bir tane daha, yine daha yakına.

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Vücudumun onu istediği yerde onun dudaklarına ihtiyacım var.

Dük, benim dile getirmedığım yalvarışlarımı duyuyor ve isteğimi yerine getiriyor. Ellerini kullanarak beni genişçe açıyor. Dili kıvrımlarımı tarıyor, beni tadıyor.

Ben direniyorum ama o beni bastırıyor. Düşük bir iniltiyle arzumu yalıyor ve ben neredeyse parçalanıyorum. O ses. Daha fazlasını istiyorum.

boğuk, sanki boğazı çakılla doluymuş gibi. Çok lezzetli bir şekilde sert ve hepsi benim için.

Dili önce yavaş, sonra hızlı hareket ediyor. Yumuşak, sonra sert. Tomurcuğumu okşuyor, sonra aşağı iniyor. Bu sırada beni kanepeye bastırıyor, geniş omuzları bacaklarımın arasında, başı eğik, beni yalıyor.

Parmaklarımı onun koyu renkli saçlarına dolayarak, yüzüne kalçamı sürtüyorum. Dük, kollarını bacaklarımın etrafına dolayarak omuzlarına atıyor. İnliyorum, bir çeşit destek almak için yumuşak deri koltuğa tırmanıyorum. Vücudum alay edilip parçalanırken onu desteklemek için.

Bacaklarım omuzlarında, Heath ellerini belime kadar kaydırarak beni aşağı bastırıyor. Dili benim açıklığıma kayıyor ve onu içime sokuyor.

Nefesim kesilir. Elimi saçlarına geçirip çekiyorum, içimde bir sıcaklık patlaması hissediyorum.

Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Böyle değil. Heath'in de benim kadar zevk aldığını *bildiğim* bir şekilde değil. İnemelerinden anlayabiliyorum. Parmak uçları etime batıyor. Ağzı sanki ben onun için yaratılmışım gibi beni yiyor.

Ve boşalıyorum.

Orgazmım patlar, uyluklarımdan her uzvuma kadar sıcaklık dalgaları yayılır. Sırtım kavislenir ve kaslarım gerilir. Çok boşum. Çok, çok eksik. Nefesim kesilse ve orgazmım beni sarstıysa da, yanaklarımı pembeleştirip sesimi çalsa da, bunun yeterli olmadığını biliyorum.

Karın kaslarım geriliyor ve gevşiyor, uzun, sert ve erkeksi bir şey için can atıyor.

Nefes alabildiğimde başımı kaldırıp Dük'e bakıyorum.

Dudaklarında yine o kurt gibi sırıtış var, benim heyecanımla parıldıyor.

"Hoşuna gitti mi?" Sesi düşük bir gürültü gibi, omurgamda başka bir heyecan dalgası yaratıyor. Elleriyle yanlarımı okşayarak göğüslerimin altını okşuyor, gözleri vücudumu baştan aşağı tarıyor ve tekrar yukarı çıkıyor.

"Fena değil," diyorum, alt dudağımı dişlerimin arasına alıp emerek.

Heath sırtarak, parmaklarını mahvolmuş külotuma geçirip bacaklarımdan aşağı doğru çeker. Ben de onu yardım ederek külotu tekmelerek çıkarırım, nereye düştüğüne

nerede durduklarını umursamadan.

O ayağa kalktığında, kanepenin kenarını sıkıca tutuyorum. O geniş, güçlü ellerin pantolonunun düğmesini açmasını izliyorum. Sonra fermuarını. Sonunda pantolonunu, iç çamaşırını ve her şeyi ayak bileklerine kadar indiriyor.

O benim önümde duruyor, elleri yanlarında sarkmış, beni izliyor. Tepkimi izliyor. Yüzümü. Açılan dudaklarımı. Gözlerimi, sanki merhaba demek istercesine sallanan uzun, sert penisinin hareketini takip ederken. Nefesim kesiliyor, ama gözlerimi ayıramıyorum.

Büyük. Hatta devasa.

Ve acı çekiyorum. Çok boşum ve buna ihtiyacım var. Şimdi. Tam şu anda. İçimde olması gerekiyor, böylece bacaklarımın arasında gömülü olan uzunluğunu ve kalınlığını hissedebileyim.

Gözlerimi onun gözlerine çevirip, parmaklarımı onun penisine doladım. Sıcak, ipeksi teni dokunuşumla titriyordu ve ne yaptığımı fark etmeden kendimi dudaklarımı ona yaklaştırmaya buldum.

Ucunda nem damlacıkları var ve aniden tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Onun beni tattığı gibi, ben de onu dilimde tatmak istiyorum. Her şeyi onunla paylaşmak istiyorum.

Onu tanımıyorum bile, ama bunun ne önemi var ki? Aramızda bir şey var. Bir bağ. *Gerçek* bir şey. Bu, unvanlar ya da asaletle ilgili değil. Baloda gözlerimiz buluştuğu anda aramızda bir bağ kuruldu.

O beni en derinlerime kadar anlıyor. Kont hakkında ne hissettiğimi biliyordu. En çok ihtiyacım olduğu anda bana güven ve rahatlık hissettirdi. Beni buraya getirdi, hayalini kurduğum enstrümanı çalmak için.

Neden şimdi direneyim? Neden onun bana vermek istediği zevki kendimden esirgeyeyim? Bu benim tek şansım olabilir. Maggie evlendikten sonra sıra bende.

Onun penisinin ucunu yaladığımda, başının gerginliğini hissettiğimde, ikimiz de inledik. Dudaklarımı açıp onu ağızma aldım ve sonunda o tuzlu, arzulu uyarılmayı tattım.

Dük iç geçirir, eliyle yanağını okşar. Ağızımın derinliklerine doğru iter, düşük bir iç çekiş çıkarır. "Bu gece böyle geçeceğini beklemiyordum," der yumuşak bir sesle.

Cevap olarak inliyorum, çünkü yapabileceğim tek şey bu. Sesimin onun penisine çarpan uğultusu onu tekrar inlemeye zorluyor, başımı tutuşu biraz daha sıkılaşıyor. Parmaklarımı onun güçlü uyluklarına doğru kaydırıyorum, avuçlarımın altında seyrek, koyu renkli tüyleri hissediyorum. Kalçalarını kavıyorum, bir elimi penisine doluyorum, diğer elimi ise karnına doğru kaydırıyorum.

Onu durduramadan, Dük parmaklarını saçlarıma geçiri p başımı geriye doğru çeker. Penisi yumuşak bir sesle ağzımdan çıkar.

Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine bakıyorum. "Ne oldu?" Neredeyse sızlanıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Ona benim verdiğimi vermek istiyorum. Dilimde onun orgazmını tatmak ve bunu benim yaptığımı bilmek istiyorum.

Genelde böyle değilimdir. Yeni tanıştığım biriyle hiç çıplak kalmadım. Kraliyet etkinliğinde bir erkeğin penisini hiç emmedim ya da onun beni genişçe açıp yalamasına izin vermedim.

Ama şimdi durmayacağım, o da durmayacak.

Dük, kollarını bacaklarıma dolayarak beni kanepeye doğru çekiyor. O diz çökerken, ben geriye düşüyorum ve yastıklara tutunuyorum, o ise ellerini uyluklarımdan karnıma doğru kaydırıyor.

"Yanlış olan şey, dudaklarını bir saniye daha benim sikimin etrafında tutsaydın, o güzel dilinin üzerine boşalacaktım."

Dük'ün gözleri kararmış. Şu anda gözlerindeki yeşili bile göremiyorum. Tek gördüğüm şey arzu. Göz kapakları titrerken, ucu benim açıklığımı okşuyor, dudaklarından bir iç çekiş kaçıyor.

"Hap kullandığını söyle. Bunu istediğini söyle."

"Hap kullanıyorum," diye cevap veriyorum. Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Bunu istiyorum."

Çaresizce.

Yüzü ciddileşir, ellerini uyluklarımdan üzerinde ileri geri gezdirir, baldırlarım omuzlarında dinlenir.

"Seni gördüğüm andan beri sertleşmiş durumdayım," diye homurdanır. "Yılın geri kalanında seni hatırlamak için yumruğumu kullanırım sanmıştım. Gerçek olacağını hiç düşünmemiştim."

"Birincisi, ben bir şey değilim," derim, onu daha fazla hissetmek için kalçalarımı sallayarak. "İkincisi, sessiz ol, Ekselansları, ve beni

."

Vücudumu ele geçiren bu kişi kim? Bu ihtiyaç duyulan, kirli ve ıslak kadın kim? Ne zaman onun gibi oldum?

Dükün gözleri kararmış, yüzünde kötücül, vahşi bir ifade belirmiştir.

Kalçalarını bir hareketle beni içine alır. O kadar ıslakım ki kolayca içeri girer, ama yine de o kadar büyük ki acıtıyor. Acıtıyor... ta ki acıtmayana kadar.

Hayır, artık acı değil. Oh, hayır. Acı değil. Bu başka bir şey. Gözlerim büyüdü. Bu iyi. Hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti.

O içime derinlemesine girerken ben nefesimi tutarım ve bu anın tadını çıkarmak için gözlerimi kapatırım. Boşluk yok oldu. Acı kayboldu. *Onunla* çok lezzetli bir şekilde *doldurulmuş* durumdayım. Dük, ben inlerken kalçalarını ileri geri sallıyor, dudaklarım açılıyor. Kanepenin kenarına uzanıyorum. Buna kendimi hazırlamam lazım.

Heath bir kolunu bacaklarımın üzerine koyarak, beni kendine doğru çekiyor. Bir inilti kaçıyor ağzından ve ben buna bayılıyorum. Sesleri seviyorum. Kontrolünü kaybettiğini bilmek hoşuma gidiyor. Bacaklarım sabitlendiği için ona sıkıca sarıldığımı biliyorum ve yüzünde dalgalanan zevki görebiliyorum.

Peki ya ben?

Vücudum yanıyor. Damarlarım erimiş lavla dolu, vücudumun her köşesine pompalanıyor. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Kendi adımları bile hatırlayamıyorum.

Gözlerimi kapattığımda, onu hala görüyorum. Heath. Dük. *Benim* Dük.

Bana yıldızları gösteren adam. Beni ateşleyen ve kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatan adam. Beni düşünerek yumruğunu sikmeyi düşünen adam. O güçlü, geniş ellerini penisine dolamış, gözleri kapalı, göğsü inip kalkarken *beni* düşünüyordu.

Bu neden bu kadar seksi?

Gözlerimi açtığımda, karanlık gözleriyle beni izlediğini görüyorum. Bir eli hala bacaklarımı sıkıca tutarken, üzerime eğiliyor ve daha derine giriyor. İnliyorum. Serbest eliyle göğsümü buluyor ve meme ucumu önce yumuşakça, sonra daha sertçe sıkıyor. Nefes nefese, kalçalarımı ona doğru sallıyorum ve

daha önce hiç olmadığı kadar inleyip, homurdanıp, nefes nefese kaldığımı umursamadan.

"Sen beğenmek benim siki içinde senin diye sorar, sesi düşük alçak.

Emredici.

İnleyerek başımı
salladım. "Söyle."

"Bunu seviyorum. İçimde olan sikini seviyorum." Kirli, kirli kelimeler. Ağzımdan çıktıklarında içimi bir sıcaklık kaplıyor, ama bunlar doğru. İçimde olan sikini seviyorum. Her santimini içimde hissetmeyi seviyorum. Beni sahiplenmesini. Beni işaretlemesini.

Dük bacaklarımın arasına uzanıp başparmağını klitorisimde gezdirdiğinde, kendimi kaybettim. Dük beni susturmaya çalışırken dudaklarımdan bir çığlık döküldü, ama ben çoktan gitmiştim. Düşünemiyordum. Kontrolümü kaybetmiştim. Onun adını inleyerek, dudaklarında bir gülümseme yayılırken onun penisi üzerinde boşaldım. Bana binlerce müstehcen söz fısıldadı, beni o kadar çok doldurdu ki, bir orgazm bir sonrakine dönüştü.

Sonra hissediyorum. Onun penisinin gerginliğini. Kalın, zonklayan fışkırmaları. Vücudundaki gerginliği. Çenesinin gevşemesini ve göz kapaklarının düşmesini izliyorum. Ve hissediyorum. Onun orgazmının içimde sıcak, güçlü ve bana ait olduğunu hissediyorum. O bana ait. Bu geceye ait. Paylaştığımız bu ana ait.

Kalçaları son bir kez sallanıp elleri vücudumun üzerinde gezerken, uzun bir nefes veriyorum. Dük bacaklarımı açıp, hala benimle birleşik halde, eğilip beni sertçe öpüyor. Kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doluyorum ve ilk orgazmımın tadını dudaklarında alıyorum.

Dük uzaklaşırken, gözlerimin derinliklerine bakarak yavaşça nefes verdi. "Sen özelsin, Ada Belcourt. Hiç böyle hissetmemiştim... hiç."

Yanaklarım kızarır. "O kadar iyi miydin?" Gülümserim, ama bunun yanlış bir şey olduğunu hemen anlarım.

Yüzü düşer ve ifadesine biraz taşlık geri döner. Dük seks hakkında konuşmuyordu. Orgazm hakkında konuşmuyordu. Bu onun için daha fazlasıydı.

Peki ya ben?

Bu benim için ne anlama geliyor?

Bu gerçekten sadece son bir kez kirli bir seks yapmak için bir şans mı? Bu, kaçınılmaz olarak yaşlı, zengin bir adamla nişanlanmadan önce kendimi bırakmam mı?

Yoksa beni Dük'e çeken başka bir şey mi var? Aramızdaki bu bağ... gerçek olabilir mi?

Ben bile bilmiyorum. Parmaklarımı şakaklarına gezdirip alnımı alnına yaslıyorum. "Oraya geri dönmek istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Sonsuza kadar burada seninle kalmak istiyorum."

Gözlerini kapatıp hafifçe başını sallar. "Ben de."

"Ama..." diye iç geçiririm.

"Ama gitmek zorundayız."

Benden uzaklaşıyor ve onu şimdiden özledim. Pantolonunu giyiyor, sonra piyanonun yanına gidip yerden elbiseyi alıyor. Neyse ki ipeksi kumaş kırışmamış ve Dük elbiseyi giymeme yardım ediyor. Fermuarını çekip beni döndürüyor, kollarını belime doluyor. Dudakları dudaklarıma değiyor ve ben bu öpücüğün bitmesini istemediğim için bir öpücük daha alıyorum.

"Seni tekrar görmek istiyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma. Başımı sallıyorum. "Ben de."

Omuzlarına gömleğini giymesini izlerim, artık göğsüne bakamayacağım için üzülürüm. Düğmeleri dikkatlice ilikler, sonra papyonuna geçer ve sonunda gözlerimi vücudundan ayırıp iç çamaşırlarımı ararım. Birkaç dakika sonuçsuz geçtikten sonra, odanın diğer tarafındaki uzun aynaya doğru yürürüm.

Saçlarım berbat durumda. Çantamdan küçük bir tarak çıkarıp, koyu renkli saçlarımı düzeltmek için elimden geleni yapıyorum, sonra makyajımı düzeltmeye geçiyorum. Sadece küçük bir pudra ve bir rujla, içeri girdiğimdeki kadar bakımlı görünmüyorum, ama idare etmek zorundayım.

Dük arkamda belirir ve ellerini kalçalarımın üzerinde gezdirir. Kaşları yukarı kalkar ve aynada benimle göz göze gelir. "Külot giymemiş misin?"

Dudaklarımı ısııyorum. "Hiçbir yerde göremiyorum."

Gülümser, kaşlarını kaldırır. "Bırak öyle kalsın. O elbisenin altında çıplak olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Kafası karışık bir personel sonunda onları bulacak ve burada ne olduğunu merak edecek."

Protest etmek istiyorum, ama utanıyorum. Kendimi durduruyorum ve onun beni odadan çıkarmasına izin veriyorum. Çıplaklığım, sadece

o ve benim paylaştığımız bir sır gibi geliyor.

Elini kapı koluna koyduğunda, kolunu tutuyorum. "Bekle." Telefonumu çıkarıp kamera uygulamasına geçince kaşlarını çatıyor. "Selfie," diye açıklıyorum.

"Bunu tüm fethettiğin kadınlara yapıyor musun?"

"Sadece seninle," diye gülümsüyorum. Bir fotoğraf çekiyorum, hızlıca kontrol edip Kiera'ya gönderiyorum. Dük'e göz kırpıyorum, sonra telefon numaralarımızı değiştiriyoruz.

O numarasını telefonuma yazarken kalbim küt küt atıyor. Beni tekrar görmek istiyor. Bana numarasını veriyor. Bu gerçekten oluyor.

Kafamın arkasında küçük bir ses soruyor: *Ya kaderimde sevgisiz bir evlilik yoksa?*

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum, ama daha yüksek sesle bağılıyor. Ya hepsine sahip olabilirim? Heath gibi yakışıklı, başarılı ve bana uygun biri. Bu gece gördüklerime göre, onun hakkındaki hikayeler doğru olamaz. Yalnızdır, elbette, ve malikanesinden pek çıkmaz...

...ama incinmiş. Bütün ailesi birkaç yıl önce, Noel zamanı vefat etmiş. Bu çok travmatik olmalı.

Bu, evine kadınları getirip ahlaksız partiler verdiği anlamına gelmez... değil mi? Tamamen normal biri olabilir. Bu, iyi bir şeyin başlangıcı olabilir.

Partiye geri dönerken, sırtı dik ve yüzü kapalı. Nezaketin timsali.

Peki ya ben? Eminim ki, başımdan büyük bir bela geçmiş gibi görünüyorum.

DOKUZ ADA

BALLOOM'a geri dönerken bacaklarım titiyor, topuklarım mermer zeminde yankılanıyor. Her adımda çıplaklığımı hissediyorum, az önce yaptığım şeyi sürekli hatırlatıyor.

Aman Tanrım. Ne yaptım ben?

Yanaklarım yanıyor. Parmak uçlarımı Dük'ün dirseğine dayadığımda, kalbim deli gibi atıyor.

Balo salonuna açılan yüksek çift kapıya yaklaşıırken, diğer tarafta duran konukları görebiliyorum. Henüz kimse bizi fark etmedi, ama dans pistinde gördüğümüz ilgiye bakılırsa, girişimizin fark edilmeyeceğini biliyorum.

Heath benim gerildiğimi hissetmiş olmalı, çünkü bana doğru eğildi. Kokusu beni sardı, gergin sinirlerimi yatıştırdı. "Muhteşemsin," dedi alçak sesle. "Kimsenin seni aksine inandırmasına izin verme."

Gözlerimi ona çeviriyorum, gözlerinde neşe dans etmesini bekliyorum. Ama gözleri ciddi. Beni muhteşem mi buluyor? Kimse bana daha önce böyle bir şey söylememişti.

Çenemi eğip, kemerli kapıdan geçerken dik durduğumda dudaklarım gülümser. Beklendiği gibi, birkaç kişi başını çevirir. Kaşlar kalkar. Avuç içleri arkasına saklanarak fısıldaşırlar. Daha fazla kişi başını çevirip bakar. Ve böylece, kalabalığın içinde dalga dalga yayılır.

Ama ben dik durmaya devam ediyorum ve Rhoda'yı yakınlarda buluyorum. Elimi Dük'ün dirseğinden çekip ona dönerek, "Bana piyano odasını gösterdiğiniz için teşekkür ederim," diyorum, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Çok güzeldi." Ona reverans yapıp nazikçe gülümsüyorum.

Dükün gözleri parlar. Kırık, yeşil cam bana bakar, gözleri vücudumun aşağısına doğru kayar. Damarlarımda közler yanar, az önce yaptığımız şeyi hatırlatır. Reveransımdan kalktığımda

Dük elimi tutar. Parmaklarıma yumuşak, iffetli bir öpücük kondurur, sonra bırakır.

Aramızdaki mesafe bir uçurum gibi geliyor, ama ben ondan uzaklaşıp Rhoda'ya doğru yöneliyorum. Uzaklaşırken Dük'ün bakışlarını sırtımda hissedebiliyorum. Diğer konuklar yolumdan çekiliyor ve içimde tuhaf bir güç hissediyorum. Genelde sahnede performans sergilemediğim sürece, bakılmaktan nefret ederim. Kalabalıktan nefret ederim. Etkinliklerden nefret ederim.

Peki ya şimdi?

Saraylıların yüzlerindeki şaşkın ifadeleri çok seviyorum. Bana bakışlarını seviyorum ve Dük ile benim dışımda kimsenin bilmediği bir sırrım olduğunu bilmek hoşuma gidiyor.

Rhoda'ya ulaştığımda, bana şaşkın gözlerle bakıyor. "Neredeydin?"

"Dük bana merhum Kraliçe Anne'nin piyanosunu gösterdi. Konser piyanisti olduğumu biliyordu ve bunu beğeneceğimi düşündü. Anlaşılan ailesi bunu kraliyet ailesine düğün hediyesi olarak yaptırmış."

Rhoda bana bakıyor, gözleri gözlerime dikilmiş. "Bana söylemediğin bir şey var."

Gümüş rengi elbisemin üzerinden ellerimi gezdirerek, bana şampanya kadehleri içeren bir tepsi sunan garsona başımı salladım. Narin parmaklarımla bir kadeh aldım, bir yudum içtikten sonra omuz silktim. "Ne söylememi istiyorsun, bilmiyorum."

"Blythe Dükü'nün neden dans pistinin ortasında seni yakalayıp, döndürdükten sonra alıp götürdüğünü açıklamak istiyorum. Bu adam *aylardır* malikanesinden çıkmamış ve ergenlik çağından beri resmi bir etkinlikte dans etmemiştir." Saçlarını omzunun üzerinden atıp kaşlarını kaldırıyor.

"Belki dans etmeyi seviyordur. Onun hakkında, magazin dergilerinde yazanlar ve yaşlı, sıkılmış hanımların çay saatlerinde dedikoduladıkları dışında kimse bir şey bilmiyor."

Rhoda burnunu çekerek başını salladı. "Dükler yıllarca duvarların önünde durduktan sonra birdenbire kraliyet balolarında dans etmeye başlamazlar." Odayı gözden geçirerek kalabalığın içinde Heath'i görmeye çalıştı. Sonra başını bana doğru eğerek, "Nasıl biri?" diye sordu.

"Dük mü?"

"Hayır, baban." Gözlerini devirdi. "Evet, dük! Onun hakkında pek çok şey duydum. Şeyden beri seksle başa çıkma mekanizması olarak kullandığını söylüyorlar..." Sesi kesildi. Farcliff'teki herkes boşluğu doldurabilirdi. Sevgili kardeşi aşırı dozdan öldüğünden beri. Anne babası öldüğünden beri. Mülkü miras aldığından ve sosyete etkinliklerine katılmayı bıraktığından beri. Blythe piyanolarının üretimi durduğundan beri.

Bu gece ne kadar az yediğimin farkında olarak şampanyadan bir yudum daha alıyorum. Kafama hemen vuruyor. Odanın diğer tarafına bakıyorum ve gözlerim hemen Dük'ün gözleriyle buluşuyor. İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve iç çamaşırı giymediğimi hatırlıyorum.

Gözleri elbisenin aşağısına kayarken, onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Tıpkı benim gibi, son bir saatimizi kafasında tekrar yaşıyor. Dudaklarının dudaklarıma değmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlıyor. Ellerinin vücudumda olduğunu. Penisinin içimde olduğunu.

Boğazımı temizleyip Rhoda'ya dönüyorum. "O... ilginç biri." Sesimi nötr tutmaya çalışıyorum.

Dük'ün tamamen bağımlılık yapıcı olduğunu nasıl açıklayabilirim? Zaten onun düşünceleri beni tüketiyor. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmem gerekiyor. Neden toplumdan uzaklaştığını bilmem gerekiyor. Neden bugün geri dönmeyi seçtiğini bilmem gerekiyor. Neden bana ilgi duyduğunu bilmem gerekiyor.

Beni gerçekten muhteşem bulduğunu mu, yoksa bunu sadece insanlara söylediği bir şey mi olduğunu bilmem gerekiyor. Çok zor bir akşamda sadece bir başa çıkma mekanizması mıydım?

Rhoda derin bir nefes aldı. "İlginç mi? Bana bundan daha fazlasını anlatmalısın. Ne dedi? Kibar mıydı? Kaba mıydı? Sert miydi?"

"Kibar davrandı," diyorum, bana onun sikini yalvarmamı söylediği anı hatırlayarak. "Zarafetli." Özellikle de ellerini saçlarıma geçirip sertçe çektiğinde.

Rhoda kaşlarını kaldırır.

Ona daha fazla ayrıntı vermem gerektiğini bilerek pes ediyorum. "Söylentilerin ona pek iyi gelmediğini düşünüyorum. Son birkaç yıldır bu tür etkinliklerden uzak duruyor ve bu gece burada olmaktan pek hoşlandığını sanmıyorum."

burada olmaktan hoşlandığını sanmıyorum." Dudak içimi ısırarak duraksıyorum. "Onu tekrar görmek isterim."

Arkadaşımla gözleri parlar, yanaklarım, boynum ve göğsüm kızarır. Başımı eğip, o çığlık atana kadar hafifçe sallarım. Kolumu tutar, bana yaklaşıp. "O sorunlu biri, Ada. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona baktığımda, Rhoda'nın gözleri parlıyor. Dudaklarımı ısırıp gülümsüyorum. "Sorunlar her zaman kötü değildir, değil mi?"

İkimiz de kıkırdarken, annemin arkamda boğazını temizlediğini duyarım. Dönüp ona, babama ve Kont Gregory'ye bakarım. Dik dururum ve yüzümdeki gülümseme kaybolur.

Kendimi toparlamak için zaman kazanmak amacıyla hepsine küçük bir reverans yapıyorum. "Anne," diye başımı sallıyorum.

"Kont Gregory, iki hafta sonra düzenleyeceği Noel yemeğine bizi davet etti," diyor annem, bana anlamlı bir bakış atarak. "Ne kadar harika, değil mi?"

Boğazımda yükselen rahatsızlığı yutarken midemde bir korku hissediyorum. Kont Gregory ile daha fazla zaman mı geçireceğim? Onunla daha fazla saat mi geçireceğim? Ve Maggie'nin de orada olacağını varsayıyorum - onunla etkileşimini izlemek zorunda kalacağım, onun beni rahatsız ettiğini bilerek.

Ama dudaklarıma nazik bir gülümseme kondurup Kont'a dönüyorum. "Çok naziksiniz," diyorum. "Eminim harika bir akşam olacak."

"Siz ve kız kardeşiniz de orada olursanız, hiç şüphem yok ki öyle olacak." Elimi tutar ve parmaklarıma bir öpücük kondurur.

Vücudum çığlık atıyor, ondan uzaklaşmamı ve belki de iyice bir tokat atmamı söylüyor. Bu içgüdüyü bastırıyorum ve elimi bırakmasını bekliyorum, gözlerimi Blythe Dükü'nün daha önce durduğu köşeye çeviriyorum.

Bizi izliyor, gözlerinde karanlık bir ifade var.

Bunu sevmem yanlış mı? Onun kıskanç, öfkeli ve koruyucu olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Beni izlediğini ve Kont Gregory'yi de sevmediğini bilmek hoşuma gidiyor. Gerçek niyetlerini ve görüşlerini prensip olarak saklayan insanlarla dolu bir odada, dürüst birini görmek ferahlatıcı.

Annem, tam olarak duyamadığım bir şey söylüyor ve aramızda bir konuşma başlıyor. Gözlerim, kaşlarını kaldıran Rhoda'ya kayıyor. Blythe Dükü'nün yüzündeki ifadeyi görmüş.

Kulağıma eğilip fısıldıyor, "Bana *her şeyi* anlatmak zorundasın."

Elimle gülümsememi saklayarak başımı sallıyorum. Odaya tekrar baktığımda, Dük, Kralın küçük kardeşi Prens Damon'a derin bir reverans yapıyor. Prens Damon, pastel pembe saçları karmaşık bir örgüye dönüştürülmüş Prens Dahlia'ya kolunu dolamış. İkisi birbirleriyle tamamen rahat görünüyorlar ve kalbim sızlıyor.

Tıpkı Kral ve Kraliçe gibi, Prens Damon ve Dahlia da olmaması gereken bir yerde aşkı bulmuşlar.

Ben de onların sahip olduklarına sahip olabilecek miyim? Kral ve Kraliçe'nin sahip olduklarına?

Yutkunarak, aileme, Kont'a ve Rhoda'ya dönüyorum. Kraliyet ailesi istediklerini yapabilirler, aşk için evlenmek de dahil. Henüz aşkı bulamayan tek kişi, Westhill Kalesi'nde, kraliyet hayatından uzaklaşarak saklanan Prens Gabriel. O da Dük gibi bir münzevi ve onun ve geçmiş hakkında da pek çok karanlık söylenti dolaşıyor. Belki ikisi iyi anlaşabilirler.

"Artık gitmeliyiz," diyor annem, bana anlamlı bir bakış atarak. Benim ayrılıp Dük ile geri geldiğimi gördü mü?

Kimi kandırıyorum? Elbette görmüştür. Artık tüm konuklar biliyor. Muhtemelen ana balo salonundan ne kadar süre uzak kaldığımı saniyesine kadar biliyorlardır. Eminim şimdiden söylentiler dolaşmaya başlamıştır.

Rhoda'ya veda öpücüğü verirken, hafta içinde onunla konuşacağıma söz verirken, yüzümdeki gülümsemeyi saklayamıyorum.

Dedikodular umurumda değil. Gevezelikler umurumda değil. Bu gece inanılmazdı. Bu anıyı sonsuza kadar saklayacağım. Bu gece, varlığından bile haberdar olmadığım küçük, yasak bir fantezi gerçek oldu.

Ve belki Dük'ü tekrar görebilirim. Başka bir fanteziyi daha yaşayabilirim. Kont Gregory gibi biriyle kaçınılmaz nişanlanmamdan önce, bir kez daha kadın gibi hissedebilirim.

Tabii ki... Dük'ün yönüne bakıp, belki daha fazlasını elde edebileceğimizi umarak... ama o gitmiş. Kafamı sallayıp, bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Bu geceyi sadece değerini bilmeliyim, gerçekleşmeyecek şeyler için umutlanmamalıyım.

ON ADA

KİERA, ön kapıdan girdiğimizi duyunca çığlık atar ve koridordan bana doğru koşar. Kollarını belime dolayarak sıkıca sarılır. "Onunla tanıştın! Nasıl biri?"

"Çok yakışıklı," diye cevap veriyorum, annemin keskin bakışlarını sırtımda hissederek. Eve dönüş yolu oldukça sessiz geçti ve annemin, Dük ile nereye gittiğimi sormak için doğru anı beklediğini biliyorum.

"Onunla tanıştığina inanamıyorum. Ve fotoğrafta gülümsüyor! Onun gülümsediği bir fotoğrafını hiç görmemiştim. En azından çocukluğundan beri." Kiera telefon ekranına bakarak başını salladı. "Sen harikasin."

Gülümsüyorum ve omzunun üzerinden ona daha önce gönderdiğim fotoğrafa bakıyorum. O fotoğrafın çekildiği anı hatırlayınca içim burkuluyor.

Kiera'yı takip ederek oturma odasına geri döndüğümde, Maggie'yi kanepede uyurken buluyorum. Ayakkabısı hala yastığın üzerinde duruyor ve uykusunda bile zarif ve düzenli görünüyor.

İçeri girdiğimizde gözlerini açıp hafifçe gülümsüyor. "Büyük bir etki yarattığını duydum." Gözlerini silerek sırtıyor.

"Haberler çabuk yayılır," diyorum ve yaralı bacağının yanına oturuyorum. Elbisem bacaklarımın etrafında kırıışıyor ve iç çamaşırı giymediğimi hatırlıyorum. Değiştirmeliyim.

Telefonumu çıkarıp karanlık ekrana bakıyorum. Dük'ten mesaj yok. Kalbimi sıkı hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ne kadar oldu, bir saat mi? Neden şimdi mesaj atsın ki? Neden bana mesaj atsın ki?

Rhoda haklıysa, o seks ile içindeki şeytanları kovuyor. Belki de bu gece onun için sadece buydu. Tüm ailesinin ölümünün yıldönümünü unutmak için

Beni tekrar görmek istediğini söylemesi sadece nezaketti.

Değil mi?

Yoksa hislerim doğru mu? Aramızda *bir şey* vardı. Odanın diğer ucunda gözlerimizin karşılaşmasını sağlayan bir tür güç. Dans ederken içimizden akan bir enerji. Ve sonra, yalnız kaldığımızda...

Bu özel bir şeydi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Bu düşünceyi kafamdan silip atarak, kanepeye yaslanıp küçük kız kardeşimin arkadaşlarının fotoğrafa verdikleri tepkiyi anlatmasını dinliyorum. Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve dudaklarım hafifçe gülümsüyor. Şöminede büyük bir ateş yanıyor, bu da beni sıcak, rahat ve mutlu hissettiriyor.

Annem odaya girer, elbisesini çıkarmış, beline gevşekçe bağlanmış uzun bir bornozla uyumlu ipek pijamaları giymiş. Saçlarını toplamış, makyajını silmiş ve yine annem gibi görünüyor. Belcourt Düşesi'nin asil imajının sadece bir imaj olduğunu hatırlıyorum. Doğru erkeklerle evlenerek korumamız gereken bir imaj.

Annem Kiera'ya bakar. "Yatma zamanı."

Kiera iç çekerek dizüstü bilgisayarını kapatır ve gözlerini devirir. "Yakında üniversiteye gideceğim ve yatma vaktimi söyleyecek kimse olmayacak."

"On beş yaşındayken seni oraya göndermek iyi bir fikir olmayabilir." Annem başını eğerek ona keskin bir bakış atar.

Kiera çenesini göğsüne indirir ve ayağa kalkar, Maggie ve bana el sallayarak kapıdan çıkar.

Annem bize döner ve bornozunu beline sıkıca sarar. "Kont Gregory ikinizi de iki hafta sonra Noel yemeğine davet etti."

Maggie oturur, kırık bileğini hareket ettirirken yüzünü buruşturur. Yastıkları düzeltmesine yardım ederim ve ona cesaret verici bir şekilde başımı sallarım.

Annem bize sert bir bakış atar. "İkinizin de birer hanımefendi gibi davranmanızı bekliyorum. Düklerle gizlice kaçmayın." Gözleri bana kayar.

Yıllardır hiç bu kadar kızarmamıştım. Haliya bakıyorum.

Maggie'ye bakıyor. "Kont, Ada'dan oldukça memnun görünüyordu, bu yüzden kız kardeşinin küçük kaçışına rağmen nişan hala geçerli olduğunu varsayabiliriz. Noel partisi bunun gerçekleşmesi için çok önemli olacak."

"Anlıyorum." Maggie ellerini kucağında birleştiriyor, kırık bileği olmasına rağmen tam bir hanımefendi gibi görünüyor.

"Bu önemli, kızlar," diyor annem. "Kiera en iyisini hak ediyor ve onu iyi bir üniversiteye gönderebilmek istiyoruz. Kont Gregory'nin tüm en iyi okullarda bağlantıları var. Son otuz yıldır en çok tercih ettiğimiz okula bağışlar yapıyor ve Farcliff Üniversitesi'nin dekanı da onun akşam yemeği partisine katılabilir. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlıyor musunuz?"

Maggie yine başını sallar, gözleri yere bakmaktadır. Uzun, kalın kirpikleri yanaklarını örter ve kalbim acı bir şekilde sıkışır. Kiera için çok fazla fedakarlık yapıyor. Hepimiz için. Kont Gregory ile evlenerek, kendi geleceği yerine ailemizin itibarını tercih ediyor. Sevgi dolu bir evlilik fırsatı yerine Kiera'nın eğitimini tercih ediyor.

Ben aynı şeyi yapabilir miydim? Kız kardeşimin bizim için tüm geleceğini feda ettiğini düşünmeye dayanabilir miydim?

Elimi onun sağlam bacağına koyup hafifçe sıktım.

Bana bakar, başını sallar, sonra anneme döner. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız."

"Güzel." Annem bize kısa bir baş sallama ile cevap verdi, sonra kanepeye doğru yürüdü ve ikimizin de başına birer öpücük kondurdu. Kendimi yeniden küçük bir kız gibi hissettim, lisans diplomasına sahip ünlü bir konser piyanisti değil.

Kız kardeşime baktığımda, boyun eğmiş, sakın ve yükümlülüklerinin ağırlığıyla yüzleşmeye hazır gibi görünen ruhuma hüznün çöküyor. O benden daha cesur.

Telefonuma baktığımda, tek gördüğüm karanlık bir ekran. Blythe Dükü ile aramızdaki işler yoluna girerse, Maggie bu evliliği yapmak zorunda kalacak mı? Onu ömür boyu sürececek bir görevden kurtarabilir miyim?

Böyle düşünmemeliyim. Dükle bir gece geçirdim. *Heath*. Birkaç saat geçmesine rağmen, ona ilk adıyla hitap etmek bana yanlış geliyor, kafamın içinde bile. Birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz. Sarayda eğlenceli ve unutulmaz bir Noel balosu geçirdik. Hepsi bu.

Değil mi?

Yatağa gidip onu hayal ediyorum.

ON BİR HEATH

Bütün gece Ada'yı düşünerek uyanık kaldım. Ertesi gün boyunca telefonuma bakarak ona mesaj göndermeli miyim diye düşündüm.

Göndermek istiyorum. Canım çok istiyor. Parmaklarım onun numarasını bulup, onu aklımdan çıkaramadığımı söylemek için kaşınıyor.

Ama kendimi tutuyorum. Kont Gregory'nin Ada'yı Noel partisine davet ettiğini duydum ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Harekete geçiyor. Bir Belcourt kızı yetmiyor, hepsini seçmek istiyor.

Tipik Gregory. Hapse girmeden yapabilseydim, adamın boynunu kırardım.

Ama cinayet olmaz. Onu öldürmek istemiyorum. Onun itibarını mahvetmek istiyorum. Onun ne kadar aşağılık bir insan olduğunu ortaya çıkarmak ve onun değerli toplumuna onun bir pislik olduğunu göstermek istiyorum. Kardeşimin adını temize çıkarmak. Anne babamın ölümünün intikamını almak.

Midem düğümleniyor. O adamdan nefret ediyorum. Benden her şeyi aldı, şimdi de Ada'yı alıyor.

Dünyayı daha parlak gösteren bir kadınla tanışacağımı hiç düşünmemiştim. Dün geceki gibi bir gece yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Beni boş ve üzgün hissettiren değil, dolu ve tatmin hissettiren bir gece.

O bir uyuşturucu. Ben bağımlıyım.

Ama ona mesaj atamam, hayatı Kont'un hayatıyla iç içe olduğu sürece. Ona suçlamalarımı yöneltmeden önce olmaz.

Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.

Ada'yı aramak yerine avukatımı arıyorum ve bana mantıklı davranmamı söylüyor. Kral ile yaptığım tüm görüşmeleri gözden geçirip onunla görüşmeye hazırlanıyorum ve Kont Gregory hakkında öğrendiklerimi ona anlatacağım.

Ada dışında her şeyle dikkatimi dağıtmak için elimden geleni yapıyorum.

Ama işe yaramıyor.

Sonuçta, onu düşünerek yumruğumu sikiyorum. Tekrar, tekrar ve tekrar.

ON İKİ ADA

GÜNLER UZAYIYOR. Saat saat. Dakika dakika. Saatte binlerce kez telefonumu kontrol ediyorum, yeni bir bildirim geldiğinde kalbim her seferinde titriyor. Çarşamba günü Rhoda ile kahve içmek için buluştuğumda, boş ekrana bakarken beni yakaladı.

"Aşık Blythe mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Kızarıyorum. Son zamanlarda bunu çok yapıyorum.

Rhoda sandalyesine yaslanıyor, uzun, bakımlı tırnaklarıyla masanın yüzeyine vuruyor. Parmağındaki büyük taş bana parıldıyor, kafenin ışığında göz kırptıyor, bana gerçekte yaşadığımız dünyayı hatırlatıyor.

Evliliklerin eşleştirme olduğu ve aşkın sadece bir fantezi olduğu bir dünya.

"Ondan hoşlanıyorsun," diyor, neredeyse beni suçluyor gibi. Kafamı sallıyorum. "Onu tanımıyorum bile."

"O piyano odasında tam olarak ne oldu?"

"Chopin çaldım."

"Sonra o da senin vücudunun her yerinde Chopin çaldı mı?"

Yanaklarımın artık kalıcı olarak kızardığına yemin ederim. Kafamı sallıyorum. "Bu hiç mantıklı değil, Rhoda."

"Bir şey oldu. Benden saklayamazsın." Gülümsüyor.

"Konuştuk." Neden ona her ayrıntıyı anlatmak istemediğimi bilmiyorum. Eskiden her türlü hikayeyi paylaştık. Üniversitedeyken, gece dışarı çıktıktan sonra geri dönüp birbirimize olan biten her şeyi ayrıntılı olarak anlatırdık.

Ama bu seferki farklı. Duke ile aramızda olanlar paylaşılmayacak kadar özel. Paylaşmak her şeyi mahveder.

"Numara mı değiştirdiniz?" Rhoda kahvesinden bir yudum alır ve keskin mavi gözleriyle bana bakar.

Başımı sallıyorum.

"Seninle iletişime geçmedi mi?"

"Dört gün oldu," diyorum, istemeden daha mızız bir ses tonuyla.

"O zaman ona mesaj at." Omuzlarını silkiyor ve telefonuma doğru başını sallıyor.

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. "Yapamam."

"Neden?"

"Ya durumu yanlış yorumladıysam? Ya sadece nezaketen numarasını veriyse?"

Seni tekrar görmek istiyorum. Hâlâ sesini kafamda duyabiliyorum.

Sen muhteşemsin. Bu sadece nezaketten ibaret gibi gelmedi.

"En kötü ne olabilir ki? Zaten zamanının yüzde doksan dokuzunu malikanesinde geçiriyor. Bir restoranda falan karşılaşacağın da yok. Ona bir mesaj at gitsin."

Dudaklarımı ısırarak telefonumu alıyorum. Gözlerinde kahkaha dans eden arkadaşına bakıyorum. "Ne söyleyeyim?"

Kafasını eğip, parmaklarını kahve fincanının kenarında gezdirir. Telefonumu ister, ben de onu göğsüme sıkıca bastırırım.

"Bana göstermeden sakın bir şey gönderme." "Asla yapmam."

Gülümsüyor.

İsteksizce telefonumu ona veriyorum. Parmakları bir an için ekranın üzerinde uçuyor, sonra telefonu bana geri veriyor. "İşte."

Ada: Hey!

Kaşlarını çatarak Rhoda'ya bakarım. "Hey mi? Hepsi bu mu?"

"Basit tut," diye cevaplar, omuz silkerek. "Erkekler karmaşık yaratıklar değildir."

Ekranı bakarak dudaklarımı ısırıyorum. "Selam!" yazamam — ben Tinder'da deniz salyangozu zekasına sahip bir adam değilim. Mesajı siliyorum, başka bir mesaj yazıyorum ve fikrimi değiştirmeden gönder tuşuna basıyorum.

Ada: Halka açık bir yerde görünmenin travmasından kurtuldun mu?

Telefonumu çevirip Rhoda'ya gösteririm, o da takdirle başını sallar. "Küstah, komik ve biraz flörtöz. Sen doğuştan yeteneklisin."

"Flört etmeyi bilmiyorum."

"Oh, lütfen." Gülererek cevap veriyor.

Telefonum titrer ve ekranda Heath'in adı belirir. Gözlerim büyür. "O."

"Şimdiden mi?" Rhoda bana elini uzatır ve telefonuma başını sallar. "Oku ya da bana göster. Öylece oturma! Üniversiteden beri bu kadar eğlenmemiştim." Gülerek parmağındaki yüzüğe bakar. Yüzünde bir anlık hüznün belirir ve hemen kaybolur, fark edemeyeceğim kadar hızlıdır.

Maggie gibi, o da görevine zincirlenmiş durumda.

Telefonumu açıp mesajı okudum.

Heath: Zar zor. Senin piyanonun başında oturduğunu düşünmek yardımcı oldu.

Rhoda'ya gösterdiğimde ellerim titriyor, o da mesajı okuduğunda çılgılık atıyor. Dudaklarını büzüp başını sallıyor. "Ada Charlotte Belcourt, şu anda o piyano odasında tam olarak ne olduğunu bana anlatsan iyi olur, yoksa artık arkadaş kalabileceğimizden emin değilim."

Dük'ün mesajını tekrar okuyarak gülüyorum. Omuzlarımı silkiyorum. "Öpüşmüş olabiliriz."

Bu *tamamen* yanlış değil.

Rhoda'nın gözleri kocaman. Dudakları açılır, elleri masanın üzerine yayılır ve devam etmemi bekler.

Gözlerimi kapatıp başımı salladım. "Bilmiyorum. Beni tekrar görmek istediğini söyledi. Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum."

"Bence bu, seni tekrar görmek istediği anlamına geliyor," diye cevaplar Rhoda, her kelimeyi yavaşça telaffuz ederek. Gülüyor ve başını sallıyor. "İnzivaya çekilmiş bir Dük'ü tuzağa düşüreceğine güveniyorum. Hiç çaba sarf etmeden hepimizden daha iyi bir durumda olacaksın. Tıpkı üniversitede olduğu gibi."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek, tıpkı üniversitedeki gibi?"

"Her yerde seni takip eden erkekleri unuttun mu? Her sözüne nasıl kulak verdiklerini? Konserlerine nasıl geldiklerini? Klasik müziğin popüleritesinin yeniden canlanmasını tek başına sağladığından eminim."

Elimi sallayarak başımı sallarım. "Arkadaşlarım vardı."

"Mm," diye cevaplar Rhoda, başını sallayarak. Telefonuma doğru başını sallar. "Adamın beklemesine izin verme. Eminim şu anda telefonuna bakıp senin cevap vermeni bekliyordur."

Derin bir nefes alıp aklıma gelen ilk şeyi yazıyorum.

Ada: Ruh sağlığına iyi geleceğini düşünüyorsan, senin için tekrar çalabilirim.

Umarım mesajımdaki gülümsemeyi duyabilir. Gönder tuşuna basıp telefonumu masanın üzerine yüzüstü koyuyorum. Rhoda'ya bakıyorum. Hızlı atan kalbimi kontrol altına almak için konuyu değiştirmem gerekiyor. "Peki ya sen? Nişanından bahset bana. Düğün ne zaman?"

"Önümüzdeki Haziran." Bana sıkı bir gülümseme atıyor. "Ailem bu evlilikten memnun. Harbor Dükü iyi bir adam. Westhill Kalesi yakınlarında bir mülkü var, yazın çok güzel olduğunu söylüyor. Düğün orada yapılacak."

Gülümsüyorum. "Senin adına sevindim, Rhoda. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Arkadaşım bana uzanır ve elini benimkinin üzerine koyar. "Bunu yapıyorum çünkü benden beklenen bu ve ailem için en iyi seçenek bu. Ama sen" — duraksar, telefonuma bakar — "sen daha fazlasını elde edebilirsin."

"Sadece birkaç mesaj," derim, başımı sallayarak, onun sözleri içimde derin bir heyecan uyandırır da.

Ya daha fazlasıysa? Ya Dük ile olanlar gerçekse?

Telefonum titrer ve Rhoda bana anlamlı bir bakış atar. Bu bakış, *birkaç kısa mesajdan daha fazlası olduğunu* söylüyor.

Heath: Bu gece. Sana ailemin yaptığı son piyanoyu gösterebilirim.

Bir an için gözlerimi kapatıp içimde kabaran duyguları bastırmaya çalışıyorum. Belki Rhoda haklıdır. Belki Duke ile benim aramda daha fazlası olabilecek bir şey vardır.

Her şeye sahip olabilirim ve bu arada Maggie'yi sevgisiz bir evlilikten kurtarabilirim.

ON ÜÇ ADA

BİRKAÇ SAAT SONRA, evimizin yöneticisi Richard oturma odasının kapısını çalar. Blythe Dükü'nü tanıttığında, herkes şaşkınlıkla başını kaldırır.

Kalbim hızla çarpmaya başlar, nefesim kesilir. Kiera çığlık atar, elini ağzına kapatır. Maggie bana bakar, gözleriyle binlerce soru sorar.

Ama bana en sert bakışları atan annemdir. Dükü selamlamak için ayağa kalktığında, bu bakış bir anda kaybolur.

"Ekselansları," der, sesindeki şaşkınlığı ustaca gizleyerek. "Ziyaretiniz ne kadar hoş."

Sanki bu tamamen olağan dışı bir şey değilmiş gibi. Sanki her zaman ziyarete geliyormuş gibi.

Dük annem ve babama selam verdikten sonra babamın elini sıkmak için yanına gider. Gözleri benimkilerle buluşur, dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirir. Başım o kadar dönüyor ki, karşılıklı yapılan nezaket sözlerini bile duyamıyorum.

Dük burada. Oturma odamda. Ailemle konuşuyor.

Bu akşam benimle görüşmek istediğini söylediğinde, düşündüm ki... Aslında ne düşündüğümü bilmiyorum. İçeri girip babamla hava durumu hakkında konuşmaya başlayacağını düşünmemiştim. Belki arabasını dışarıda durdurup kornaya basmasını falan bekliyordum.

Ama o böyle bir şey yapmazdı. O bir dük. Ailem asilzade. Uyması gereken gelenekler var.

Annem dikleşir. "Ekselansları..." Bana bakar, hafifçe kaşlarını çatarak. "Bu şerefi bize ne borçluyuz?"

"Ah," diye cevaplar Dük, yumuşak dudakları kıvrılır. Onları tekrar öpmek istiyorum. Dilini dilimle tatmak ve parmaklarımı gömleğine dolamak istiyorum. Bana bir bakış atar. "Lady Belcourt'un sana söyleyeceğini sanıyordum. Ona, ailemin vefat etmeden önce yaptıkları son piyanoyu göstermeyi teklif etmiştim

" diye cevaplar Dük, boğazını temizler, "vefat etmeden önce. Geçen hafta sonu Noel balosunda onu görmek istediğini söylemişti."

"Oh." Annemin kaşları havaya kalkar.

Boynum kızarır ve yanaklarım alev alır. Şu anda kızardığım için kendimden nefret ediyorum. Yirmili yaşların ortasında genç bir kadıyım. Bir erkek benimle vakit geçirmek istediği için kızarmamalıyım.

Ama o sadece bir erkek değil, ben de sadece genç bir kadın değilim. Toplumumuzda bazı gelenekler vardır ve bu ziyaret... alışılmadık bir durum. Ya da en azından beklenmedik bir durum.

Babam başını sallar. "Peki, seni daha fazla alıkoymayalım. Araba göndermemizi ister misin, Ada?"

Kafamı sallıyorum. "Gerek yok, baba."

Dük kolunu uzatır ve ben elimi dirseğinin kıvrımına sokarım. Ona dokunur dokunmaz, içimden bir sıcaklık dalgası geçer. Koklayacak kadar yakındır. Vücudunun sıcaklığını hissedecek kadar. Birlikte çıplak olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayacak kadar.

Ön kapıya vardığımızda, Heath bana ceketimi giymeme yardım eder ve ben kulaklarıma yün şapka geçirirken gülümser. Richard, daha önce giymediği beyaz eldivenler ve temiz bir ceket giymiş, bize selam verir ve ön kapıyı açar. Dük, beni arabaya götürürken elini belimin altına koyar ve bir heyecan dalgası daha bacaklarımdan aşağıya doğru akar.

Bana dokunma şeklini seviyorum. Centilmence. İffetli. Uygun bir şekilde... ama o ellerin uyluklarımdan arasına girip beni kendine çektiğinde nasıl hissettirdiğini sürekli hatırlatıyor. Şık gümüş rengi bir araç garaj yolumuzda parıldıyor. Her yeri pırıl pırıl ve temiz, karlı ve çamurlu sokaklarda sürerken nasıl bu kadar temiz tutabildiğini merak ediyorum.

Heath benim için arabanın kapısını açıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. Bir ara ellerine deri eldiven giymiş, parmaklarını kapının üstüne kıvrırken kumaşın gerilmesini izliyorum. Her ayrıntı vücudumu daha da gerginleştiriyor. Onun lezzetli erkek kokusunun her izi. Kalın, koyu kirpiklerinin her kırpışı. Yüzüme, vücuduma kayan her bakış... Hepsi beni baş döndürüyor.

Dük kapımı kapatıp aracın önünden dolaştığında, adımları sağlam ve ölçülü. Kollarını gevşekçe yanlarında sarkıtarak göğsünü dik tutuyor. Sanki dünya ona aitmiş gibi yürüyor. İnsanların ona saygı göstereceğini ve istediği her şeyi vereceğini biliyormuş gibi.

Nasıl saygı duymazlar ki? Adam güç yayıyor.

Heath arabaya bindiğinde bana gülümsedi ve ben eridim. Her gülümsemesi sanki sadece benimle paylaştığı bir sır gibi geliyor. Dudaklarımı hafifçe kıvrarak şapkamın kenarıyla oynuyorum.

"Hazır mısın?"

"Blythe Malikanesi'ne gideceğime inanamıyorum," diyorum ve gülümsememi daha da genişletiyorum. "Sanki daha yüksek bir güç tarafından kutsanmışım gibi hissediyorum."

"Yüce bir güç yok." Heath gülüyor. "Sadece ben varım." Arabayı vitesle takıp sürmeye başlıyor. Koltuğun ısıısı beni ısıtıyor ve kısa süre sonra ceketimin düğmelerini açıp şapkamı çıkarıyorum. Aracın dar alanında, Dük'ün varlığını her yerde hissediyorum. Sanki enerjisi, bulunduğu her alanı doldurmak için genişliyor. O manyetik birisi.

Pedallarda, vites kolunda, direksiyonda vücudunun her hareketini hissedebiliyorum. Araba sürmek ne zaman bu kadar seksi hale geldi? Rahat ve kontrolü elinde tutuyor, bu da bana benimle sevişmesini hatırlatıyor. Sanki bu onun için çok doğal bir şey gibi.

Bir köy yoluna sapıp yüksek bir kapıya geldiğimizde, koltuğumda kıpırdanarak ön camdan dışarıya bakıyorum.

"Kamyon dolusu kadınların teslim edildiğini mi arıyorsun?" Heath sesindeki gülümsemeyi saklamıyor.

Ona bir bakış atıyorum. "Lütfen."

Bana yine içimi eriten bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Beni bu kadar heyecanlandıran ısıtılmalı koltuk mu? Yoksa sadece o mu?

Etrafımızı alacakaranlık kaplıyor, gökyüzüne sıcak renkler saçıyor. Önümüzde, büyük bir malikane gün batımına karşı silüetini çiziyor. Kalbim çarpıyor.

Bildiğim kadarıyla, aylardır buraya hiç misafir gelmemiş. Belki de yıllardır. Dük, Noel balosu dışında hiçbir resmi etkinliğe katılmamış ve

Bu malikane, dışarıdan gelen tüm bakışlardan neredeyse tamamen kopuk durumda. Merak, midemde yanıyor.

Kiera'dan daha kötüyüm.

Büyük bir garaja park ediyoruz ve bir görevli kapıma geliyor. Düzgün bir üniforma giymiş, kapıyı benim için açıyor, eğiliyor ve arabadan inmeme yardım ediyor.

Heath ona anahtarları atıyor, bana bakıyor ve başını kapıya doğru sallıyor. "Bu taraftan."

Eve girdikten sonra, başka bir personel ortaya çıkıyor ve ceketimi çıkarmama yardım ediyor. Her şey hızlı ve verimli bir şekilde gerçekleşiyor. Personel iyi eğitilmiş ve deneyimli görünüyor. Ceketimi alan adam bana meraklı bir bakış attığında, bu durumun olağandışı olduğunu fark ediyorum.

"Gel," diyor Heath, elini uzatarak.

Elim onun eline değdiğinde, cildimde hoş bir sıcaklık hissediyorum. Onun yanında yürümeye başlıyorum, sanki bu en doğal yermiş gibi. Sanki buraya, onun yanına aitmişim gibi.

Blythe Malikanesi son dört yıldır gizemle örtülüydü ve ben de buranın karanlık, kasvetli ve gizemli bir yer olmasını bekliyordum.

Öyle değil.

Koridorlar geniş ve aydınlık. Geçtiğimiz odalar bakımlı ve temiz, sanki tüm malikane yaşanıyor ve seviliyor gibi. Merhum Blythe Dükü ve Düşesi'nin yanı sıra Heath ve kardeşinin çocukluk fotoğraflarının önünden geçiyoruz. Her köşede bizi karşılayan personel ile tüm mekan sıcak ve misafirperver bir his veriyor. Heath hepsinin adını biliyor.

Her odanın girişinde dokunmatik ekranlar var ve büyük bir fuayeden geçerken, yanımızdaki ışıkların parladığını ve söndüğünü fark ettim. Bütün ev, dükün tercihlerine göre sensörler ve önceden programlanmış ayarlarla akıllı ev olarak yeniden kablolanmış olmalı.

O, medeniyetten uzaklaşmış, karamsar ve gizemli bir dük değil. Sadece kendi şartlarına göre hayatını yaşıyor.

Bakışlarımı fark eden Heath bana gülümsüyor. "Beklediğin gibi değil mi?"

"Burası hayaletli bir yer olur sanmıştım."

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle elimi sıkıyor. "Ben de öyle düşünürdüm."

Heath, görünüşünün altında acı ve sevginin karmaşık bir karışımıdır. Ciddi ifadesini bıraktığında bunu biraz görebiliyorum. Şu anda gözleri ailesinin büyük bir portresinde duruyor.

Başını hafifçe sallayarak, çenesiyle koridorun sonundaki bir kapıyı işaret ediyor. "Bu piyanoyu seveceksin," diyor ve uzun, geniş kapıyı açıyor.

Nefesim kesiliyor.

Önümüzde kocaman bir oda açılıyor, duvarlar ve zemin zengin meşe panellerle kaplı ve adımlarımın yankısı duyuluyor. Bu odanın akustiği inanılmaz. Odanın ortasında ışıklandırılmış devasa bir kuyruklu piyano için özel olarak yapılmış gibi görünüyor.

Heath'in elini bırakıp birkaç adım ileri atıyorum, sonra duruyorum, enstrümana dokunmaya korkuyorum. Ona dönüp bakıyorum, tamamen hayranlık içinde.

Kasvetli görünüşünün altında yatan adamı bir kez daha görüyorum. Yeşil gözleri odanın ışığında parlıyor, beni izliyor. Yüzü açık. Umut dolu.

Bana böyle baktığında ona aşık olabilirim. Belki de çoktan aşık olmuşumdur.

"Annem, çalıştıkları usta piyano ustalarından birine sipariş vermişti," diye açıklıyor Heath, bana doğru uzun, ölçülü adımlarla yaklaşıırken. Elini sırtıma koyuyor ve beni enstrümana doğru yönlendiriyor. "Eskiden burada oturur ve saatlerce çalardı. Kimse çalmıyor olsa da, her yıl akort ettiriyorum."

"Heath..." Sesim kesiliyor, gözlerim piyanoya yapışıyor. İnanılmaz. Kapak açılmış ve ben içeriye bakıyorum, geniş gövdeye gerilmiş yüzlerce teli inceliyorum. Siyah ve parlak, çalınmayı bekliyor. Dokunmadan bile sevgiyle yapıldığını anlayabiliyorum. Tuşlara doğru yürüyerek parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum, bir akor deniyorum.

Zengin, sıcak bir ses duyulur. Tüylerim diken diken olur. Tuşlar harika bir ağırlığa sahiptir ve çıkardıkları ses tüm vücudumu titreştirir. Hiç böyle bir şey çalmamıştım.

Heath'e sorgulayan bir bakış attığımda, gözlerinin parladığını görüyorum. O da bankı işaret ediyor. Konuşmamıza gerek yok. Oynamamı istediğini biliyorum.

Bu sefer piyanonun yanında durup yüzümü izliyor. Gergin ya da utanmış hissetmiyorum. Bu enstrümanı çalmanın hak etmediğim bir onur olduğunu biliyorum, ama elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Ve çalmaya başlıyorum.

Müzik, ruhuma ulaşip en saf duyguları ortaya çıkarma konusunda özel bir yeteneğe sahiptir. Blythe Malikanesi'nde, Dük'ün gözetiminde böyle bir enstrüman çalmak, her duyumu yoğunlaştırıyor. Piyanonun telleri kadar gerginim, her notanın etkisiyle sarsılıyorum. Tüm vücudum müziğin bir uzantısı haline geliyor ve farkına varmadan gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

Müzik parçası bittiğinde, çalmayı bırakıp yüzümü siliyorum. Yutkunarak, gözlerimi Dük'ün gözlerine kaldırıyorum.

Sanki kalbini parçalamışım gibi bana bakıyor. Dudakları aralık, eli göğsünde, gözleri parlıyor. Aramızdaki hava yoğunlaşırken göğsünün inip kalkışını izliyorum.

Yutkunduğunda boğazı titriyor ve kalın siyah saçlarını eliyle tarıyor. "Annem bu parçayı sürekli çalardı," diyor, duyguları sözlerini boğuyor. "Nasıl..."

"Bilmiyordum," diye fısıldıyorum. "Özür dilerim, eğer ben..." "Hayır," diye cevaplıyor. "Mükemmeldi."

Bana ulaşmak için sadece iki adım atıyor ve beni bankın üstünden kaldırmak için hızlı bir hareket yapıyor. Beni göğsüne çekerek, Dük dudaklarını benim dudaklarıma bastırıyor. Sanki yaşamak için bana ihtiyacı varmış gibi açgözlülükle beni öpüyor. Kollarının arasında beni sıkıca sarıyor.

Nefes almak için ayrıldığımızda, yüzünü incelerim. "Neden mesajımı beklemedin?"

Burada olmak çok güzel, ama onu anlamıyorum. Benden ne istediğini anlamıyorum. Birlikteyken her şey gerçek gibi geliyor, ama ayrıldığımız anda sanki hiç olmamış gibi oluyor.

Heath'in yüzü gerginleşir. Nefes alır, başını sallar, sonra alnını benim alnıma dayar. "Kararı sana bırakmak istedim. Beni tekrar görmek isteyip istemediğini bilmiyordum."

"Korkmuştun." Gülümserim ve onu hafifçe dürterim.

Heath omuz silker ve gülerek, "Beni suçlayabilir misin? Kendine bir bak." Ellerini sırtımda gezdirir, kalçamı kavrar ve beni kendine çeker.

Bunun doğru olduğundan emin değilim. Yüzünde bir şey bana onun bir şeyler sakladığını söylüyor. Bana tüm gerçeği söylemiyor. Bunun sebebi benim toplumun bir parçası olmam ve onun olmaması mı? Artık o dünyayı geride bıraktığı için benim dünyama girmek istemiyor mu?

"Oturup senin çaldığını sonsuza kadar dinlerim," diyor, dudakları benimkilere değiyor.

Gülümsüyorum. "İki buçuk hafta sonra bir konserim var." "Orada olacağım."

Başımı eğip dudaklarını tekrar buluyorum. Parmaklarım gömleğine tutunuyor. Vücudum ısınırken ona eriyorum, her bir parçam onun kollarında dolanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor. Teninin tenime değmesini hissetmek. Bacaklarımdan arasında dilini hissetmek.

Ama bir şey olmadan önce, kapı çerçevesine bir vuruş duyulur. Biri boğazını temizler, açıkça rahatsızdır. Dük ve ben ayrılırız, sese doğru döneriz.

Personelden biri kapıda duruyor, gözlerini kaçırıyor. "Ekselansları," diyor sessizce, gözlerini kaldırarak. Konuşulmayan bir sohbet geçiyor ve Heath ona doğru büyük adımlarla yürüyor. Başını diğer adaminkine yaklaştırıyor, birkaç fısıltıyı dinliyor.

Parçalar duyuyorum. *Majesteleri Kral. Kanıt. Soruşturma.*

Bu ne anlama geliyor?

Heath başını sallar, sonra bana döner. Yüzü kapalıdır, yine taştan bir maske takmıştır. "Üzgünüm, Leydi Belcourt. Acil bir işim çıktı." Elini bana doğru uzatır ve ona ulaştığımda dudaklarını parmaklarıma bastırır. "Bay Seville sizi eve götürecektir. Özür dilerim."

Bunun üzerine, bana hızlıca selam verir ve koridordan aceleyle uzaklaşır.

Adam tekrar boğazını temizleyip bize gitmemizi işaret edene kadar, kaşlarımı çatarak arkasından bakarım.

Dük'ün izini görmeden evden geçip garaja gireriz ve sonunda eve götürülürüm.

Yalnız, boş ve biraz utanmış.

ON DÖRT ADA

Heath'in malikanesinden ayrıldıktan sonra ondan haber almadım. Tek bir kelime bile. Bir gün geçti, sonra iki, sonra üç. Onu gördüğümde bu yana neredeyse on gün oldu ve hala ondan haber almadım.

Eğer benim ona tekrar mesaj atmamı bekliyorsa, uzun süre bekleyecek. Beni görmezden geldiği halde onu takip etmeye devam eden kişi ben olmayacağım. Eğer *top benim sahamda ise*, onun dediği gibi, ben oynamamayı seçiyorum. Biraz gururum olmalı. Öylece onun evine gidip, kovulduktan sonra geri dönüp daha fazlasını dilenemem.

Günlerimi yılın son konseri için prova yaparak geçiriyorum, sonra da kız kardeşlerimle vakit geçiriyorum.

Cumartesi sabahı, Kont Gregory'nin Noel yemeği partisi öncesinde, Maggie dolabını düzenlerken ben de onun yatak odasında tembellik ediyorum. Pencerenin yanındaki kanepede uzanırken, kafamdaki karışıklığı çözmeye çalışıyorum. Dük ile baloda yaşadığımız, şey, *karşılaşma*, onun evine davet, hayatımdan aniden kaybolması, Maggie'nin yaşlı bir sapıkla nişanlanması meselesi... Hiçbiri tatil havasını bozmuyor.

"Keşke bu aptal ayakkabıyı giymek zorunda kalmasam," diye iç geçiriyor, sesi dolabındaki giysiler tarafından boğuklaşıyor. "Bu ayakkabı hiçbir elbiseyle tam olarak uyumlu değil."

"Mükemmel görüneceksin," diye cevap veriyorum. Kız kardeşim iki seçenekle geri geldiğinde onu izliyorum. Sol elindeki siyah elbiseye başımı sallıyorum. "Onu dene."

Kız kardeşim elbiseyi giymek için tekrar dolaba girdiğinde, cesaretimi topluyorum. Bu nişan hakkında onunla konuşmam gerekiyor, çünkü bunun doğru bir karar olduğundan emin değilim. Elbette, iyi bir evlilik yapması gerekiyor. Kont Gregory, yakındaki tüm üniversitelerin dekanlarını tanıyor ve

Kuzey Amerika'nın her yerinde bağlantıları var, ama başka bir yol da olmalı. Burslar olabilir mi? Krediler?

Maggie yeniden ortaya çıktığında, muhteşem, saygın ve tam bir kraliyet mensubu gibi görünüyordu, ben de gülümsedim. "Çok güzel."

Yüzü düştü. "Beğenmedin." "Öyle değil."

"Dükle randevundan döndüğünden beri huysuzsun. Bana ne olduğunu anlatmayacak mısın? Bir buçuk hafta oldu."

"Hiçbir şey olmadı," yalan söylüyorum. "Bana piyanosunu gösterdi." "Bu bir euphemism mi?"

Kafasına bir yastık fırlatıyorum. "Saygın olan sensin, Maggie." Gülümsüyorum. "Ve *hayır*. Bu bir euphemism değil. Bu, annesinin sipariş ettiği piyanoydu..." Yüzümü buruşturuyorum. "Ölmeden önce."

"Oh," diyor Maggie. "O zamandan beri seni aramadı mı?"

"Hayır." Bunu söylerken *p harfini* vurgularım. "Beni kovduğu için özür dilemek için bile mesaj atmadı. Belki durumu yanlış yorumladım," diye cevaplarım. "Belki de gerçekten sadece piyanosunu göstermek istemişti." Ona sert bir bakış atarım. "Hala mecaz değil."

Maggie gülerek aynaya bakarken elbisesini düzeltir. Arkasına bakar, ayakkabısının kenarından çıkmaması için elbisesini düzeltmeye çalışır.

Derin bir nefes alıyorum. "Ama aklımdaki bu değil." "Öyle mi?"

"Kont Gregory ile ilgili."

Maggie aynada gözlerime bakar ve ellerini durdurur. "O ne oldu?"

"Bunu yapman doğru mu, emin değilim."

"Başka seçeneğim var mı, emin değilim."

"Elbette bir seçeneğin var," diye cevap veriyorum. "Annem ne derse desin. Her zaman bir seçeneğin vardır. O sadece..." Dişlerimin arasından nefes alıyorum. "Baloda bana tüylerimi diken diken etti."

"O zararsızdır."

"Bundan emin misin?" Dudaklarımı ısırırım. "Bana bakıyordu. —bu, ensemdeki tüyleri diken diken etti."

Maggie bakışlarını indirip uzun bir nefes verdi. "Ada, endişelendiğini biliyorum. Belki yaşadığımız dünyayı anlamıyorsun, ama..."

"Çok iyi anlıyorum. Ama aynı zamanda yirmi birinci yüzyılda olduğumuzu ve Kiera'nın potansiyelini tam olarak gerçekleştirmesi için ne kadar çok istesek de, bunu başarmanın başka yolları olduğunu da anlıyorum. Hayatını feda ediyorsun."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye tersler Maggie. Derin bir nefes alır ve yavaşça bırakır. "Özür dilerim. Kaba olmak istemedim."

Kalbim parçalanıyor. Nazik, sorumluluk sahibi kız kardeşim de benim kadar endişeli, ama kaderine boyun eğmiş durumda. Gözleri benimkilere dikildiğinde, yüzünde gerçeği görüyorum. Kont Gregory'nin nasıl biri olduğunu çok iyi biliyor. En iyi ihtimalle, bir harem dolusu metresi tolere etmek zorunda kalacağını biliyor. En kötü ihtimalle ise, Kont Gregory onun tüm dikkatini talep edecek. Zihnini ve bedenini.

İğrenç.

Kız kardeşim, gözleri açık bir şekilde bu sevgisiz evliliğe adım atıyor.

"Belki başka bir çözüm bulabiliriz," diyorum yumuşak bir sesle.

"Ne gibi? Blythe Dükü mü? En son baktığımda seni aramamıştı."

Ah. Yüzümü buruşturuyorum.

Maggie bana doğru dönüyor, omuzlarını düşürüyor. Yanıma, kanepenin arkasına başını yaslayarak oturuyor. "Özür dilerim," diyor alçak sesle. "Bu benim için çok acımasızcaydı."

"Doğru," diye kabul ediyorum. "Dük'le ne olup bittiğini hiç bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla, onu bir daha asla görmeyeceğim ya da konuşmayacağım. Belki on yılda bir Noel balosu onun için yeterli bir gezidir."

Maggie burun kıvrır. Bana dönerek elini benimkinin üzerine koyar. "Benim için endişelenme Ada. Son altı haftadır başka hiçbir şey düşünmedim. Neye bulaştığımı biliyorum ve... Bilmiyorum. Belki bir parçam istikrarın iyi olacağını düşünüyor. Ailemizin evimizi kaybetmesinden veya Kiera'nın okuyamamasından endişelenmeme gerek kalmayacak. Belki Kont ve ben birbirimizi sevmeyi öğrenebiliriz."

Ona sıkı bir gülümseme atıyorum, ama içimde bir rahatsızlık hissediyorum. Kontun sevgiye muktedir olduğunu sanmıyorum. Onunla sadece Noel balosunda tanıştım, ama içimdeki tüm içgüdüler bana onun kaçması gerektiğini söylüyor.

Kanepede yer değiştirip inleyerek göğsüme dokunuyorum. "Göğüslerim çok ağrıyor."

"Adet mi?"

"Hayır," diyorum. "Henüz değil. Sadece kendimi... berbat hissediyorum."

Maggie yüzünü buruşturur. "Dük seni mahvetti, Ada," der Maggie yumuşak bir sesle. "Onunla tanıştığından beri aynı değilsin."

Kız kardeşimin gözlerine bakmaya cesaret edemiyorum. O haklı. Dük ile tanıştığımdan beri hayatım bir dizi iniş çıkışlarla dolu. Onu gördüğümde inişler, sonra beni görmezden geldiğinde çıkışlar. Geçtiğimiz hafta özellikle zor geçti. Onun mülkünden kovulduktan ve tek kelime bile duymadıktan sonra gururum oldukça incindi.

Gerçekten bu kadar saf mıyım? Gerçekten özel olduğumu mu düşündüm?

Maggie kolumu sıkıyor. "Yakında kendini daha iyi hissedeceksin. Bu gece için rahat bir elbise seç. Benim eşyalarımın bakmak ister misin?"

"Sen benden 10 cm daha kısasın, 9 kilo daha zayıfsın ve bir balersin." Gülümsüyorum. "Dolabını karıştırmak muhtemelen kendimi daha kötü hissettirecek. Ama teklifin için teşekkürler."

Kız kardeşim bana uzanır ve beni kucaklar. "Benim için endişelendiğin için teşekkür ederim," der, sesi omzumda boğuklaşır. "Ama inan bana, ne yaptığımı biliyorum."

Beni sıkıca sarar, göğsümü biraz fazla sıkar. "Ah," diye şikayet ederim ve ondan uzaklaşıyorum.

Kız kardeşim gülerek tekrar ayağa kalkar ve uzun bir nefes verir. "Bu siyah elbiseyi giyeceğim. En azından moon boot'u büyük ölçüde gizliyor."

Sıkı bir gülümsemeye başımı sallıyorum. "İyi seçim."

Kont Gregory'nin malikanesine vardığımızda, Maggie elimi sıkıyor. Ona başımı sallıyorum, kaşlarımı çatmış halimi tam olarak silemiyorum. Personel tarafından karşılanıyoruz ve içeriye alınıyoruz, isimlerimiz anons edildikten sonra büyük bir salona yönlendiriliyoruz. Bir düzine kadar

Konuklar dönüp bakar ve Kont Gregory sohbetinden ayrılıp bizi selamlar.

Annem ve babama merhaba der, sonra kız kardeşime eğilir ve parmaklarını öper. Kendi selamlaşmam için kendimi hazırlarım. Kontun bakışları vücudumda yukarı doğru kayar ve gözlerimde durur. Çenesini eğerek dudaklarını seçirir.

"Sizi tekrar görmek ne güzel, Leydi Belcourt." Eğilerek dudaklarını parmaklarıma değdirir.

Düşmanlığımı yutarak ona hafifçe reverans yaparım. Maggie dirseğiyle bana dokunur ve ben gülümsememi genişletirim. "Burada olmaktan çok memnunuz," diye cevaplarım. "Mutlu Noeller."

Arkamızdaki kapı açılır ve bir uşak başka bir isim anons eder. "Blythe Dükü," der, eğilerek kenara çekilir.

Kalbim güm güm atıyor, midem kaskatı kesiliyor. Dük... *burada* mı?

Heath kapıdan içeri girdiğinde, bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum. İyi dikilmiş bir takım elbise giymiş ve karşı konulmaz bir kaş çatmış olan Dük, gözlerini benimkilere diyor. Sonra bakışları, bir şekilde sırtımın ortasına konmuş olan Kont'un eline kayıyor. Dük içeri girdiğinde benim tereddüt ettiğimi görmüş olmalı.

Kont'tan yarım adım uzaklaşarak nefesimi toplamaya çalışıyorum. "Ekselansları," diyerek Dük'e reverans yapıyorum.

Dük, başını hafifçe eğerek beni zar zor selamladı ve yerine Kont'a döndü.

Bu canımı yakar. Merhaba bile demiyor. Gururum incinir. Durumu kesinlikle yanlış yorumlamışım. Dük benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

"Davetiniz için teşekkür ederim," diyor Heath Kont Gregory'ye.

"Kabul ettiğinize şaşırdım," diyor Kont dişlerini sıkarak.

dişlerini sıkarak cevap verdi. İki adam arasındaki gerginlik artarken, gözlerim birinden diğerine atladı. Aralarında bir geçmiş mi vardı?

"Hayatta kaçırmam. Noel'i çok seviyorum," diye cevaplar Dük, gözlerini bana çevirerek. Bakışları vücudumu sıcaklık dalgalarıyla kaplar ve birdenbire oda çok sıcak gelir. Elbisem çok dar. Suyu, yiyeceğe ya da temiz havaya ihtiyacım var.

Maggie kolumu tutar ve beni erkeklerden uzaklaştırır, başını bana doğru eğerek, "Bana neler olduğunu anlatmalısın," der.

"Bilsem söylerdim," diye tıslarım, Dük'ün bakışlarını tenimde hissederek. Kendimi ona bakmamak için zorlarım.

O kadar çaresiz değilim.

Önce Noel balosundan sonra bana mesaj gönderene kadar beni görmezden geldi. Sonra oraya varır varmaz beni evinden kovdu. Şimdiyse selam bile vermiyor mu?

Bu karmaşık mesajlar ağını nasıl çözmem gerekiyor?

Benden hoşlanıyor mu, hoşlanmıyor mu? Bu onun için bir tür oyun mu?

Yutan bir yudum su içiyorum, geçen garsondan bir bardak su alıyorum, tepsideki şampanya kadehlerini görmezden geliyorum. Kontun porselenleriyle tanışmak gibi bir niyetim yok.

İki yaşlı düşes kız kardeşim ve bana yaklaşır, bize şefkatle seslenir ve Maggie'ye kırık bileği hakkında sorular sorar. Sadece onun bakışlarından kendimi korumak için bile olsa, bayanların benimle Dük arasında durduğundan emin olurum.

Ya da bakışlarından, demeliyim. Beni öldürmek istermiş gibi bakıyor. Ne hata yaptım?

Yanaklarım yanıyor. Kulaklarımın uçları bile sıcak geliyor. Onun bakışlarını görmezden gelip, önümdeki iki yaşlı hanımefendinin dedikodularını dinlemeyi tercih ediyorum.

Ancak Dük'ten kurtulamıyorum, çünkü herkesin konuşmak istediği tek konu bu gibi görünüyor. "Dört yıldır hiçbir sosyal etkinliğe katılmadı, şimdi ise bir ay içinde iki etkinliğe katıldı," diyor bir kadın, omzunun üzerinden bakarak. "Ve de *buraya* gelmek!"

Kaşlarımı çatıyorum. "Buraya gelmesi neden özellikle şaşırtıcı olsun ki?"

İkisi arasında daha yaşlı olan Lady Gertrude, elini inci kolyesine koyarak burun kıvrıyor. "Kont Gregory ile Dük arasında hiç sevgi yok."

"Neden olmasın?"

Maggie dirseğini kaburgalarımın sertçe vurur ve bana anlamlı bir bakış atar, ama ben kendimi tutamam. İki kadına bakarak bir açıklama beklerim.

"Şey, kardeşi ve o deneysel ilaç tedavisiyle ilgili tüm bu olaylar..." Lady Gertrude sözünü kesip başka bir konuğu selamlamak için dönüyor. Bana sırtını dönerek büyük bir gösteri yapıyor.

kız kardeşim ve ben, ve ondan daha fazla cevap alamayacağımı biliyorum.

Kız kardeşime bakarak kaşlarımı çattım. "Dük'ün kardeşi ile Kont Gregory arasında ne oldu? O neyden bahsediyor?"

Maggie omuz silkiyor. "Hiçbir şey duymadım. Muhtemelen boş dedikodudur."

Odanın diğer ucuna bakınca Kont Gregory'nin başının üzerinde kara bulutlar toplanıyor. Kesinlikle cinayet işler gibi görünüyor. Omurgamdan bir ürperti geçer ve başımı sallarım. "Boş dedikodulara benzemiyor." Arkamda biri boğazını temizler ve dönüp bakarım. Duke orada duruyor. Midem kasılır. Onun o baş döndürücü kokusu, sıcak bir sis gibi beni sarar. Gözleri karanlık ve okunamaz. Bakışlarım geniş omuzlarına kayarken, onun kollarında korunmak nasıl bir his olduğunu hatırlarım.

"Ada," diyor yumuşak bir sesle. Kız kardeşim onun tanıdık ses tonuna tepkiyle kaskatı kesiliyor. "Geçen akşam için özür dilerim. Bay Seville eve sağ salım vardığını söyledi."

"Evet." Sesim soğuk, ama vücudum yanıyor.

"Lütfen, kalede acil bir işim olduğunu anlayın. Kaba davrandığım için özür dilerim."

Kalede mi?

Ona kızmak istiyorum. Oynadığımız bu oyunlardan nefret ediyorum. Nerede durduğumuzu ve onun ne istediğini bilmemekten nefret ediyorum. Ona sırtımı dönüp beni rahat bırakmasını söylemek istiyorum, ama tüm vücudum bana bir adım daha yaklaşıp dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırmam için yalvarıyor.

Vücudum, zihnim ve kalbim savaş halinde. Bu adamı iki haftadır tanıyorum ve şimdiden ona karşı karmaşık duygular besliyorum.

Uzun bir nefes veriyor. "Kontun tatil yemeğine geleceğini duyduğumda, katılmam gerektiğini anladım," diyor, sesi düşük bir homurtu gibi.

Gözlerim onun gözlerine kayıyor. Yüzündeki ifadeyi anlamıyorum. Acı. Hayal kırıklığı. Öfke. Onu kızdırdım mı? Neyi yanlış yapmış olabilirim? Beni evinden kovdu ve on gün boyunca benimle konuşmadı.

"Hiçbir şey yapman gerekmiyordu," diye cevap veriyorum. "Kendi işlerinle ilgilenmen gerektiğini biliyorum. Senden bir açıklama beklemiyorum."

Gözlerinin etrafındaki deri gerilir, dudakları açılır. Derin bir nefes alır, sonra bana kısa bir baş sallama yapar. "Anlıyorum."

Zil çalar ve akşam yemeği vakti gelir.

ON BEŞ ADA

DÜK uzun yemek masasının en ucunda oturuyor. Kont ise maalesef kız kardeşim ve benim tam karşımda oturuyor. Yaşlı adamın bana defalarca bakışlarını yakalıyorum ve rahatsızlık duyarak yerimden kıpırdanıyorum. Neden bu kadar çok bakıyor? Bu çok ürkütücü.

Maggie, tam da olması gerektiği gibi mükemmel bir küçük hanımefendi gibi görünüyor. Kendinden emin ve kibar. Mükemmel tavırları ve tamamen rahat haliyle. Vücudunun her parçası buradan çıkması için ona bağırıyor mu? Bu hayata nasıl razı olabilir?

Uzun masanın diğer ucunda kahkahalar yükseliyor, Leydi Gertrude Blythe Dükü'nün koluna asılmış. Dük ona gülümsüyor ve yaşlı kadının eridiğini izliyorum. Dük bakışlarımı yakaladığında kıskançlık içimi parçalıyor.

Yüzüm kızarır, gözlerimi tabağıma indiririm.

Yaşlı bir kadını kıskanıyor muyum? Neyim var benim?

"İkiniz çok güzel bir manzara oluşturunuz," diyor Kont, kız kardeşimle bana bakarak. Aynı kirli his damarlarıma işliyor, kendimi kirli ve rahatsız hissettiriyor.

Maggie uygun ve kibar bir cevap verir, ben ise sandalyemi geri çekip "İzninizle" derim.

Annemin itirazlarını yarı duyarak, yemek odasından koşarak çıkıp tuvaleti bulmaya çalışıyorum. Üç kapıyı açıp kapattıktan sonra, geniş ve lüks bir tuvalete açılan bir kapı buluyorum, kapıyı kapatıp lavaboya yaslanıyorum.

Dük neden burada? Neden gözlerim hep ona kayıyor? Neden masadaki herkesle eğlenirken benimle eğlenmemesi umurumda oluyor?

Onunla asla yatmamalıydım. Kafam allak bullak oldu ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Banyo kapısı açılır. Dük içeri girip kapıyı arkasında kapatınca çığlık atar ve gözlerini kocaman açarım.

"Ada," diyor ve onun dudaklarından çıkan adımın sesiyle eriyorum. Kolunu belime doluyor ve ayaklarımın üzerinde sendelediğimde beni tutuyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye kekeliyorum. "Senin için endişelendim."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "O zaman neden benimle konuşmadın? Neredeyse iki hafta oldu."

Heath kaşlarını çatıyor ve dudakları açılıyor. "Konuşamayacağım bazı şeyler var. Karmaşık bir durum."

"Bu yüzden benimle konuşamıyor musun?"

Dudaklarını ısırır, çenesini indirir. "Evet."

Alaycı bir şekilde gülerim ve ondan uzaklaşmaya çalışırım. Kollarını belimden çeker ama geri adım atacak cesaretim yok. Onun yakınlığını biraz fazla seviyorum.

Gözlerini ona çevirip, bir tür ipucu bulmaya çalışıyorum. "Aramızda neler oluyor?"

Dük'ün dudakları açılır ve tekrar kapanır. Eli belimden omurgama doğru kayar.

Ona yaklaşıyorum, göğsümü göğsüne bastırıyorum. Göğüslerim gerçekten çok ağrıyor. Acıyı görmezden geliyorum, Heath elini yanağıma koyarken başımı eğiyorum.

"Bu gece çok güzelsin," diyor boğuk bir sesle.

Gözlerini kapatıp başımı sallıyorum. "Neden bana böyle söylüyorsun? Neden benimle konuşuyorsun ki? Buradan gidip beni yine görmezden gelmeyecek misin?"

"Seni görmezden gelmek istediğim son şey," diyor, alnını alnıma yaslayarak.

Dizlerim titriyor. O çok yakın ve vücudu benimkine değdiğinde çok iyi hissettiriyor. Ama Gregory Kontu'nun malikanesinin banyosundayız ve Dük iki haftadır beni görmezden geliyor. Biraz gururum olması gerekmez mi? Benimle olmak istiyorsa, partilerde çalıntı öpücüklerden daha fazlasını hak etmiyor muyum?

Ama sonra Dük başını çevirip dudaklarını benimkilere değdiriyor. Dudaklarını ayırıp dilini benim dudaklarımın arasına sokuyor.

Ağzım. Onun öpücüğünden sarhoş olmuş, hafifçe inliyorum.

Kollarında olmak çok güzel. O çok güvenli, sıcak ve canlı hissettiriyor, ben de direnemeyecek kadar zayıfım.

Dük öpücüğü derinleştirip beni makyaj masasına doğru bastırса bile, geri çekilmiyorum. Durmam gerektiğini biliyorum. Biraz gururum olmalı. Beni bir randevuya çıkarmayı ya da en azından halka açık bir etkinlik dışında benimle konuşmayı talep etmeliyim.

Ama vücudu sert hatlara ve erkek gücüne sahip. Dudakları sıcak ve arzuluyor. Elbisemin kumaşını tutup uyluklarıma kadar sıvazladığında bile, onu durdurmaya kendimi ikna edemiyorum. Öpücüğü daha ısrarcı hale gelirken parmakları uyluklarımdan yukarı kayıyor.

"Seni görmek için buraya geldim," diyor Dük dudaklarıma fısıldayarak. "Bu evde olmak istemiyorum, ama seni düşünmeden duramıyorum."

"Öyleyse neden beni aramadın?" Gözlerine bakıyorum. Bu evde olmak istemediğini ne demek istiyor? Kont Gregory ile arasında ne oldu?

Kızgın görünmeye çalışıyorum. Kızgın olmalıyım. Benimle yattığı ve evine yaptığım kısa ziyaret dışında benimle konuşmadığı için kızgın olmalıyım. Öfkeli olmalıyım. Biraz gururum olmalı ve buradan gitmeliyim. Ama vücudum bana ihanet ediyor. Ayaklarım, elinin uyluklarımin arasına kayması için daha geniş adımlar atıyor. Benim içimdeki sıcaklığı hissettiğinde inliyor.

"Senin muhteşem olduğunu söylerken yalan söylemiyordum, Ada," diye homurdanarak alt dudağıını ısıyor. "Seni her gün görmek istiyorum. Yanında uyanmak ve her sabah seninle olmak istiyorum." Eli külotumu çekerek ıslak kumaşı yana doğru çekiyor. Islaklığını hissettiğinde tekrar inliyor. Parmakları benim heyecanımı okşuyor ve ben yalan söyleyemiyorum. Vücudum bir cehennem gibi yanarken ona karşı soğuk davranamıyorum. Tek istediğim daha fazlası iken onu uzaklaştırıyormuş gibi davranamıyorum.

Parmakları içime girerken kulağıma fısıldıyor. Sözleri öfkemi yok ediyor. *Yaramaz kız. Bana karşı çok ateşlisin. Haydi, parmaklarımin üzerine gel. Sen benimsin.*

Bunu istememeliyim, ama inkar edemem. Onu uzaklaştırmalı ve daha fazlasını hak ettiğimi söylemeliyim, ama onun ellerinde eriyip gidiyorum

ve istediği orgazmı ona veriyorum. Omuzlarına tutunup, adını inleyerek parmaklarında boşalıyorum.

Bittiğinde, Dük'ün gözleri parlıyor. Elbisemi tekrar aşağı indiriyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor, inliyor. Pantolonundaki şişkinlik uyluğuma baskı yapıyor, ama pantolonunun kemerini açmak için hiçbir hareket yapmıyor.

"Seni düşünmeden duramıyorum, Ada."

"Beni kandırabilirdin," diye alay ediyorum, ama sesim zayıf. Onu her gördüğümde, beni dünyadaki en özel kadın gibi hissettiriyor.

Ama bu akşam yemeği bittiğinde ona veda ettiğimde, benimle tekrar konuşmaya çalışacak mı?

Heath dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur, sonra başını kapıya doğru çevirir. "Nerede olduğunu merak edeceklerdir."

"Ama sen değil mi?"

"Bir dakikaya ihtiyacım var." Kasıklarına doğru başını salladı ve yanaklarım kızardı. Eli yanağıma doğru kaydı. "Konserde görüşürüz, daha önce olmazsa."

"Konserimi izlemeye gelecek misin?" Sesim çok zayıf çıkıyor.

O başını sallar. "Hayatta kaçırmam." Beni öper, sonra geri çekilir ve çenesiyle kapıyı işaret eder. "Git."

Dudaklarımı ısırıp başımı salladıktan sonra kapıdan dışarı çıktım.

Neyse ki koridor boş ve üçüncü servise yetişmek için zamanında koltuğuma geri dönüyorum.

Maggie eğilir. "İyi misin?"

"İyiyim," diye cevap veriyorum ve ona bu akşamki ilk samimi gülümsememi gösteriyorum.

Kız kardeşimin gözleri büyür. "Sen...?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." "Ada!"

"Annem gibi konuşuyorsun."

"Beni suçlayabilir misin?"

Kıkırdayarak tabağımdaki yemeği çatalla alıp, ne yediğimi bile bilmeden bir lokma alıyorum. Kont Gregory'nin gözlerindeki karanlık bakışı fark edene kadar gülümsemem kaybolmuyor. Yemeğimin geri kalanını sessizce yiyorum.

Gözlerim beni ele veriyor, Blythe Dükü'nün oturduğu boş koltuğa
kayıyor.
O geri dönmüyor.

ON ALTI HEATH

Bir çift siyah göz, tuvaletten çıktığımı görüyor ve soğuk bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru akıyor. O gözler başka ne gördü? Kim olursa olsun, köşeyi dönüp kayboluyor ve ben koridordan yemek odasına doğru bakıyorum.

Bir iç çekerek çenemi göğsüme indiriyorum.

Burada olmamalıyım. Kont Gregory benim varlığımı bir savaş ilanı olarak görüyor. Planladığım şey hakkında söylentiler duymuş olmalı. Kardeşime yaptıklarını nasıl ifşa etmek istediğimi. Her türlü sahtekarlığı ve yanlış yönlendirilmiş hayırseverliği nasıl ortaya çıkarmayı planladığımı.

Onu son gördüğümde, Kral'dan Kont Gregory aleyhine topladığım kanıtları teslim etmem için bir telefon aldım. Başka seçeneğim yoktu, gitmek zorundaydım. Kimse Kral'ı reddedemez.

Artık Kraliyet'in benim tarafımda olduğunu biliyorum. Onlar benim sahip olmadığım soruşturma yetkilerine sahipler ve onun günlerinin sayılı olduğunu biliyorum.

O adamın ailemi mahvettiği gibi, ben de onu mahvedebileceğim. Ama bir de Ada var.

Onunla dans ediyor. Parmaklarını öpmesine izin veriyor. Sadece bana ait olması gereken gülümsemeleri ona veriyor.

Bir kadın planlarımı bozmamalı, ama kendime engel olamıyorum. Kont Gregory'nin hayatı çökecek ve onun da bu çöküşün kurbanı olmasını istemiyorum.

Akşam yemeğine geri dönmek yerine, çıkışta uşaklara özürlerimi sunup binadan ayrılıyorum. Bu en güvenli yol. Kont Gregory'ye kanunların tüm ağırlığını uygulayana kadar onu koruyabileceğim tek yol bu.

Ama kahretsin, bu çok acı verici. Keşke Ada'yı da yanımda götürüp onu tüm bunlardan koruyabilseydim.

Şoförümün beni götürmesine izin verirken, arkamdaki karanlık kaleye bakıp, gitmemi affetmesini umuyorum.

ON YEDİ ADA

Kont Gregory'nin akşam yemeği partisinin ertesi sabahı, uyandığımda midem o kadar bulanıyordu ki kusmak zorunda kaldım, sonra iç çekip başımı serin porselenin üzerine yasladım.

Bu arada, Belcourt tuvaletlerinde altın kakma yok. Neden kendimi bu kadar kötü hissediyorum? Dün gece içki bile içmedim.

İnleyerek telefonumdan tarihi kontrol ettim. Son adet dönemimden bu yana geçen günleri saydım. Sonra tekrar saydım.

Geciktim.

Kalbim çarpıyor. Ekranı bakarken panik damarlarıma yayılıyor.
Olamaz...

Bu kelimeyi söyleyemiyorum bile. Bu kelimeyi *düşünemiyorum* bile. Hayır. Hayır, bu mümkün değil. Bu bir mide rahatsızlığı. Dük ve Kont Gregory ve bu yılki son piyano performansım konusunda stresliyim ve normalden daha fazla seks yapıyorum. Hormonlarım altüst oldu.

Hap kullanıyorum, Tanrı aşkına!

Ama banyo zemininden kalkıp aynada kendime bakarken, nefesimi tuttum. Bakışlarım tuvalete kaydı.

Kısa bir süre önce de doğum kontrol hapını aldıktan bir saat kadar sonra kusmuştum. Sonra Blythe Dükü ile korunmasız seks yaptım.

Nefesim kısa ve düzensiz bir şekilde geliyor. Aman Tanrım.
Olamaz. Hayır, hayır, hayır.

Blythe Dükü'nün bebeğine hamile kalmış olabilirim.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, yüzümü başka yöne çeviriyorum. Kendime bakamıyorum. Bu olamaz. Başka bir açıklaması olmalı. Gıda zehirlenmesi. Virüs. Böcek. Sakinleşir sakinleşmez adet dönemim başlayacak. Öyle olmak zorunda.

Telefonum titriyor.

Heath: Günaydın güzelim.

Başka bir gün olsaydı, bu mesaj damarlarımdan heyecan dalgaları geçirdi. Beni görmezden gelmiyor. Dün gece beni duydu ve benimle konuşmak istediğini gösteriyor.

Ama şimdi?

Dehşet. Soğuk, kara bir korku.

Hızlıca bir "*günaydın*" yazıp telefonumu cebime koyuyorum, bol bir kapüşonlu sweatshirt giyip en büyük güneş gözlüğümü takıyorum. Arka merdivenlerden aşağı inip arabama biniyorum ve şehrin diğer ucundaki eczaneye gidiyorum. Tanınmak istemiyorum.

Dört adet hamilelik testi ve her iki sonucun da etkilerini atlatmak için yeterli miktarda çikolata alıyorum. Negatif çıkarsa... Dur biraz, pozitif çıkmasını mı *istiyorum*? Kafam çok karışık. Ağlamak, çığlık atmak, Heath'i aramak ve ayrıca bunu kimseye asla anlatmamak istiyorum.

Eve geldiğimde, Maggie beni göğsüme sıkıca tuttuğum bir çanta ile girerken görür. Kaşlarını çatır. "O ne? Bu sabah nereye gittin?"

"Hiçbir yere." Ona sırtımı dönüp merdivenleri hızla çıkarım.

Odama gidip banyoya girdiğimde, kız kardeşim büyük hava alçısıyla merdivenleri zorlukla çıkmaya çalışırken sesini duyarım. "Ada!"

Banyo kapısını bir parmak kadar aralıyorum ve kollarını kavuşturmuş orada durduğunu görüyorum. İç çekerek kapıyı daha fazla açıyorum.

Gözleri benden makyaj masasındaki hamilelik testlerine kayar ve dudaklarından bir çığlık çıkar. "Sen...?"

"Bilmiyorum. Henüz yapmadım."

"Hay sıçayım, Ada."

Dudaklarımı ısırarak kız kardeşime bakıyorum. Eğer benim düzgün ve terbiyeli ablam küfür ediyorsa, durum kötüdür. Kafamı teste doğru çeviriyorum ve o da başını sallayarak, test yapacağımı anladığını gösteriyor.

Testle birlikte gelen talimatları izlerim, sonra zamanlayıcıyı kurar ve banyo kapısını açarım.

Maggie, ellerini çenesinin altına dayayarak küvetin kenarına oturur. Zamanlayıcım çaldığında, gözleri benimkilere kayar.

Kafamı sallayarak, keskin bir nefes alıyorum. "Bakamıyorum. Sen yap."

Maggie ayağa kalkar, tüm ağırlığını sağlam bacağına vererek eğilir ve testi alır. Testi ters çevirir, gözleri büyür.

Olamaz, olamaz, olamaz.

Maggie kaşlarını kaldırır ve başını sallar. "Pozitif."

"Hayır."

Bir iç çekiyor.

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Bir tane daha alacağım. Yanlış pozitif sonuç. Öyle olmalı."

Kız kardeşim testi tezgahın üzerine koyar, başını sallar ve banyodan çıkar. Aynı şeyi tekrar yaparız, sonuç yine aynıdır. Sonra tekrar. Ve tekrar.

Pozitif, pozitif, pozitif.

Anlamadan duvara bakıyorum.

Hamileyim.

Maggie bana sarılana ve beni sıkıca tutana kadar ağlamaya başlamadım. Beni sakinleştirmeye çalışıyor, ben yıkılırken ileri geri sallanıyor.

Ama gözyaşlarımın ardında başka bir şey daha var. Her geçen saniye daha da güçlenen bir duygu. *Anne* olacağım. İçimde bir çocuk büyüyor ve ben ondan sorumluyum. Ben.

Korkumun ötesinde, paniğimin arkasında başka bir duygu var. Daha önce hiç hissetmediğim bir sevgi. Şimdiye kadar yaşadıklarımın daha derin. Elimi karnımın üzerinde gezdiriyorum, içimdeki minik fetüse şimdiden bağlandığımı hissediyorum.

Telefonum tekrar çalıyor ve ikimiz de Duke'un adının yanıp söndüğünü görüyoruz. Maggie bana bakıyor. "Ona söyleyecek misin?"

"Bilmiyorum," diye fısıldarım, sanki telefonun diğer ucunda beni duyacakmış gibi. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne hissettiğimi bilmiyorum. Sanırım... Sanırım bu durumdan mutluyum." Kız kardeşime bakarken gözlerim büyür. "Ama eğer o..."

Kız kardeşim kollarımı sıkarak başını sallar. "Acele etme Ada. Ona hemen söylemek zorunda değilsin. Seçeneklerini düşün. Her şeyi düşün."

Kalbim hızla atarken başımı sallıyorum, ama orada dururken bile bu duygu daha da güçleniyor. Aşk. Sadakat. Mutlak ve tam bir hayranlık. Orada

İçimde bir bebek büyüyor. Kahretsin. Aman Tanrım. Ben...
Yapamam...

Vay canına.

Uzun bir nefes alıp başımı salladım. "Cuma günü konsere gelecek. O zaman onunla konuşmam gerektiğini söyleyeceğim. Bu konuyu mesajla anlatmak istemiyorum."

Maggie başını salladı. "İyi fikir. Böylece ona nasıl söyleyeceğini ve ne yapmak istediğini düşünmek için birkaç günün olur."

"Ne yapmak istediğimi zaten biliyorum," dedim, omuzlarımı düzelterek. "Onu doğurmak istiyorum."

Maggie derin bir nefes aldı. Başını salladı. "Tamam."

Omuzlarının duruşundan, ona bir sorun daha yüklediğimi anlıyorum. Kont Gregory ile evlenmesi Kiera için zaten önemliydi. Şimdi ben evlenmemiş ve hamile olacağım, bu da Belcourt ailesine bir darbe daha vuracak. Onun evliliği her zamankinden daha önemli hale geldi.

Ama kardeşim bana sadece sarılır, gülümser ve ne olursa olsun benim için burada olduğunu söyler.

KONSERİM YAKLAŞTIKÇA, gerginliğim artıyor. Kontun akşam yemeğinden bu yana Heath'i ilk kez göreceğim. O da benim çalmamı izleyecek. Sonrasında, onu oturup gerçeği söylemeyi umuyorum.

Sahne arkasında beklerken midem düğüm düğüm oluyor. Ama gözlerimi kapatıp müziği düşünüyorum ve bu, kalbimin atışını yeterince yavaşlatıyor ki başım dik bir şekilde sahneye çıkabiliyorum. Parlak sahne ışıkları üzerime vururken, kalabalığın içindeki yüzleri tek tek göremiyorum ve bunun için minnettarım.

Piyano taburesine oturup derin bir nefes alıyorum ve çalmaya başlıyorum.

Kalabalık eriyip gidiyor. Gelecekle ilgili korkularım eriyip gidiyor. Dük, Kont ve ailemle ilgili düşüncelerim... hepsi yok oluyor.

Birkaç mutlu dakika boyunca huzur içindeyim. Bir saat boyunca çalışıyorum, haftalardır hissetmediğim kadar hafif ve mutluyum. Bir bakıma,

bu konser bana ve bebeğime aitmiş gibi hissediyorum. Bu sahnede birleşiyoruz. Benim küçük sırrım. Rahmimde byyen ocuğum.

En azından şimdilik kimse bilmiyor. Tartışma yok. Zorlu konuşmalar yok. Sadece sevgi ve mzık var.

Sonra konser biter, selam veririm ve sahneden inerim. Blythe Dükü'nn beni kuliste beklediğini görünce kalbim yerinden çıkar. Dudaklarım gülümser ve aramızdaki ilişkinin özel olduğunu anlarım.

Söylediği gibi geldi. Sınava girdiğimden beri ona mesafeli davrandığım halde. Onunla önemli bir konu hakkında konuşmak istediğimi söylediğim halde. Kız kardeşim Kont Gregory ile evlenecek olmasına rağmen.

Bu işe yarayabilir. Belki yüzümdeki ışıltıyı görür ve bu bebeğin özel olduğunu anlar. Kısa sürmüş olsa da aramızdaki bağın bir anlamı var.

Ona doğru bir adım atıyorum, ama annem yolumu kesiyor.

"Ada," diyor, elini koluma koyarak, "Seninle konuşmam gerek."

"Bir dakika anne," derim, çekilmeye çalışarak.

Heath bize bir adım yaklaşır, gözleri parıldııyor. O konseri çocuğumuz için aldığımı biliyor mu? İçimde tam anlamıyla iek açan duyguların şerefine aldım.

"Ada," diye annem sertçe seslendi.

Kaşlarını attım. "Her şey yolunda mı?"

"Kont Gregory burada," diye fısıldadı.

"Tamam." Omuz silkiyorum, ama o hala bırakmıyor. Annemin gözleri kararmış. Yutkunuyor ve omurgamdan bir ürperti geçiyor. "Ne oldu anne?" "Sen almayı bitirdiğinde Kont benimle konuştu," diyor. "Maggie ile evlenmek istemiyor."

Bir i çekiyorum. "Tanrıya şükür. Onu hiç sevmedim."

Kaşları atıldı. "Hayır, Ada..." Kolumu daha sıkı tuttu. Heath'e bir bakış attım, panik bilincimin sınırlarına doğru ilerliyordu. Annem nefesini çekti. "Ada, Kont Gregory seninle evlenmek istiyor."

Kulaklarım ınladı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Başım döndü.

"N-Ne?" Duvara tutunarak, gözlerimle Dk' arıyorum. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışırken, yüzünde dehşet ifadesiyle

Nefes alıp, başımı salladım. "Hayır."

"Ada," dedi annem. "Kiera'yı düşün."

"Hayır, biz... Krediler. Burslar. Biz... Ben..."

Derin bir nefes alıyorum. Sonra tekrar. Sonra tekrar. Hiperventilasyon yapıyorum. Yeterince hava alamıyorum. Konuşamıyorum. Dünya dönüyor. Neden görüşüm bulanık?

Kont ile evlenemem. Maggie'nin onunla evlenmesini istemiyorum, ama kesinlikle kendimin evlenmesini de istemiyorum. Gözlerimi tekrar açıyorum, Dük'e odaklanmaya çalışıyorum. Hala gölgelerin kenarında duruyor.

Sonra yüzü net bir şekilde odaklanıyor.

Derin, karanlık bir öfke.

Kızgın.

Kaşlarım çatılır ve ona uzanmaya çalışırım, ama başka bir el benim elime kayar.

"Sevgili Ada," Kont, Dük'ü görmemi engelleyerek, boğuk bir sesle konuşur. "Kaba davrandığım için beni affetmeni umuyorum. Başka kimseyi düşünemedim." Siyah, boncuk gibi gözleri beni baştan aşağı süzer ve bu acı verir. Fiziksel olarak. Zihinsel olarak.

Düşünemiyorum. Nefes alamıyorum. Elimi çekiyorum. "İzninizle."

Dük'ü bulmak için çılgınca aramaya başlarım, ama onun gittiğini zaten biliyorum.

ON SEKİZ HEATH

KONT GREGORY Ada ile evlenmek istiyor.

Bu bir saldırı. Bana yönelik. Biliyorum. Noel partisinde Ada'yı benimle birlikte gördü ve araya girip onu da benden almaya karar verdi. Tıpkı diğer her şeyi aldığı gibi.

Beni tuvaletten çıkarken gören kişi kulağına fısıldamış olmalı, şimdi de zehirli tentakülleri hayatıma geri dönüyor.

Midemi bulandırıyor.

Onunla konuşmam
lazım. Ama ne
diyeceğim?

Yüzündeki ıstırabı görebiliyordum ama ona tek kelime etmeden konser salonundan ayrıldım. Onunla evlenmek istemiyor ama bunun ailesi için ne anlama geldiğini biliyorum.

Kont, kıtadaki tüm büyük üniversitelerin dekanlarını tanıyor. Ailesine istikrar ve Ada'nın küçük kız kardeşine iyi bir eğitim sunabilir.

Ne sunabilirim? Neyim var?

Ofisimin kapısı çalınır ve ziyaretçi içeri davet ederim.

Kişisel uşağım Seville içeri girer. "Lady Belcourt geldi, Ekselansları. Resmi oturma odasında bekliyor."

Şaşkınlığımı taş gibi bir yüz ifadesiyle gizlerim. "Teşekkürler. Hemen geliyorum."

Seville selam verip ofisten çıkar ve kapıyı yavaşça kapatır.

Kapalı kapıya bakıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

Buraya gelmiş. Doğruca buraya gelmiş. Bu iyi bir şey, değil mi? Bu, benim için bir şeyler hissettiği anlamına mı geliyor? Kont'u reddetmek istediği anlamına mı geliyor?

Titrek bacaklarımla ayağa kalkıyorum. Derin bir nefes alıp kapıya bakıyorum, kendimi bir adım ileri atmaya zorluyorum.

Ya bana bunu nazikçe söylemek için gelmişse? Nişanlandığını kendi ağzından duymamı ve artık beni görmek istemediğini söylemek istiyorsa? Ya bu sonun başlangıcıysa?

Bu son olamaz. *Olamaz*. Kont'a karşı dava açmaya bu kadar yakinken, onun Kont ile evlenmesine izin veremem. Onu mahkemeye çıkarmak için neredeyse yeterli delilimiz var. Sadece bir üniversitenin daha belgelerini kraliyet müfettişlerine vermesi gerekiyor, o zaman Kont'u sonsuza kadar hapse atmak için yeterli delilimiz olacak. Hak ettiği yerde, hapiste çürüyecek.

Ama onunla evlenirse... bu onu da mahveder. Bütün ailesini utandırır.

Ona bunu yapabilir miyim?

Ada'nın söyleyeceklerine karşı kendimi hazırlayarak, ilk adımı atıyorum. Sonra bir adım daha. Kısa süre sonra resmi oturma odasının dışında durmuş, içeriye bakıyorum.

Tanrım, o çok güzel. Zayıf kış güneşi pencereden içeri giriyor ve siyah saçlarını parlatıyor. Cildi porselen gibi görünüyor, yumuşak yüz hatları pencereye dönük. Tek istediğim ellerimi beline koyup onu kendime çekmek, yüzümü bir kez daha saçlarına gömmek.

Konser salonundan kaçmamalıydım. Hâlâ sahnede bir tanrıça gibi görünmesini sağlayan siyah elbisesini giyiyor.

Boğazımı temizlediğimde, dönüyor. Yüzünde acı dolu bir ifade var ve midem düğümleniyor.

Buraya Kont'u reddettiğini söylemeye gelmedi. Buraya sonsuz aşkını itiraf etmeye gelmedi. Neden gelsin ki? Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyoruz.

Bana bunu yüz yüze söylemek için buraya geldi. Acı göğsümü kaplıyor, derimde derin izler bırakıyor. Dişlerimi sıkarak yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Lady Belcourt," diyorum sıkı sıkı kapalı dişlerimin arasından.

"Heath," diye iç geçirerek bana doğru bir adım atıyor. Duruyor, kaşları çatılıyor. Göğsü

ve beni izliyor. Yüz hatlarımı okuyor. Anlamaya çalışıyor.

"Kont'un teklifini duydum," uzun bir sessizlikten sonra söylüyorum.

Ada cevap vermez. Bana bakar, yüzünde binlerce duygu belirir.

Bu yüzden, yere çakılıp kalıyorum ve tanıdık acı hissinin damarlarımdan akmasına izin veriyorum. Dudaklarım aşağı doğru kıvrılıyor. "Bana bunu nazikçe söylemek için mi buradasın? Artık benimle görüşemeyeceğini söylemek için mi?"

"Hayır, ben..." Durur, nefesini çeker. Gözlerinde bir anlık acı belirir.

Omuz silkiyorum. "O iyi bir adam değil, Ada. Reddetmelisin."

Omuzları yuvarlanırken nefesi titiyor. "Heath, bu kız kardeşim için. Onu üniversiteye göndermeye gücümüz yetmiyor ve Kont, o..." "Aklına gelebilecek her büyük üniversitede bağlantıları var," diyorum. bitirir, acı bir şekilde kıkırdar. Aramızdaki mesafeyi aşip ona sarılmak istiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp ona benimle evlenmesini söylemek istiyorum.

Ama yapmıyorum.

Bunu yaparsam, ona ne sunabilirim ki? Kontun sahip olduğu bağlantılara sahip değilim. Kız kardeşine istediği üniversiteye giriş imkânı sunamam. Ailesinin toplumdaki konumunu yükseltemem. Aksine, benimle birlikte olması onu aşağı çekecektir.

Elbette Kont'un benim veremeyeceğim bir şeyi var. Elbette onunla nişanlanmak benim için hiç olamayacağım kadar çekici. Benden her şeyi aldı, Ada neden farklı olsun ki?

Kardeşim öldüğünde, hayatımın sonsuza dek değişeceğini biliyordum. Sadece bu acıyı tekrar yaşayacağımı beklemiyordum. Bu sefer, hiç sahip olmadığım birini kaybediyorum.

Gözlerimi ona çeviriyorum. "İstediğin bu mu?"

Ada'nın gözleri çılgılık atıyor. Dudakları açılıyor. Kafasını sallıyor, sonra derin bir nefes veriyor. "Hayır. Ama..." Siyah saçlı güzelliğim gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, kalbim sıkışıyor. Yüzeyinde çatlaklar oluşuyor ve göğsüme yayılan bir acı hissediyorum.

Bu, her şeyden daha çok acıtıyor. Ona olan hislerim sandığımdan daha güçlü, ama bunu itiraf etme şansı bulamadan benden koparılıyor.

Ama ne yapabilirim ki? Ailesinin ihtiyaçlarını karşılayamam. Orada dururken, Ada'ya olan duygularımın gerçek derinliğini fark edince, neredeyse glmek istiyorum.

Eğer Ada Kont ile evlenirse, soruşturmamı durdurmak zorunda kalacağım. Onu suçlayamam. Kardeşimin intikamını alamam. Ailemin adını temize ıkaramam. Kont Gregory'nin gerçekte ne kadar canavarca bir adam olduğunu dünyaya göstererek, aileme verdiğim son sözü tutamam.

Bunların hiçbirini yapamam, çünkü Kont'un peşine düşersem, ona zarar Ada.veririm.

Bu yüzden mi onunla evleniyor? Çünkü polisin ona bir dizi suçlamada bulunmak için ne kadar yakın olduğunu biliyor.

Polisin onu bir dizi suçtan yargılayabilecek kadar yaklaştığını bildiği için mi? Tanık kürsüsünde onun karşısında durup sevinçten kıkırdamak için can attığımı bildiği için mi?

şimdi yapamam. Zeki canavar. Benim aşamayacağım tek korumayı kullanıyor.

Ada.

Ona kısa bir baş sallama ile cevap verdim.

"Anlıyorum." "Heath..."

"Seni eve götürecek birine ihtiyaın var mı?"

Dudakları kapanır, gözlerinde okunamaz bir ifade belirir. Ada'nın boğazı sıkışır, sanki yutkunmakta zorlanıyormuş gibi. Başını sallar. "Gerek yok," diye cevaplar gergin bir sesle.

"Güzel. Tebrikler." Ona sırtımı dönüp dışarı çıkarken, kmş yüzüne son bir kez bakıyorum.

Her şeyi kaybettim.

Kardeşimi, ailemi, aile işimizi, soyadımızın onurunu. Elimde kalan tek şey büyük, boş bir kale ve sadık çalışanlar, ama bunları paylaşacak kimse yok. Bu salonları kahkahalarla dolduracak küçük dükler ve dşesler yok. Gelecek yok. Karım yok.

Aşk yok.

Kont benden her şeyi aldı ve şimdi de aşk konusunda sahip olduğum son umudumu da alıyor.

ON DOKUZ ADA

NEDEN BURAYA GELDİM? Ne bekliyordum ki? Blythe Dükü'nün diz çöküp benimle evlenmek için yalvarmasını mı? Ona bebekten bahsedip onun sevinçle dolmasını mı?

Ha.

Saçma.

Geniş kaleden çıkıp arabama doğru yürürken, kendimi tutmak için tüm gücümü ve gururumu kullanmam gerekiyor. Bir uşak kapıyı benim için açıyor, motor çalıştırılmış ve ısıtıcı rahat bir sıcaklığa ayarlanmış. Sürücü koltuğuna oturup uşağa başımı sallıyorum ve garajdan çıkıyorum.

Uzun araba yolunu geçip kapıdan çıkıyorum, sonra kenara çekip ağlamaya başlıyorum.

Dinlemedi bile. Konuşmama bile izin vermedi. Ona bebeği nasıl söyleyecektim? Dükün yüzü kapalıydı. Kapalı. Ulaşılmaz.

Kont'u istediğimi sandı. Teklifi çoktan kabul ettiğimi sandı.

Peki şimdi?

Oraya geri dönemem. Beni kullanılmış mendil gibi bir kenara attığına göre, ona bebekten bahsedemem.

Tek başımayım.

Oraya gidip ona bebekten bahsetsem bile, reddedilmeye dayanabilir miyim? Onun soğuk, düşmanca bakışlarına dayanabilir miyim?

Kont ile evlenmeyi düşündüğüm için beni küçümsediğine eminim, ama başka seçeneğim var mı? Başka bir uygun bekar bize evlenme teklif etmedikçe, Kont'un teklifini kabul etmek zorundayım.

Uygun bekarlar pek de bol değil.

Kalbim parçalanırken, bir hançer göğsüme saplanıyor. Buraya gelip Dük'ün beni kurtaracağını düşünmek benim saflığımdı. O beni, uysal ve müsait olduğum zamanlarda istiyordu. Sıkıcı partilerde onun dikkatini dağıtabileceğim zamanlarda. Onunla biraz eğlenmek için gizlice kaçabileceğim zamanlarda.

Ama şimdi, hayatımızın gerçekliği net bir şekilde ortaya çıktığında? Bana sırtını dönüp gidiyor.

Birbirimizi üç haftadır tanıyoruz. Bu nasıl gerçek bir şeye dönüşebilir ki? Nasıl iyi biteceğini düşünebilirim ki?

Aptal, salak kız.

Ağlıyorum, alnımı direksiyona dayamışım. Sonra bir mide bulantısı dalgası beni arabanın kapısını açıp yere kusmaya zorluyor. Ne güzel. Ne kadar asil bir davranış. Kuru bir kahkaha atıyorum, karanlık gökyüzüne bakıp üstüme düşmesini diliyorum.

Bir iç çekerek kendimi toparlayabiliyorum. Kapıyı kapatıyorum, gözlerimi elimin tersiyle siliyorum ve derin bir nefes alıp zihnimi boşaltıyorum. Sonra arabayı vitese takıyorum.

Eve vardığımda Maggie beni bekliyor. Beni sıkıca kucaklayarak gözyaşlarını gömleğime akıtıyor. Acımı dindirmek istediğini biliyorum, ama bunu yapamaz.

"Çok üzgünüm Ada. Keşke hala ben olsaydım."

Geri çekilip derin bir nefes alıyorum. "Kont'a bebekten bahsetmeliyim."

"Onu saklayacak mısınız?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

Dişlerimi sıkıyorum. "Evet." Gözlerim parlıyor, ona itiraz etmeye cesaret etmesini bekliyorum. Korkumu yutarken utanç tenimi yakıyor. Başımı sallıyorum. "Onu saklayacağım. Şu anda iyi hissettiren tek şey bu."

"Peki ya Dük?"

Derin bir nefes alıyorum, sesindeki soğukluğu hatırlayarak. Kafamı sallıyorum. "İlişkimiz sandığım gibi değildi."

Maggie yanağının içini ısırır, kaşları birbirine yaklaşır. Elini elime koyar, nazikçe sıkar. "Seninle gurur duyuyorum, Ada."

"Hamile kaldığın için mi?"

"Kendine sadık kaldığın için." Beni tekrar kucaklar, geri çekilip gözlerime bakar. "Kont'a bebekten bahsettiğinde, hamileliğin bir engel teşkil ederse onunla evlenmeye hala hazır olduğumu söyle."

"Senin için beni reddettiği halde mi? Maggie..."

"Ben yaparım," diyor kız kardeşim, bir kez başını sallayarak. Bana sıkıca sarılıyor, ama bunun benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmediğini düşünüyorum.

Başka bir adamın çocuğuna hamile olmama rağmen. Sözde müstakbel nişanlısı benim için onu terk etmesine rağmen. Sorumsuz, aptal ve saf davranmama rağmen, o hala yanımda. Yükü omuzlarına almaya hazır. Benim için, ailemiz için hayatını ve mutluluğunu feda etmeye hazır.

Onu hak etmiyorum.

ERTESİ GÜN Kendimi başka bir adamın oturma odasında buluyorum, farklı bir pencereden çok benzer bir manzaraya bakıyorum. Gece boyunca birkaç santim taze kar yağmış, parıldayan beyaz örtü öğle güneşinde neredeyse göz kamaştırıyor.

Arkamdan gelen bir sesle dönüp bakıyorum. Kont Gregory'ye hafifçe reverans yapıp başımı eğiyorum. Yüzümdeki ifade değişmiyor.

Blythe Dükü'nü ziyaret ettiğimden beri, duygularım sanki derinlerde bir yere kilitlemiş gibi hissediyorum. Kontun uzun burnunun üstünden bana bakan koyu renkli gözleri, ama bakışları beni rahatsız etmiyor. Ensemdeki tüylerim diken diken olmuyor, omurgamdan aşağıya doğru sürünen bir tiksinti hissetmiyorum.

Sadece... hiçbir şey. Boşum.

Tekrar dik durduğumda, Kont odanın yanındaki küçük bir bara işaret ediyor. "İçki?"

Kafamı sallıyorum, karnıma elimi koyma dürtüsüne direniyorum. O hamilelik testlerini yaptığımdan beri, içimde koruyucu bir içgüdü uyanmış gibi. Sürekli karnıma dokunuyorum, onu her şeyden koruyorum.

Ancak bugün, kendimi dik durmaya zorluyorum.

Kont Gregory kendine bir içki doldurur, büyük bir buz küpü kristal bardağa çarpar. Bardağı dudaklarına götürür ve kenarından bana bakar.

"Bugün seni görmeyi beklemiyordum," diyor, uzun bir kanepeyi işaret ederek. "Annen dün gece hasta olduğunu söyledi."

Kanepenin kenarına oturup başımı sallıyorum. "Evet. Aceleyle çıktığım için özür dilerim."

"Teklifime cevabını vermek için buradasın." "Evet."

Kont karşımda oturur, kanepeye yaslanır ve bacak bacak üstüne atar. Tamamen rahat görünüyor, kontrolün kendisinde olduğunu bilmenin verdiği rahatlıkla. Bana bir teklifte bulunarak beni onurlandırdı ve ben de minnettarlığımı göstermek için buradayım.

Bu değil mi? Zavallı aileme yardım ettiği için onun ayaklarını öpmeliyim.

Tek engel, karnımda büyüyen bebek.

Derin bir nefes alıp omurgamı düzeltiyorum. Ellerimi kucağımda birleştirip gözlerimi ona kaldırıyorum. "Devam etmeden önce sana söylemem gereken bir şey var."

Kontun vücudu tamamen gevşemiş durumda. Kaşını neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe hareket ettirmesi dışında hiç kıpırdamıyor.

Kan damarlarımdan hızla akıyor ve içimde korku yükseliyor. Ona söylemem gerektiğini biliyorum. Başka bir adamın çocuğunu taşıdığımı bilmeden onunla evlenemem.

Ama bu her şeyi mahvedebilir. Dük'ü zaten kaybettim, şimdi de ailemin geleceğini mahvedeceğim.

Bu düşünceleri içime gömerek derin bir nefes alıyorum. "Hamileyim."

Kont, şaşkınlığını tam olarak gizleyemeyerek sertleşir. Bacaklarını açar, ayağı yere vurur. Öne eğilir, ağzını açar, sonra duraksar. Kehribar rengi içkisini dudaklarına götürür ve derin bir yudum alır.

Sessizlik uzar. Gözlerimi kaçırırım.

Yanaklarım kızarır ve utancımı bir kenara itmeye çalışırım. Utanmamalıyım. Yirmi birinci yüzyıldaız ve ben yetişkin bir kadını. İnsanlar her zaman hamile kalır. Ailemin durumu farklı olsaydı, sadece sevinç duyardım. Bundan eminim.

Count Gregory beni beni eğil eğiliyor. Onun yüzü ifadesiz. Dudaklarının kıvrılma şekli bana onun kızgın olduğunu düşündürüyor, ama bunu iyi saklıyor. Gözleri kararır, vücudumun uzunluğu boyunca aşağıya doğru iner. Sonunda, konuşmaya konuşmaya "Kim..." Bir keskin nefes nefes Nefes.

Anlayış yüzüne yayılır. Sonra acımasız, zafer dolu bir gülümseme. "Blythe."

Yutkunuyorum. "Babası önemli değil," diyorum, yıllarca süren eğitimimin tümünü kullanarak yüzümü ifadesiz ve sesimi güçlü tutmaya çalışıyorum. "Sadece bu konuyu daha ileriye götürmeden önce size söylemek istedim. Maggie hala..."

"Maggie'yi istemiyorum," diyor Kont, elini sallayarak.

Kaşlarımı çatıyorum.

Gülümsemesi genişler. Kont çenesini bana doğru eğerek, alçak bir kahkaha atar. Gözleri parlar ve midemde bir korku hissi oluşur. Kont kristal bardağını yan masaya koyar ve kalın beyaz peçeteyle ellerini siler. Başını sallar. "Çocuğu kendi çocuğum gibi büyüteceğim. Soruları önlemek için yakında evlenebiliriz. Noel arifesi? Noel düğünlerini hep sevmişimdir."

"Ben..." Ne söyleyeceğimi bile bilmeden durdum.

Noel Arifesi'ne sadece birkaç gün kaldı. *Birkaç gün* içinde benimle evlenmek istiyor.

Masken düşer ve kaşlarımı çatarım. "Hâlâ beni istiyor musun?"

"Sevgili Ada," diye mırıldanarak ayağa kalkıp elimi tuttu. "Seni gördüğüm anda senden hoşlandım."

Elim onun eline dokunduğunda, mide bulantısı başımı döndürdü. Beklediğim bu değildi. Kızacağını sanmıştım. Belki de Maggie'yi seçeceğini düşünmüştüm. Utanç duyacağımı, nazik toplumdan dışlanacağımı düşünmüştüm.

Ama Kont... hala benimle evlenmek mi istiyor? Bu çocuğu kabul edecek mi? Bu hasta bir oyun değil mi?

Kafam karışık, vücudum donuyor ve Kont'un kollarını belime dolmasına izin veriyorum. Yanağıma soğuk bir öpücük konduruyor, sonra eliyle çenemi tutuyor. Ben irkiliyorum. Yüzümü o kadar sıkı tutuyor ki iz bırakacak, diğer eli de sırtıma dolanmış.

Dudakları benimkilere doğru eğildiğinde, dudaklarımı sıkıca kapatıp onu itmeye çalışıyorum. Dudaklarını benimkilere bastırıyor, naftalin kokusu

içimde kusma hissi uyandırıyor. Dudakları soğuk ve sert. Mücadele ediyorum, inilti çıkarıyorum.

Kont beni bırakır ve güler. *Güler*. Bana güler. Mücadeleme güler. İçinde bulunduğum zor duruma güler. Tamamen ve tamamen güçsüzlüğüme güler. "Hazırlıkları yapacağım. Noel arifesinde evleneceğiz." Bana acımasız bir bakış atar. "Bu, itibarının kalıntıları kurtaracaktır."

Ve bununla birlikte Kont Gregory arkasını dönüp çıkar ve benim dünyam paramparça olur.

YİRMİ ADA

BEYAZ GELİNLİK. Duvak. Makyaj. Saç.

Gelin gibi
görünüyorum.
Kendimi pislik gibi
hissediyorum.

Kiera, elbisenin eteğini düzeltirken, yerden bana gülümseyerek bakıyor. "Çok güzelsin Ada. Evleneceğine inanamıyorum. Daha bir ay önce Noel balosuna gidiyordun!"

Dantelli elbisenin üzerine ellerimi gezdirip, dişlerimin arasından nefes alıyorum. "Biliyorum. Ben de inanamıyorum."

"Hem de Noel arifesinde! Romantik olurdu eğer..." Dudaklarını ısırarak sözünü keser. "Yani, romantik."

Gülmeden güldüm. "Başka biriyle evlenseydim romantik olurdu demek istiyorsun, değil mi?"

Ayağa kalkar, ağırlığını bir ayağından diğerine aktarır. "Ben öyle demedim."

"Sorun değil." Kollarımı açarak küçük kız kardeşime sarılırım. Arkamızdaki kapı açılır ve Maggie içeri girer. Beni görünce yutkunur ve dudaklarını zayıf bir gülümsemeye zorlar. Kollarını ikimizin etrafına dolayarak, kız kardeşlerimle sessizce sarılırız.

Farcliff Kalesi'ndeki Noel balosundan sadece bir ay sonra kendimi burada bulacağımı hiç düşünmemiştim. Oraya hiç gitmemeliydim. Hamile kalmazdım, nişanlanmazdım ve hayatımın sona erdiğini hissetmezdim.

Ama işte buradayım.

Başka seçeneğim var mı? Kontla evlenmezsem, sadece kendimi rezil etmekle kalmayacak, tüm ailemin de aynı kaderi paylaşmasını sağlayacağım. Kiera'nın yüksek öğrenimini durdurmuş ve aileme istikrar sağlayamamış olacağım.

Bunu yapmak zorundayım.

Ama aynada kendime bakarken, hala düz olan karnıma gözlerimi indirdiğimde, kalbim sıkışıyor. Blythe'in çocuğunu taşıyorum

Blythe'in çocuğunu taşıyorum, ama o bunu asla bilmeyecek. Beni Kont'un çocuğunu doğururken görecek. Belki de beni Kont Gregory ile yatakta hayal edecek ve birlikte yarattığımız anıları kirletmiş olacağım.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kont Gregory'nin bana dokunduğu düşüncesi -orası bir yana- midemi bulandırıyor.

Ama yapmam gereken bu. Ailemin ihtiyacı bu. Çocuğumun hak ettiği şey bu: toplumun onaylamayan fısıltıları olmadan, istikrarlı bir yetiştirilme. Utanç olmadan.

Kapının alınması, ana salona inme zamanının geldiğini işaret ediyor. Kont Gregory'nin malikanesinde, doğu kanadındaki bir odadayız.

Kapıya dönüp Maggie'ye başımı sallıyorum. O kapıyı açıyor ve diğer tarafta duran uşakla selamlaşıyor. Kız kardeşlerimle son bir kez bakışıyoruz, sonra yürümeye başlıyoruz. Gregory Kalesi'nin gölgeli koridorlarında yavaş ve hüzünlü bir yürüyüş.

Yeni evim.

Burası, Dük'ün malikanesinin sıcaklığı ve hafifliğinden yoksun. Aile fotoğrafları ve rahatlık yok. Sevgi yok. Soğuk ve cansız. Korku göğsümü sıkıştırıyor, duygularım kaburgalarımı o kadar sıkı sıkıştırıyor ki nefes alamıyorum.

Adımlarımız sessizlikte yankılanıyor, ta ki bir köşeyi dönüp klasik düğün marşının hafif müziğini duyana kadar. Her nota tabutuma bir çivi daha akıyor ve gözyaşlarımı geri çekiyor.

Bunu yapmam gerek. Bunu yapmam gerek. Bunu yapmam gerek. Ailem için. Kız kardeşlerim için. Anne babam için. Çocuğum için.

Bunu yapmam gerek.

Bu, her adımda tekrarladığım bir mantra. Ama kiliseye yaklaştıkça midem düğümleniyor. Her içgüdüme bana kaçmamı söylüyor. Kiliseye açılan kemerli kapı, beni yutmak için bekleyen geniş bir ağız gibi açılıyor.

Titriyorum.

Annem başını sallayarak şapelden çıkar. İşte bu kadar. Birkaç dakika sonra evli bir kadın olacağım. Onurum kurtulacak ve ailemin geleceği güvence altına alınacak.

Öyleyse neden bu kadar kötü hissediyorum?

Şapelin dışında durup kız kardeşlerimin önümden geçmelerine izin veriyorum. Kumaşların hışırtısını duyuyorum, sanki küçük bir kalabalık onların girişini izlemek için dönmüş gibi. Gözlerimi kapatıp duygularımı bastırıyorum. Sıra bende.

Bir adım ileri, eşiği geçiyorum. Bir adım daha, koridorda. Üçüncü adımda Kont görünüyor.

İnce dudakları kötü bir gülümsemeye kıvrılmış, dar, koyu renkli gözleri vücudumun her yerini süpürüyor. Yüzünde kirli, sahiplenici bir ifade var. Ve gözlerinde parıldayan başka bir şey.

Zafer. Sanki bir ödül kazanmış gibi. Midem bulanıyor.

Bir adım daha atıyorum, alt dudağım titriyor. Bunu saklamam gerektiğini biliyorum. Mutluymuş gibi davranmam gerektiğini biliyorum, ama neden? Ailem bunu istemediğimi biliyor. Diğer konuklar sadece Kont'un birkaç tanığı ve birkaç çalışanı. Ağlasam kimin umurunda?

Kont'un gülümsemesi genişliyor, yüzünde karanlık bir ifade beliriyor. Benim acı çekmemden *hoşlanıyor*.

Sonra gülümsemesi donar. Dudaklarının kenarları bir milim aşağı iner ve arkamda bağırışlar duyarım. Dört kişilik yaylı orkestra tereddüt eder, birkaç uyumsuz nota çalar ve sonra durur.

Durup arkama bakıyorum.

Gözlerim büyüdü, sonunda bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü.

Bir düzine üniformalı polis memuru koridorda koşuyor, arkalarından takım elbiseli iki adam ve...

Aman Tanrım. Dük. O burada. O *burada*.

Donup kalıyorum, polis memurlarının yanımdan geçip gitmesine izin veriyorum, ardından üniformalarında kraliyet arması olan adamlar geliyor. Saraydan mı? Kirli, karla kaplı botları elbisenin eteğine basıyor ama umurumda değil. Kalbim deli gibi atıyor, onların sunaka doğru yürüdüklerini izliyorum.

Arkadan gelen, kahverengi takım elbise ve büyük boy trençkot giyen adamlardan biri kelepçe çıkarır. "Chester Gregory, dolandırıcılık suçundan tutuklusun." Ben şaşkın bir şekilde orada dururken, o uzun bir haklar konuşması yapar.

Kont'un gözleri beni geçip Dük'ün yüzüne sabitlenir. Kelepçeler bileklerine takıldığında, trans hali sonunda bozulur

ve boğazından bir kükreme çıkar. Kont Gregory'nin yüzü buruşur, dişlerini etrafındaki herkese geçirir ve küçük seyirci arasında bir dalgalanma olur.

Titreyerek, kelepçeli hayvandan uzaklaşıyorum.

Sonra, soğuk bir günde sıcak bir battaniye gibi, bir kol belimi sarar. Dük beni geriye ve yana çeker, böylece polis memurları çırpınan Kont Gregory'yi geçirebilirler. Kont bizim yönümüze tükürürken, Heath'in kolu belimde kalır ve sesini koridorda kaybolana kadar küfürler savurur.

Nefesim sık. Başım dönüyor. Peçemi tırmalayıp saçımdan çıkarıp yana atıyorum, ciğerlerimi doldurmak için yeterince oksijen almaya çalışıyorum.

O gidiyor. Onunla evlenmeyeceğim. Nasıl... Neden...

Gözlerimi kocaman açarak Blythe Dükü'ne dönüyorum. Sakalları bir haftadır tıraş olmamış gibi uzamış. İçgüdüsel olarak parmaklarımı sert sakallarına geçiriyorum ve Dük'ten memnuniyet dolu yumuşak bir inilti duyuyorum.

"Ne..." Derin bir nefes alıyorum. "Neden buradasın? Neler oluyor?"

"Kont Gregory sevinçten kıkırdamaya çalıştı," diyor, elini omzuma koyarak.

mide. "Dün gece beni aradı ve bebekten bahsetti. İtibarını korumak için onunla evlenmeyi kabul ettiğini söyledi." Heath'in eli vücudumu okşayarak yüzümü kavradı, sıcak, güçlü ve güven vericiydi. "Ada, çok üzgünüm. Ziyaretin mantıklıydı. Konuşmana izin vermediğim için özür dilerim. Seni dinlemeliydim. Düşündüm ki..." Kaşları çatıldı. "Onu seçtiğini düşündüm. Benim asla sağlayamayacağım şeyleri sağlayabileceğini düşündüm. Kont ile evlenirsen geleceğin daha iyi olacağını düşündüm."

Kafamı sallıyorum. "Hayır." Tek söyleyebildiğim bu. Sesim kısılmış.

"Yıllardır onu alt etmek için çalışıyorum," diyor Heath, kaşlarını kaldırarak. Gözlerini kapatıyor ve uzun bir nefes veriyor. "Kardeşimi öldüren deneysel bir ilacın araştırmasına fon sağladı. Bağımlılığı tedavi eden mucizevi bir ilaç olması gerekiyordu. Bize erken klinik denemelerin başarılı olduğunu söylediler. Güvenli olduğunu söylediler." Heath alaycı bir şekilde gülüyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Kardeşimin kalbi ilk dozdan sonra durdu."

"Heath," diye fısıldıyorum. "Hiç bilmiyordum."

"Kimse bilmiyordu. Olay örtbas edildi ve ben bunu asla kanıtlayamadım. Sadece bir başka ölü keş, anlarsın ya? Ama onun yaptığını biliyordum. Kıtadaki neredeyse tüm ilaç şirketlerinin en büyük yatırımcısıdır."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Bu sadece hayırseverlik ve tıbbi araştırma değil."

Heath başını sallar. "Bu yüzden araştırma kurumları ve üniversitelerle çok iyi bağlantıları var." Dudakları büzülür. "Kardeşimi öldürdü. Birkaç ay sonra annemle babam da öldü. Utanç ve kederle baş edemediler, sanırım bu onları mahvetti. Benden her şeyi aldı ve ben bunu kanıtlayamadım bile." Dük'ün gözleri sertleşir. "Onu asla affetmeyeceğim. Yaptıklarını kanıtlayamadım, ama yeterince derin araştırırsam bir şeyler bulacağımı biliyordum. Ve buldum. Büyük çaplı dolandırıcılık ve zimmete para geçirme. İlgili olduğu neredeyse tüm kurum ve şirketlerden para çalışıyordu."

Kalbim çarpıyor. O adamla evlenmeme birkaç dakika kalmıştı. Ailem için doğru olanı yaptığımı sanıyordum, ama onunla nasıl bir geleceğim olacaktı ki?

Parmaklarımla Dük'ün omuzlarına dokunarak başımı sallıyorum. Ona dokunmak çok güzel. Onunla burada olmak. Haftalar sonra ilk kez kendimi güvende hissetmek. Ve bana bakışları, belki de umut olduğunu düşündürüyor. Benim için. *Bizim için*. "Neden bana bunu daha önce söylemedin? Seni görmeye geldiğimde neden açıklamadın?"

Başparmağı yanağımı okşayarak, akan bir gözyaşını sildi. "Çünkü sana, onunla evlenirsen ailenin ve geleceğinin daha güvende olacağını söyledim. Soruşturmayı bırakıp onu serbest bıraktırdım."

"Heath... bunu mu yapardın? Nasıl olur da benim için öyle bir adamla birlikte olmanın daha iyi olacağını düşünebilirsin?"

Gözlerini kapatıp uzun bir nefes verdi. "Sana ne sunabilirdim ki? Kiera'nın üniversite başvurularına nasıl yardım edebilirdim? Soruşturmayı bıraktım ve kardeşimin intikamını asla alamayacağımı kabullendim." Dük başını bana yaslayıp gözlerini kapattı. "Üzgünüm, Ada. Seni gitmene izin vermemeliydim. Kollarımı sana dolamalı

ve o anda benimle evlenmen için yalvarmalıydım. Sana olan hislerimi söylemeliydim."

"Nasıl yani?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

Geri çekilir ve yüzümü avuçlarımla kavrar. Yeşil, canlı ve duygu dolu gözleri benim için parlar. "Sanki hala hayatta olmamın sebebi sensin gibi. Sanki başıma gelen tek iyi şey sensin gibi."

"Beni tanımıyorsun bile," diye fısıldadım, bunun bir yalan olduğunu bilerek. Onu odanın diğer ucunda gördüğüm andan itibaren birbirimizi anladık. Aramızdaki bağ fizikselden daha fazlası. Derin, gerçek ve sonsuz.

"Bu evlilikten daha iyisini hak ettiğini biliyorum. Benim çocuğumu taşıdığını biliyorum. Benim adım dışında başka bir erkeğin adını alırsan, kendimle asla yaşayamayacağımı biliyorum."

"Ya kendi soyadımı korumak istersem?" diye fısıldadım, dudaklarım gülümsemeye başladı.

"Tamam," diyor Heath, sırtarak. "Sadece benim olduğun sürece."

Ve bununla birlikte, Heath dudaklarını benim dudaklarıma bastırır. Beni ailemin önünde öper. Rahip ve Gregory ailesinin skandalla sarsılmış çalışanlarının önünde. Tüm dünyanın önünde.

Kollarımı boynuna doluyorum ve kalbimin şarkı söylemesine izin veriyorum.

İşte bu. Olmak istediğim yer burası. Dünya'nın doğru hissettirdiği yer burası.

Dük'ün kollarında. Onun yanında. Başka kimseye değil, sadece ona.

EPILOG

HEATH

ADA beni Belcourt Malikanesi'ne davet ediyor, ailesi de bu daveti nezaketle tekrarlıyor. Vardığımızda, hafif bir kar yağışı başlıyor.

Ada arabamın yolcu koltuğundan bana bakıyor ve elini uzatıp bacağıma dokunuyor. "Bu yıl Noel'de beklediğim şey bu değildi."

Gülümsüyorum. "Ben de."

Arabayı park ettim ve ailesinin geri kalanının içeri girmesini izlerken bir an durdum. Ada utangaçça gülümsedi. Ve ben dayanamadım. Onu öpmek zorundaydım. Parmaklarımı siyah buklelerine doladım ve dudaklarını dudaklarımla kapattım. Tadı cennet, umut ve dünyadaki tüm güzellikler gibiydi.

Tam orada, arabada, düşününü bozduktan ve polisi Kont'un evine götürdükten sonra, onu asla bırakmayacağıma yemin ettim.

Birbirimizi pek tanımıyor olmamız önemli değil. Gizli öpücükler ve çalıntı tutkularla bir ilişkiye başlamış olmamız da önemli değil.

Yıllardır hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Kardeşim ve ailem yukarıdan bana gülümsüyor, yıllar önce bana açılan yaraları iyileştirmemi izliyorlarmış gibi hissediyorum. Ada, iyileştirici bir merhem gibi. Yumuşak dudakları ve öpüşmemiz sırasında çıkan inlemeleriyle beni sıkıca sarıyor ve yaralarımı dikeyiyor.

Ayrıldığımızda, Ada sol elindeki Kont'un nişan yüzüğünü izliyor. Sade altın yüzüğü parmağından çıkarıp başını sallıyor. "O şeyi takmak başından beri yanlış geliyordu."

"Beni ziyarete geldiğin gün sana bir tane vermeliydim," diyorum, sesim kısık ve boğuk. "Annemin piyanosunu çaldığın gün. Dizlerimin üzerine çöküp benimle evlenmen için yalvarmalıydim."

Göğsümü okşayarak, annemin eski yüzüğünü içeren küçük siyah kadife kutuyu buluyorum. Ölmeden önce, onu birine vermem için bana söz verdimişti. Hayatımın geri kalanını acı ve öfkenin gölgelemesine izin vermememi söylemişti. Aşık olmamı ve delicesine aşık olmamı söylemişti.

İlk kez, o yemini yerine getirdiğimi hissediyorum.

Kutuyu çıkarıp açtım ve gözlerimi Ada'ya çevirdim. "Seni benden uzaklaştırdığım için aptal olduğumu biliyorum. Seni görmezden geldiğimi ve araştırmamın gerçeklerini senden sakladığımı biliyorum. Beni reddetmeye hakkın olduğunu biliyorum, ama yalvarmaktan korkmuyorum. Ada Belcourt, seninle tanışmak yıldırım çarpması gibiydi. Tüm dünyamı aydınlattın ve senin olmadan hayatın ne kadar karanlık olduğunu ancak son dört hafta içinde fark ettim."

Parlayan taşta bakarken gözlerini bana çeviriyor. "Bu gece böyle geçeceğini hiç beklemiyordum."

Araç, bizi meraklı gözlerden koruyan ince bir kar tabakasıyla kaplıdır. Burası sıcak ve güvenli, sanki dünyada yalnızız gibi. Yutkunurum ve yüzüğü kadife kutusundan çıkarırım.

"Benimle evlen, Ada." Elim titriyor. Nefesim kesik. Gözlerim nemli.

Ada, sahip olduğum her şeyi avucunda tutuyor. Onda kalbim, geleceğim, çocuğum var. Beni reddederse, bir daha asla toparlanamayacağımı biliyorum.

Ada derin bir nefes alarak başını sallıyor. "Tamam."

Yanaklarım ağrıyacak kadar gülümserim. Göğsüm sanki parçalanmış gibi hissediyorum. *Tamam* demek evet demek. *Tamam* demek, onun şimdi ve sonsuza kadar benim olduğu demek.

Yüzüğü parmağına takarken, o hıçkırarak güler ve başını sallıyor. "Uyuyor."

"Öyle olması gerekiyordu." Gelecekteki gelinime gülümserken gözlerim yaşlarla parlıyor. Birbirimizi bulmak kaderimizde vardı. Onu ilk gördüğüm andan itibaren, o benim karım olacaktı.

Elini yanağıma kaydırarak Ada içini çeker. "Mutlu Noeller, Ekselansları." Unvanıma gülümser. "Heath," diye düzeltir.

"Mutlu Noeller," diye cevap veriyorum, onun dokunuşuna yaslanarak. Sözler boğazımda düğümleniyor, ama ona söylemek istiyorum. Ona söylemem gerek. Malikanemde, bakışlardan, fısıltılardan ve

duygulardan. Hayatımı korku içinde, sadece intikam almaya odaklanarak yaşamaktan bıktım.

Ada bana hayatın başka bir yönünü gösterdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, avucumu onun uyluğuna koyarak. "Seni görene kadar ilk görüşte aşka inanmazdım. Ve Farcliff Kalesi'nde piyano çaldığını duyduğumda, hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını anladım. Göğsüme uzandın ve kalbimi onu hapseden dikenlerden kurtardın. İçimde, mümkün olduğunu bilmediğim duyguları uyandırdın." Derin bir nefes alıp, gözlerimi kapatıyorum, parmakları yanağımı okşarken. "Ve benim çocuğumu taşıyorsun. Ben..." Duruyorum, gözlerimi zorla açıyorum. "Asla bir varisim olmayacağını düşünmüştüm. Ailemin benimle birlikte öleceğini düşünmüştüm. Ama..."

Sesim yavaşça kaybolur ve elim uyluklarından karnına doğru kayar.

Bir eliyle hala yüzümü okşayan Ada, avucunu karnımdaki elimin üzerine koyar ve parmaklarımı parmaklarıyla birbirine dolayarak. "Bebeği istiyor musun?" diye fısıldar, yüzünde umut ışıkları parlar.

"İstemek mi?" diye gülüyorum. "Ada, ben onu çaresizce istiyorum. Seni çaresizce istiyorum. Beni duydun mu? Seni seviyorum. Tamamen. Seni asla bırakmak istemiyorum. Bir daha benden uzaklaşmanı görmek istemiyorum."

"Teknik olarak, sen benden uzaklaştın." Gülümser, elimi sıkar. Sonra dudağını ısırır, gözlerinden iki damla yaş siler. "Sanırım ben de seni seviyor olabilirim."

Hikayemiz karmaşık. Tersine dönmüş. Hızlı ve karışık ve hiç de beklediğim gibi değil. Ama Ada'nın gözlerinde, sözleri tereddütlü olsa da gerçeği görüyorum.

O beni seviyor. Beni *seviyor*. Çocuğumun annesi, gelecekteki eşim, beni kendi geçmişimin acılarından kurtaran kadın... O beni seviyor. Beni! Bunu nasıl hak ettim? Nasıl oldu da sadece bir eş değil, bir çocuk da kazandım?

Ada eğilip dudaklarıma bir öpücük kondururken gülümsüyor. "Hadi," diyor. "Noel arifesinde hediyeleri benim evimde açarız. Eminim annem senin için de bir şeyler hazırlamıştır."

"Sen bu yılki hediyeysin," diyorum, dudaklarımın üzerine bir gülümseme yayarak. Kalbim hızla atıyor, bana hayatta olduğumu hatırlatıyor. Ada ile bir geleceğim olduğunu

Ada ile bir geleceğim olduğunu. Bir çocuğumun yolda olduğunu ve bebeğime bakmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı. *Bizim* bebeğimize.

Noel'i Belcourt'larla geçiriyorum, bir hafta sonra Ada ile evleniyorum. Her günümüzü birlikte geçiriyoruz, karla kaplı tarlalarda yürüyüş yapıyoruz ve soğuk havada daha da mavi görünen berrak mavi gökyüzünü hayranlıkla seyrediyoruz. Onu sık sık öpüyorum, günde defalarca onu sevdiğimi söylüyorum. Nasıl sevmem ki? Hiç böyle hissedeceğimi düşünmemiştim. Hiç böyle bir şeye sahip olacağımı düşünmemiştim.

Bir eş. Bir aile.

Mutluluk.

Artık Blythe Malikanesi'nde tıklıp kalmıyorum. Ada'nın düzenlediği her konsere gidiyorum. Tiyatroya ve baleye gidiyoruz. Sinemaya gidiyoruz. Magazin dergilerinin vazgeçilmezleri haline geldik, bu da Ada'yı güldürüyor.

"Artık kraliyet ailesiyle olan ilişkiyi açıklamalarına gerek yok." Gazeteyi işaret ederek kıkırdıyor. Soğuk havadan pembeye dönen yanakları ve parıldayan gözleriyle çok sevimli görünüyor. Burnunun ucunu öpüyorum.

Çocuğumuz onun içinde büyüdükçe, ona olan sevgim de büyüyor. Bunun geçici bir çekim olduğunu düşünseydim, her gün yanıldığımı anlardım. Ne zaman karımın kolu göğsümün üzerinde uyandığımda, ya da yumuşak dudaklarını öpüp avucumun altında şişkin karnını hissettiğimde, bunun gerçek olduğunu anlıyorum. Derin. Sonsuz.

Oğlumuz, o kader Noel balosundan tam kırk hafta sonra, Eylül ayının ilk haftasında, özellikle sıcak bir sonbahar gününde doğdu. Ada çok güzel ve güçlüydü ve ona yeniden aşık oldum. Geçtiğimiz dokuz ay bana yaşamak ne demek olduğunu gösterdi.

Ona kardeşimden esinlenerek Paul adını verdik. O mükemmel bir çocuk.

Kont Gregory aleyhindeki dava güçlüydü ve o, çok sayıda dolandırıcılık ve zimmete para geçirme suçundan altmış yıl hapis cezasına çarptırıldı. Suçları o kadar ağırdı ki, yargıç onu bir örnek olarak gösterdi

örnek olarak kullanıyor ve ceza duruşmasında sert bir konuşma yapıyor. Bu olay, tüm dünyada yankı uyandırıyor ve her büyük gazetenin manşetinde onun alaycı yüzü yer alıyor.

Doğrusu, Gregory'nin mahkumiyeti, onunla birlikte zararlı ilaçlar geliştiren ilaç şirketleri ve araştırma kurumları üzerinde pek bir etkisi yok, ama ben onun cezasının yeterince iyi bir başlangıç olduğuna karar verdim. Güvenli olmayan ilaçlarla mücadele benim savaşım olacak ve Ada yanımda olduğu sürece bu savaşı seve seve sürdüreceğim.

Sonuçta, Gregory olmasaydı, korkularımı yenip aşkı kovalamaya cesaret edemeyebilirdim. Ada'yı kovalamaya. Onu parmaklarımın arasından kaçıtır, kendi malikanemde saklanıp dünyayı lanetlerdim.

SONRAKİ NOELİMİZİ Belcourt Malikanesi'nde geçiriyoruz. Kiera, Farcliff Üniversitesi'ne girip tıp okuyor. Maggie'nin ayağı iyileşiyor ve dans etmeye devam ediyor. Aileleri beni kucak açarak kabul ediyor ve sonunda yeniden bir ailem olduğumu hissediyorum.

Kucağında dört aylık bebeğiyle Ada, Belcourt'un oturma odasındaki büyük Noel ağacının yanında oturuyor ve bir tanrıça gibi görünüyor. Küçük bir zarf alıyor ve gülümseyerek bana uzatıyor. "Mutlu Noeller, aşkım."

Başımı eğip ona merakla bakıyorum.

Gülümser ve bir kolunda bebek Paul'ü sallarken zarfı açmam için başını sallar. Şu anda onun çok seksi olduğunu düşünmem yanlış mı?

Gözlerimi karımdan ayırarak zarfı açtım ve içindeki faturayı çıkardım. Kaşlarımı çatarak okudum ve üzerinde ailemin piyano imalatı şirketinin antetli kağıdının olduğunu fark ettim. "Bu ne?"

"Araştırma yaptım," diyor Ada gülümseyerek. "Ailen için çalışan tüm ustalar Blythe piyanoları yapmayı özlemişler. Hepsi geri dönmeyi kabul etti ve içlerinden biri yeni bir enstrüman isteyen eski bir müşteriyi bile tanıyordu." Faturaya başını sallıyor. "Bu, ikinci nesil Blythe piyanolarının ilk siparişi."

Boğazım düğümleniyor. Gözlerim bulanıklaşıyor. Ada'yı bile net göremiyorum artık, sadece kollarında çocuğumuzu sallayan belirsiz bir silüeti var. "Sen..."

Bu gerçek mi? Geri d6nmek mi istiyorlar?"

"Herkes haberleri okudu, Heath," diyor yumuşak bir sesle, yanıma oturarak. "Hepsi senin yanında olmak istedi. İçine saygı duyduğunu biliyorlar ve onu kapatmanın tek nedeninin Gregory'ye karşı soruşturmayı srdrmek olduğunu biliyorlar. Ama artık bu bitti." Omzunu omzuma hafifçe dayıyor. "Devam edebiliriz. Birlikte."

G6zlerimi avuç ilerimle silerek başımı salladım. "Ada..." Duygularım boğazımı dğmlyordu. G6rşm netleştiğinde, bana glmsediğini g6rdm ve kalbim kt kt atmaya başladı.

"Seni seviyorum," derim ve onu 6perim. "ok seviyorum."

"Tamam, tamam!" Kiera odanın diğer ucundan bağırır. "Bir oda tutun ya da başka birine Noel hediyesi verin. 6pşme seansını izlemek istemiyorum."

Kıkırdayarak Ada uzaklaşır. Kolumu omuzlarına atar, derin bir nefes veririm. Bu odada, Ada, oğlumuz ve yeni ailemle birlikte, ihtiyaım olan her şeye sahip olduğumu biliyorum.

Ada başını omzuma yaslar ve ben onun şakağına 6pck kondururum. Aşkım. Ada'm. Sonsuza kadar.

KÖTÜ PRENS

KRALLIKTA BEKLENMEDİK: KİTAP 1

BİR ELLE

Ev arkadaşımın yatak yaylarının ritmik gıcirtısı, duvarın ötesinden gelen ilk inilti sesiyle birlikte daha da yükselir. Kulak tıkaçlarımı daha derine sokarım, sesleri engellemeye yardımcı olmalarını umarak - ama bunun işe yaramayacağını zaten biliyorum. Dahlia'nın yatak başlığı ortak duvarımıza vurur. Başlangıçta hafifçe, yatak odalarımızı ayıran ince duvarı zar zor sıyrır.

Sonra ses gittikçe yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor...

...duvar gerçekten *titremeye başlayana* kadar.

Başka bir inilti duyulur ve bir adam zar zor duyulabilir bir şey söyler. Sanırım müstehcen bir şeydir. En iyi ve en tuhaf arkadaşım Dahlia, müstehcen şeyleri sever.

Bunu neden biliyorum?

Çünkü bu harap, fare istilasına uğramış evimizde her şeyi duyuyorum.

Her şeyi.

İnleyerek yanıma dönüp, sesi bastırmak için yastığımı başımın üzerine sıkıştırıyorum. Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Gece yarısı çoktan geçmiş ve dört saat sonra ekip antrenmanı için kalkmam gerekiyor. Hayatımın en önemli regattası için antrenman yaparken, dört saatten az uykuyla suda kürek çekip canımı dişime takacağım.

Pazar günü her zamanki gibi benim izin günümdü, daha doğrusu izin günümdü, ve pazartesi antrenmanları dinlenme gününden sonra çok zorlu geçiyor. Koç Bernard geç kalmayı, uykululuğu veya *oda arkadaşımın seks manyağı olması* gibi bahaneleri hoş görmüyor.

Duvara vurma sesi devam ediyor ve kan basıncım yükseliyor.

Duvara her vuruş sinirlerimi daha da gerginleştiriyor.

Güm. Güm. Güm.

İnleme.

Güm. Güm. Güm.

İnleme.

Dahlia da Farcliff Üniversitesi'ne gidiyor, ama sporla pek alakası yok. —tabii, geleneksel anlamda değil. Kendi yatağının rahatlığında kendi atletizm departmanını yönetiyor.

Hayır, Dahlia sabah dörtte uyanmak zorunda değil, ya da haftanın altı günü günde iki kez antrenman yapmak zorunda değil. Bursunu kaybetmemek için protein alımını gramına kadar hesaplamak ya da her gün mükemmel bir performans sergilemek zorunda değil.

Benden farklı olarak, Dahlia güneş doğana kadar haftanın her gecesi çılgın seks yapabilir...

... ve öyle de yapıyor.

Sesi birkaç oktav yükseldiğinde ve çığlığı nihayet bölmeyi deldiğinde, ben artık dayanamıyorum. Sinirim kaynıyor ve yatağın üzerine dizlerimin üzerine çöküp, yumruklarımı kağıt kadar ince duvara o kadar sert vuruyorum ki parmak eklemlerim morarıyor.

"Hadi, seni aptal! Onu boşalt artık!" Gıcırta sesi kesilir. İnemeler durur.

Sessizlik.

Sonra, ağırlıkları kayarken boncuklar bir kez daha gıcırıyor ve duvarın ötesinden kahkahalar yükseliyor. Kendi yatağıma geri çöküyorum, ellerimle yüzümü ovuştururken nefes veriyorum.

Dahlia tanıdığım en dost canlısı insan olmasaydı ve bu kemirgenlerin istila ettiği seks yuvasından başka bir yerde yaşayabilecek param olsaydı, kesinlikle taşınırdım.

Ne yazık ki, burada sıkışıp kaldım.

Neyse ki, yere geçtiler. Döşeme tahtaları yatak kadar gürültülü değil.

GÖZLERİM KIZARMIŞ VE HUYSUZ, bir şekilde antrenmana zamanında yetişiyorum. Soyunma odasında, vücuduma yapışan termal antrenman taytımı giyiyorum. Spor sütyenimin o kadar çok askısı ve destek mekanizması var ki, sanki NASA tarafından uzaya yolculuk için tasarlanmış gibi görünüyor.

Sütyeni takıp ayarlarım, göğüslerimi güzelce ve güvenli bir şekilde sabitlerim. Egzersiz tişörtümü giyip çantamı dolabıma koymak için eğildiğimde, belimin alt kısmında havanın soğukluğunu hissederim.

Giysiler uzun boylu, atletik vücuduma asla tam olarak uymaz, ama artık buna alıştım.

Çocukken boyumu nefret ederdim. Ergenlik çağında, tüm erkeklerin minyon, narin kızlara hayran olduğunu görürdüm ve kendimi onlara kıyasla bir canavar gibi hissederdim. Sonra bu kocaman göğüslerim çıktı ve onları da nefret ettim, çünkü tüm erkekler göğüslerime hayran kalıyor ve onlara bağlı bir insan olduğunu unutuyorlardı.

Her zaman çoğu erkekten daha uzun, daha geniş ve daha güçlü oldum. Dürüst olmak gerekirse, boyum aşk hayatım için pek iyi değil — itiraf etmek istemediğim kadar sık arkadaş olarak görülürüm.

Ama boyum sayesinde kürek çekebiliyorum. Kürek çekerken göğüslerimi bağlayıp engel olmalarını önleyebiliyorum. Kürek bursum sayesinde Farcliff Üniversitesi'ne gidebiliyorum ve umarım orada kendimi kanıtlayabilirim. Bu fırsatı hiçbir şeye değişmem. Mezuniyetime bir yıldan biraz fazla bir süre kaldı ve kürek çekmenin beni Grimdale'deki berbat, çıkmaz hayattan kurtaran bilet olduğunu içtenlikle söyleyebilirim.

Bir sürü erkek arkadaşımın beni küçük ördek yavruları gibi takip etmesini ister miyim? Tabii ki, neden olmasın? Ama onları elde etmek için kürek çekmeyi bırakacak mıyım?

Kesinlikle hayır.

Biri soyunma odasının kapısını açar ve odaya soğuk hava girer. Titrerim, ama suya çıkıp kürek çekmeye başladığım anda ısınacağımı biliyorum.

Sonra, burunlu, kibirli bir ses kulaklarımı deler. Dudaklarım aşağı doğru kıvrılır.

"Davetiyeni aldın mı?" Olivia Brundle'ın tiz sesi midemi bulandırıyor. Sabahın bu saatinde onunla uğraşmak zorunda kalmayacağımı umuyordum, en azından suya çıkmadan önce.

"Dün gece aldım," diye cevaplar Olivia'nın klonu Marielle Davenport. "Ne giyeceksin?"

"Charlie, bacaklarımı gösteren kıyafetler giymemi seviyor," diyor Olivia. Köşeyi dönerek görünür ve uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden atar. "Bu yüzden muhtemelen

kısa bir şey giyeceğim, ya da en azından uyluk kısmı yüksek bir yırtmaçlı bir şey." Tırnaklarını kontrol ederken kıkırdıyor.

Charlie.

Olivia, sabahın dördünde bile Farcliff Veliht Prensi'nin adını anıyor. Dahlia bana Olivia'nın onu dört yıl önce bir devlet etkinliğinde sadece bir kez gördüğünü söylemesine rağmen, Olivia sanki nişanlılarmış gibi ondan bahsediyor. Olivia'nın babası, güney komşumuz Brundle'in başbakanı, bu yüzden Olivia sadece son derece sinir bozucu olmakla kalmıyor, aynı zamanda doğduğu günden beri önemli biri olduğu söyleniyor.

Harika.

Ayakkabılarımın bağcıklarını gevşek bağlarım, çünkü tekne suya iner inmez onları çıkaracağımı biliyorum. Ayağa kalkarım ve Olivia yoluma çıkar.

"Prens'in Balosuna davetiyeni aldın mı, Elle?" Mükemmel bakımlı kaşlarını kaldırır ve manikürlü parmağıyla yüzünün yan tarafına dokunur.

Cevap vermiyorum.

"Hayır mı demek istiyorsun?" Olivia, Marielle'e gülümseyerek bakar, sonra bana döner. "Ah, tabii, sen buraya sadece hayırseverlik için geldin." Gülerek, Marielle de ona katılır.

Olivia'nın yanından geçmeye çalışıyorum ama o da benimle birlikte hareket ediyor. Pahalı parfümü, yolumu keserken bana doğru geliyor. Uzun saçları, beline kadar uzanan mükemmel, plaj dalgaları gibi kıvrımları ile tam anlamıyla sinir bozucu.

Cidden, sabahın bu saatinde saçını kıvırmaya kim vakit bulur ki? Saçımı taramayı zar zor başarabiliyorum, üstelik saçım o kadar kısa ki zaten pek dolaşmıyor.

Bir adım daha yana doğru attığımda, Olivia yine hareketlerimi taklit ederek beni durdurdu.

"Ne oldu, dilin mi tutuldu?"

"Sadece pratik yapmak istiyorum Olivia. O aptal partiye davet edilmediğimi zaten biliyorsun."

Marielle burun kıvrır. Plaj sarışını dalgalı saçları çoktan yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştır. Bana attığı bakış Olivia'nınki kadar sert. "Aptal parti mi? Elle, bu 'apтал bir parti' değil. Burası Prens Charlie'nin eşini seçeceği yer."

İkisi arasında bakışarak gülmeme engel oluyorum. Herkes Prens'in yirmi beşinci doğum günü balosundan sanki büyü, mistik, evliliğe yol açan bir olaymış gibi bahsediyor.

Bu sadece lanet olası bir parti, hem de gösterişli bir parti. Marielle ve Olivia gözlerini kırıştırarak bana bakıyorlar.

"Bir dakika, ne? Ciddi misin?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Bu baloda eş mi seçecek? Orta Çağ'da mıyız? Bu onun doğum günü partisi."

İkisi de aynı anda gözlerini devirir, sanki iki ürkütücü plastik oyuncak bebek gibi.

"Köylüler," diyor Olivia, sonunda yanımdan geçerek. Sanki ben hastalıklı bir cüzzamlıymışım gibi, vücudunun hiçbir kısmının benimkine değmemesine dikkat ediyor.

"Acınası. Tabii ki anlamaz, Ollie, o Grimdale'den." Marielle büyük mavi gözlerini bana çevirir. "Farcliff'te işler farklı yürür, Elle. Bizim *sınıf* diye bir şeyimiz var. Bir araştırırsan iyi olur."

Bana bir daha bakmadan yanımdan geçip gider.

Öfke.

Kanım kaynıyor. Yüzüm pancar gibi kızarıyor. Her aptal haftanın her aptal günü, kendimi *daha az* hissettiriliyorlar. Daha az kadınsı. Daha az zeki. Daha az değerli. Sadece... *daha az*.

Grimdale arabayla sadece yarım saat uzaklıkta, ama burada bana davranışları yüzünden sanki başka bir gezegenden gelmişim gibi hissediyorum. Sadece Olivia ve Marielle de değil. Tüm takım arkadaşlarım, buraya ait olmadığımı hissettirmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorlar — sanki bu aptal burs için canımı dişime takarak çalışmak zaman kaybıymış gibi, çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu dünyaya asla kabul edilmeyeceğim.

Vücudum zaten yanıyor olsa da, soyunma odasından çıkıp ısınma alanına doğru yürüdüm. Olivia ve Marielle kıyafetlerini değiştirmek ve makyajlarını yenilemek için zaman alacaklar.

Evet, şafak sökmeden önce makyajlarını yeniden yapmaları gerekiyor. Bunu asla anlayamayacağım.

Ama şikayet etmiyorum. Bu sayede ısınmak ve tek başıma kayığa gitmek için zamanım olacak.

Tek bir kürek omzuma kaldırıp küreklerimi alıyorum. Teknenin ağırlığı şimdiden beni sakinleştirmeye başlıyor. Tek kişilik kürek çektiğim için çok şükür, çünkü o iki egoist, kibirli küçük pislikle aynı tekneyi paylaşmak zorunda kalsaydım,

Koç Bernard iskelede beni bekliyor. Ben tekneyi suya indirip kürekleri yerine yerleştirirken beni izliyor. Başımı eğik tutuyorum, gölün karşısındaki devasa taş binaya bakmak istemiyorum. Farcliff Kalesi, üniversite kampüsünün hemen her yerinden görülebilen, üzerimde bir gölge gibi duruyor. Buraya ait olmadığımı bir kez daha acı bir şekilde hatırlatıyor. Bu pahalı, abartılmış üniversite diplomasını alsam bile, ben her zaman Grimdale'den gelen yetim kız olacağım.

Koç boğazını temizliyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda, Koç." Ayakkabılarımı çıkarıp kıyıya koyuyorum ve kabuğuma doğru yürüyorum. Tekne ayakkabılarım ahşap iskelenin ucunda beni bekliyor.

Koç, koyu renkli, kalın kaşlarının altından bana bakıyor. Tıpkı diğer sporcularına yaptığı gibi, beni zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak değerlendiriyor. Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştiriyorum ve onun çelik gibi bakışlarına karşılık veriyorum. Bir anlığına gözlerini gözlerime dikeyor, sonra başını sallayıp memnuniyetle not defterine bakıyor.

"Bugün düzenli, uzun aralıklı bir antrenman yapacağız, Elle." Koç notlarını kontrol ediyor.

Kısa kahverengi saçlarımı elime alıp alnımdan çekiyorum. Dün gece Dahlia'nın odasında yapılan seks partisi ve bu sabah kötü sarışın ikizlerle olan karşılaşmam arasında, odaklanmakta zorlanıyorum.

"Sakin ve rahat ol," diye devam ediyor. "Dokuz dakikalık 2 km'lik aralıklarla koşmanı istiyorum. On tane yapacağız, umarım dinlenmişsinizdir. Bugün uzun bir antrenman olacak. Al." Komutlarını duymam için taktığım küçük kulaklığı bana uzatıyor.

Tekne ayakkabılarımı giyip tekneye biniyorum. Tekne bir yandan diğer yana sallanıyor ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. Bu saatte göle düşmek en son istediğim şey.

İşaret şamandıralarının yanına yerleştiğimde, Koç Bernard'a bakıyorum. Sesi kulaklığımdan geliyor. "*Herkes hazır...*"

Kürekleri kavrar ve gözlerimi bir anlığına kapatırım. Derin bir nefes alarak suyun kokusunu ve

kıyıya dizilmiş ağaclar. Ciğerlerimi dolduran havanın taze, ferah tadını içime çekiyorum. Kabuğum altımda sağlam duruyor. Koçumun komutunu beklerken kaslarım heyecanla geriliyor.

"Kürek çekin."

Küreklerim suya batıyor.

Benim yerim burası. Grimdale'den gelmiş olabilirim ve sık partilere davet edilmeyebilirim. Asla "Charlie'nin" karısı olamayacağımı, hatta prensi yüz yüze göremeyeceğimi biliyorum, ama kürek çekebiliyorum.

Teknem suyu yararken, tüm vücudum senkronize hareket ediyor — nefesimden, her kasımdan, beni destekleyen tekneye kadar.

Burada boyum beni rahatsız etmiyor. Suda, bu bir avantaj. Her nefes alışımda, kürekleri sudan çekip tekrar geriye doğru sallıyorum, küreklerin kanatları Farcliff Gölü'nün cam gibi pürüzsüz yüzeyini neredeyse sıyrıyor. Her kürek çekişte vücudum bükülüyor ve uzuyor, ve ben özgürüm.

Uçabilseydim, böyle hissederdim herhalde. Zahmetsiz, pürüzsüz.

Sihir gibi.

Kanım pompalanmaya başladıkça hava vücudumun etrafında hızla akıyor. İki dakika sonra, iyice ısınırım ve ritmimi bulurum.

Ve uçuyorum.

"Sola dön" diyor koç kulağıma, bir motorlu tekne yanımızdan geçerken arkasında dalgalar bırakıyor. Bu beni rahatsız etmiyor, ben kendi alanımdayım. Ben bunun için yaratılmışım.

Kürek çekmek için doğdum.

Sekizinci dakikada nefesim kesiliyor, bacaklarım ve kollarım bağımlısı olduğum o tatlı, keskin yanma hissiyle çılgık atıyor. Şimdiye kadar 2000 metreye yaklaşmış olmalıyım.

"Üç yüz."

Çekiyorum ve uykusuzluğu ve soyunma odasındaki cadalozlari unutuyorum. Dahlia'yı ve onun sağlıklı cinsel yaşamının benim rahibe gibi varlığımın tam tersi olduğunu unutuyorum. Hatta bunun böyle olmamasını dilediğimi bile unutuyorum.

Sadece en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Kürek çekiyorum.

YA CINDERELLA BALONA GİTSEYDİ... VE HAMİLE KALSAYDI?
ROYALLY UNEXPECTED SERİSİNE İLK KİTAPLA BAŞLAYIN: **BAD PRINCE!**
[HTTPS://GENI.US/LILIANMONROEBADPRINCE](https://geni.us/LilianMonroeBadPrince)

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, bayılttıran kahramanları ve onları diz çöktüren kadınları yazmayı çok sever. İnsanları güldürmeyi sever ve kendi mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettardır.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı eşiyle Avustralya'da yaşıyor. Eşi sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığından emin değil.

LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu

adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

[Wedpocalypse Conquest'in Dört Damat Yüzüğü](#)

[Savaş](#)

[Arzusu](#)

[Felaket](#)

[Manhattan Milyarderleri](#)

[Büyük Patron Hatasını](#)

[Büyük Patron Sorununu](#)

[Büyük Patron Sorununu](#)

[Büyük Patron Sürprizini](#)

[Hayatın İlerleyen](#)

[Dönemlerinde Romantizm](#)

[Pis Küçük Orta Yaş](#)

[Kaçamağı Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Krizi Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Karmaşası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Hatası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş](#)

[Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\) Randevu](#)

[Kardeşin En İyi Arkadaşı Romantizm](#)

[Seni İstememelisin](#)

Sana Sahip

Olamam Sana

İhtiyacım Yok

Seni

Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Yemini

Onun Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İş Yeri Romantizmi İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret İlk

Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizm CEO Tarafından

Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile

Bırakılmak Yine Hamile Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Senin Kötü

Prens Kalpsiz Prens

Zalim Prens

Kırık Prens

Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizm Doğru Adamla

Nişanlanmak

Yanlış Adama Nişanlanmak

Mükemmel Adama

Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizm Bana

Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun

Emirleri Doktor O

Doktor D Doktor

L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

